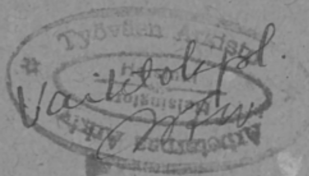
Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 3 Helmik. 15 p:nä. № 3

SISÄLTÖ:

1933

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

Kiirehtikää tilaamaan

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen aikakausjulkaisu

vuodeksi 1933

Elämme ajankohdassa, jolloin kapitalismin kaikki ristiriidat ovat kärjistyneet äärimmilleen, jolloin kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt ja ollaan siirtymässä sotien ja vallankumousten uuteen vuoroon.

SNTL:ssa on suoritettu loppuun sosialismin perustan rakentaminen. Kysymys „kuka kenet" on ratkaistu sosialismin hyväksi sekä maaseudulla että kaupungissa. Kohta alkavan toisen viisivuotiskauden aikana tulevat luokat yleensä hävitetyiksi.

Tällaisena aikana on jokaiselle poliittiseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan osallistuvalle välttämätöntä tutustua mahdollisimman perusteellisesti poliittisen, taloudellisen ja kulttuurielämän eri kysymyksiin.

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla jne. Pätevien asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa jne.

Kommunisti ilmestyy v. 1933 entisessä koossaan, **kaksi kertaa kuukaudessa** kunkin kuukauden puolivälissä ja lopussa. Entistä enemmän tulee se kiinnittämään huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtäväin täyttämisen kontrolloimiseen. **Kommunisti** antaa näinollen apua puolue- ja neuvostotyöntekijöille heidän käytännöllisessä työssään.

Kommunistin avustajina toimii laaja joukko tunnettuja puoluetyöntekijöitä, talousmiehiä ja muuta aktiivia eri puolilla Neuvostoliittoa ja Suomessa sekä Amerikassa Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk.	14:40	Ulkomailla
6 „	7:20	
3 „	3:60	20% korotus
1 „	1:20	
Yksityisnumerot	—:60	

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan **Kommunistia! Tilaukset** jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme!

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä **VK Kirjan** lehtikonttoorin puoleen, os: **Ленинград, Пр. Нахимсона 18**

Kommunistin toimitus

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 3 (111) HELMIKUUN 15 p. 1933

Työstä maaseudulla

(Tov. Stalinin puhe NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetyssä täysistunnossa tammikuun 11 p:nä 1933)

TOVERIT! Mielestäni puhujat ovat oikein kuvanneet puoluetyön nykyisen tilan maaseudulla, sen puutteet ja ansiot — varsinkin sen puutteet ja epäkohdat. Mutta kuitenkin minusta tuntuu, että he eivät vielä sanoneet kaikkein tärkeintä työmme puutteellisuuksista maaseudulla, eivät paljastaneet näiden puutteiden ja epäkohtien juuria. Ja kuitenkin juuri kysymyksen tämä puoli on meille mielenkiintoisin. Sallikaa minun siis lausua mielipiteeni meidän työmme puutteellisuuksista maaseudulla, lausua se bolshevikeille ominaisella suorasukaisuudella.

Mikä sitten on ollut työmme perusheikkoutena maaseudulla viime vuonna, vuoden 1932 kuluessa?

Pääpuutteellisuutena oli se, että viljanhankinta meillä tänä vuonna tuotti suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna, kuin vuonna 1931.

Tätä ei mitenkään voida selvittää sillä, että sato olisi ollut epäsuotuisampi, sillä tänä vuonna meillä sato oli ei suinkaan huonompi, vaan päinvastoin parempi kuin edellisenä vuonna. Ei kukaan voi kieltää sitä, etteikö viljan kokonaistuotanto v. 1932 ollut suurempi kuin v. 1931, jolloin kuivuus Neuvostoliiton koillisosan viidessä peruspiirissä huomattavasti supisti maamme viljabalanssia. Tietenkin meillä oli myöskin vuonna 1932 osittain satotappioita, johtuen ne epäsuotuisista ilmastosuhteista Kubanilla ja Terekin seuduilla sekä eräissä Ukrainan piireissä. Mutta ei voi olla epäilyäkään siitä, että nämä sadon häviöt eivät ole edes puoltakaan niistä katotappioista, joita me jouduimme vuonna 1931 kärsimään Neuvostoliiton koillisia piirejä kohdanneen kuivuuden vuoksi.

Siis kaikesta päättäen v. 1932 meillä maassamme oli viljaa enemmän kuin v. 1931. Ja kuitenkin siitä huolimatta viljanhankintojen suoritus meillä v. 1932 aiheutti suurempia vaikeuksia kuin edellisenä vuonna.

Mistä se johtui? Missä ovat tämän työssämme ilmenneen epäkohdan syyt? Millä tämä epäsuhde on selvitettävissä?

1) Tämä on ennen kaikkea selvitettävissä sillä, että toverimme paikkakunnilla, meidän maaseututyöntekijämme, eivät kyenneet ottamaan huomioon sitä maaseudulla muodostunutta uutta tilannetta, minkä kollektiivitalouksien viljakaupan julistaminen aiheutti. Ja nimenomaan juuri siksi, kun he eivät huomioineet näitä uusia olosuhteita, uutta tilannetta, nimenomaan siksi he eivät myöskään kyenneet uudesti järjestämään työtään uudelle tolalle, uusia olosuhteita vastaavaksi. Siihen saakka, kun ei vielä ollut olemassa kollektiivitalouksien viljakauppaa, kun ei viljalla ollut kahta hintaa — valtion hintaa ja torihintaa, — niin siihen saakka tilanne maaseudulla pysyi samanlaisena. Kollektiivitalouksien viljakaupan julistamisen yhteydessä piti tilanteen jyrkästi

muuttua, sillä kollektiivitalouksien viljakaupan julistaminen merkitsee säädettyä valtion hintaa korkeamman torihinnan laillistuttamista viljalle. Eikä siis tarvinne todistella, että tämä tilanne pakostakin aiheutti talonpojissa vissin pidättyväisyyden ja vitkastelun viljan luovutuksessa valtiolle. Talonpoika arveli näin: "On julistettu kollektiivitalouksien viljakauppa, laillistutettu torihinta viljalle, joten torilla minä voin samasta viljamäärästä saada enemmän tuloja kuin luovuttaessani viljan valtiolle, — siis ellen minä ole hullu, on viljaa pidätettävä, säästettävä, vähemmän annettava sitä valtiolle, enemmän jätettävä kollektiivitalouksien viljakauppaa varten ja täten päästävä siihen, että samasta määrästä myytyä viljaa saan tuloja enemmän."

Kaikkein yksinkertaisinta ja luonnollisinta logiikkaa!

Mutta pulmallista tässä oli se, että meidän maaseututyöntekijämme, joka tapauksessa monet heistä, eivät jaksaneet ymmärtää tätä yksinkertaista ja luonnollista seikkaa. Jotta eivät neuvostovallan antamat tehtävät olisi jääneet täyttämättä, kommunistien olisi näissä uusissa olosuhteissa, tässä uudessa tilanteessa, aivan sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä saakka, jo heinäkuusta alkaen v. 1932, pitänyt kaikin keinoin voimistuttaa ja jouduttaa viljanhankintaa. Tätä vaati tilanne. Mutta miten he todellisuudessa menettelivät? Sensijaan, että olisivat jouduttaneet viljanhankinnan suoritusta, he ajoivat takaa kaikenlaisten varastojen muodostamista, siten vain voimistuttaen viljanluovuttajien pidättyväisyyttä täyttämästä velvollisuuksiaan valtiota kohtaan. Ymmärtämättä uutta tilannetta, he alkoivat peljätä ei sitä, että talonpoikain vitkastelu viljanluovutuksessa voi jarruttaa valtion viljanhankinnan suoritusta, vaan alkoivat peljätä sitä, että talonpojat eivät muka ymmärrä pidättää viljaansa, viedäkseen sen sitten kollektiivitalouksien kauppatoiminnan kautta markkinoille, ja että he hyväntekeväisyydessään menevät ja luovuttavat kaiken viljansa valtion viljasäiliöihin.

Toisin sanoen, meidän maaseutukommunistimme, joka tapauksessa enemmistö heistä, käsittivät kollektiivitalouksien kauppatoiminnan vain *myönteisiltä* puoliltaan, ymmärsivät ja omaksuivat vain sen *myönteisen* puolen, mutta eivät lainkaan huomanneet eivätkä jaksaneet käsittää kollektiivitalouksien kauppatoiminnan *kielteisiä* puolia, — eivät ymmärtäneet sitä, että kollektiivitalouksien kauppatoiminnan kielteiset puolet voivat aiheuttaa suuria vahinkoja valtiolle, elleivät he, s.o. kommunistit, ala heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen jouduttaa mahdollisimman voimakkaasti viljanhankintakamppailua.

Ja tämän virheen tekivät monet muutkin eikä ainostaan kollektiivitalouksien työntekijät. Saman virheen tekivät myöskin neuvostotilojen johtajat, jotka rikoksellisesti vitkastellen valtiolle tulevan viljan luovutusta, alkoivat myydä sitä muualle paljon kalliimmalla hinnalla.

Ottivatko kansankomissaarien neuvosto ja puolueen keskuskomitea tunnetussa päätöksessään kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä huomioon myöskin ne uudet olosuhteet, mitkä kollektiivitalouksien viljakauppa tulee aiheuttamaan? Kyllä ottivat. Tässä päätöksessä suoraan ja selvästi sanotaan, että kollektiivitaloudet voivat ryhtyä myymään viljaansa vasta senjälkeen, kun on kokonaan ja täydellisesti täytetty viljanhankintatehtävät ja koottu siemenvarastot. Siinä sanotaan suoraan, että vasta viljanhankinnan suorituksen ja siemenvarastojen muodostamisen jälkeen, siis likipitäin tammikuun 15 päivästä v. 1933, — vasta näiden ehtojen täyttämisen jälkeen voivat kollektiivitaloudet alkaa kaupata viljaansa.

Tällä päätöksellään kansankomissaarien neuvosto ja puolueen KK ikäänkuin sanoivat meidän maaseututyöntekijöillemme: älkää herpaannuttako huomiotanne huolehtimalla kaikenlaisista fondeista ja varastois-

ta, älkää kääntäkö huomiotanne pois päätehtävästä, vaan alkakaa viljanhankinta heti sadonkorjuun ensimmäisistä päivistä alkaen ja jouduttakaa sitä, sillä ensimmäisenä käskynä on — viljanhankintasuunnitelmien täyttäminen, ja toisena käskynä — siemenvarastojen muodostaminen, ja vasta sen jälkeen, kun on täytetty nämä ehdot, voitte aloittaa ja kehittää kollektiivitalouksien viljakauppaa.

KK:n politbyron ja kansankomissaarien neuvoston virhe oli ehken siinä, että ne eivät riittävän pontevasti korostaneet asian tätä puolta eivätkä kyllin kovaäänisesti varoittaneet meidän maaseututyöntekijöitämme niistä vaaroista, joita kollektiivitalouksien kauppatoiminnassa piilee. Mutta että ne näistä vaaroista varoittivat ja varoittivat riittävän selvästi, siitä ei voi olla pienintäkään epäilyä. On myönnettävä, että kansankomissaarien neuvosto ja puolueen KK jonkinverran yliarvioivat paikallisten työntekijöittemme, eikä ainoastaan piireissä, vaan useiden alueen mitassakin työskentelevien tovereittemme leniniläisen karaistuneisuuden ja kaukonäköisyyden.

Ehkä ei olisi pitänytkään julistaa koko kollektiivitalouksien viljakauppaa? Ehkä tässä oli virhe, varsinkin kun otamme huomioon sen seikan, että kollektiivitalouksien kaupalle ovat ominaisia ei ainoastaan myönteiset, mutta myöskin eräät kielteiset puolet?

Ei, se ei ollut virhe. Ei yksikään vallankumouksellinen toimenpide ole taattu joiltakin kielteisiltä puolilta, jos sitä väärin toteutetaan. Ja samaa on sanottava myöskin kollektiivitalouksien viljakaupasta. Kollektiivitalouksien kauppatoiminta on tarpeen ja edullista sekä kaupungeille että maaseudulle, niin työväenluokalle kuin talonpoikaistollekin. Ja nimenomaan juuri siksi, kun se kerran oli edullista, se oli otettava käytäntöön.

Mitä kansankomissaarien neuvosto ja puolueen KK pitivät ohjeinaan ottaessaan käytäntöön kollektiivitalouksien viljakaupan.

Ennen kaikkea sitä, että saataisiin laajennetuksi kaupunkien ja maaseudun välisen tavaravaihdon perustaa sekä parannetuksi työläisten varustelua maataloustuotteilla ja talonpoikain varustamista — teollisuustuotteilla. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että yksistään valtion ja kooperatiivien kauppatoiminta on sitä varten riittämätön. Näiden tavaravaihdon entisten uomien lisäksi oli saatava uusi vaihtouoma — kollektiivitalouksien kauppatoiminta. Ja me täydensimmekin tavaravaihdon uomia, ottamalla käytäntöön kollektiivitalouksien kaupan.

Edelleen ne pitivät ohjeenaan sitä, että kollektiivitalouksien viljakaupan kautta annettaisiin kollektivisteille lisää tulolähteitä ja siten lujitettaisiin hänen taloudellista asemaansa.

Ja loppujen lopuksi ne pitivät ohjeenaan sitä, että kollektiivitalouksien kaupan käytäntöön ottamisella annettaisiin talonpojalle uusi sysäys parantamaan kollektiivitalouksien työtä sekä kylvöjen että sadonkorjuun suoritukseen nähden.

Te tiedätte, että kaikki nämä KK:n ja kansankomissaarien neuvoston perustelut ovat viime aikana kollektiivitalouksien elämästä saaduilla käytännön tosiasioilla tulleet kokonaan ja täydellisesti todistetuiksi oikeaan osuneiksi. Kollektiivitalouksien lujittumisprosessin voimistuminen, kollektiivitalouksista eroamisen loppuminen yksityistalonpoikien yhä voimistuva pyrkimys kollektiivitalouksiin, kollektivistien pyrkimys ottaa uusia jäseniä talouteen vain tarkemman käsittelyn kautta, — kaikki nämä ja monet samanluontoiset seikat puhuvat kaikella eittämättömyydellä siitä, että kollektiivitalouksien kauppatoiminta ei lainkaan heikentänyt, vaan päinvastoin — edelleen lujitti ja voimisti kollektiivitalouksien asemaa.

Siis työssämme maaseudulla ilmenneet puutteellisuudet ja epäkohdat eivät johdu kollektiivitalouksien

kaupasta, vaan siitä, että sitä ei aina ole oikein toteutettu käytännössä, kykenemättömyydestä huomioida uudet olosuhteet, taitamattomuudesta uudestijärjestää rivit kollektiivitalouksien viljakaupan julistamisesta aiheutuneita uusia olosuhteita vastaavasti.

2) Toisena syynä työmme puutteisiin maaseudulla on se, että toverimme paikkakunnilla, eivätkä vain nämä toverit, eivät ymmärtäneet työoloissamme maaseudulla tapahtuneita muutoksia, jotka ovat aiheutuneet kollektiivitalouksien vakiintumisesta vallitsevaan asemaan tärkeimmillä viljaseuduilla. Me kaikki iloitsemme siitä, että kollektiivinen talousmuoto on muodostunut vallitsevaksi muodoksi viljaseuduillamme. Mutta kaikki eivät ymmärrä sitä, että tämä seikka ei suinkaan pienennä, vaan suurentaa meidän huoliamme ja vastuunalaisuuttamme maatalouden kehittämisessä. Monet ajattelevat, että niin pian kun yhdessä tai toisessa piirissä, yhdellä tai toisella alueella on päästy kollektivisoimisessa, sanokaamme, 70 tai 80 %:iin, niin siinä on jo kaikki mitä tarvitsemme ja me voimme jättää asian luonnonvoimaisuuden valtaan, jättää se itsevirtauksen varaan, olettaen, että kollektivisoiminen itsestään tekee tehtävänsä, itsestään kohottaa maatalouttamme. Mutta tämä on syvä erehdys, toverit. Itse asiassa siirtyminen kollektiiviseen talouteen vallitsevana talousmuotona ei pienennä, vaan päinvastoin lisää huoliamme maatalouteen nähden, ei pienennä, vaan suurentaa kommunistien johtavaa osuutta maatalouden kohottamisen alalla. Itsevirtaus on nyt maatalouden kehittymiselle vaarallisempi kuin koskaan ennen. Itsevirtaus voi nykyään saattaa turmioon koko asian.

Niin kauan kun maaseudulla oli vallitsevana yksilöllinen isännyys, puolue sai rajoittaa sekaantumisensa maatalouden kehittämiseen vain yksityisiin avunantoihin, neuvoihin tai varoituksiin. Silloin yksityisisännän piti itsensä huolehtia taloudestaan, sillä hänellä ei ollut kenen harteille sälyttää vastuunalaisuuden tästä taloudesta, joka oli vain hänen yksilöllinen taloutensa, hänellä ei ollut kehen luottaa, lukuunottamatta itseään. Silloin yksityistalonpojan piti itsensä huolehtia kylvöistä, sadonkorjuusta ja yleensäkin maataloustuotannon kaikista työprosesseista, ellei hän halunnut jäädä leivättä ja nälkäkuoleman uhriksi. Kollektiiviseen taloudenhoitoon siirtymisen yhteydessä asia on huomattavasti muuttunut. Kollektiivitalous ei ole yksilöllinen talous. Nykyään kollektivistit sanovatkin: "Kollektiivitalous on minun, ja kuitenkaan se ei ole minun, se on minun mutta samalla se kuuluu myöskin Juholle, Vilpolle, Mikolle ja kollektiivitaloutemme muille jäsenille, kollektiivitalous on yhteinen". Nykyään hän on kollektiivitalouden jäsen, eilinen yksityistalonpoika ja tämän päivän kollektivisti, — nykyään hän voi sälyttää vastuunalaisuuden muille, voi luottaa kollektiivitalouden muihin jäseniin, tietäen, että kollektiivitalous ei jätä häntä leivättä. Siksi hänelle, kollektivistille, on jäänyt vähemmän huolia ja huolehtimista kuin yksityistaloudessa ollessaan, sillä huolet ja vastuunalaisuus taloudesta on nykyään jaettu kaikkien kollektivistien kesken.

Ja mikä tästä sitten on seurauksena? Seurauksena tästä on se, että vastuunalaisuuden painopiste taloudenhoidosta on nykyään siirtynyt yksityisiltä talonpojilta kollektiivitalouden johdolle, kollektiivitalouden johtavalle ydinjoukolle. Nykyään talonpojat vaativat huolenpitoa taloudesta ja järkiperäistä asiain hoitoa ei itseltään, vaan kollektiivitalouden johdolta, tai oikeammin, ei niin paljon itseltään kuin kollektiivitalouden johdolta. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että puolue ei enää voikaan rajoittua vain joihinkin sekaantumisiin maataloustuotannon kehitysprosesseihin. Sen on nykyään otettava käsiinsä kollektiivitalouksien johto, otettava itselleen vastuunalaisuus töiden menes-

tymisestä ja autettava kollektivisteja hoitamaan taloutta ja viemään sitä eteenpäin tieteen ja tekniikan pohjalla.

Mutta tässä ei vielä kaikki. Kollektiivinen talous on suurtalous. Mutta suurtaloutta ei voida hoitaa ja johtaa ilman suunnitelmaa. Maanviljelyksessä suurtaloutta, joka käsittää satoja ja joskus tuhansiakin talouksia, voidaan hoitaa vain suunnitelmallisen johdon mukaan. Ilman sitä talous tulee hajoamaan ja joutumaan rappiolle. Kas tässä teille vielä yksi kollektiivisen talousjärjestelmän uusi ehto, joka eroaa perinpohjin pienen yksilöllisen talonpoikaistalouden hoitamisehdoista. Voidaanko tällaisen suurtalouden hoito jättää niin sanotun luonnonvoimaisuuden, itsestään tapahtuvaisuuden valtaan? On selvää, että ei voida. Jotta kyettäisiin hoitamaan tällaista taloutta on kollektiivitalous turvattava vissillä minimimäärällä vaikkapa edes alkeellisimman lukutaidon omaavia ihmisiä, jotka kykenisivät suunnittelemaan ja järjestyneesti hoitamaan taloutta. On ymmärrettävä, että ilman Neuvostovallan systemaattista sekaantumista kollektiivitalouksien rakennustyön kysymyksiin, ilman sen yhtämittaista apua on tällaisen talouden järjestäminen mahdotonta.

Ja mikä tästä on seurauksena? Tästä on seurauksena se, että kollektiivitalouksien järjestelmä ei vähennä, vaan lisää puolueen ja hallituksen huolia ja vastuunalaisuutta maatalouden kehitykseen nähden. Tästä johtuu, että puolueen, jos se haluaa johtaa kollektiivitalouksien liikettä, on seikkaperäisesti syvennyttävä kollektiivitalouksien elämän ja kollektiivitalouksien johtamisen kaikkiin yksityiskohtiin. Tästä johtuu, että puolueen ei ole heikennettävä, vaan edelleen voimistettava yhteyksiään kollektiivitalouksiin, että sen on tiedettävä kaikki, mitä kollektiivitaloudessa tapahtuu, ehtiäkseen ajoissa avuksi ja torjuakseen kollektiivitalouksia uhkaavat vaarat.

Mutta mitä me todellisuudessa näemme? Todellisuudessa me näemme useiden piiri- ja aluejärjestöjen kokonaan eristäytyneen kollektiivitalouksien elämästä, niiden tarpeista ja vaatimuksista. Ihmiset istuvat kanslioissa ja itseensä tyytyväisinä töhertelevät kynillään, huomaamatta lainkaan, että kollektiivitalouksien kehitys menee eteenpäin byrokraattimaisten kansliain ohi. Muutamissa tapauksissa eristäytyminen kollektiivitalouksista on mennyt niinkin pitkälle, että eräät aluepiirien puoluejärjestöjen jäsenet eivät ole saaneet tietää oman aluepiirinsä alueella sijaitsevien kollektiivitalouksien asioista vastaavilta piirijärjestöiltä, vaan KK:n jäseniltä Moskovassa. Tämä toverit, on surullista, mutta se on kuitenkin tosiasia. Siirtymisen yksityistalouksista kollektiivisiin talouksiin olisi pitänyt aiheuttaa kommunistien johdon voimistumisen maaseudulla. Mutta todellisuudessa tämä siirtyminen usein paikoin johti siihen, että kommunistit lepäilivät laakereilla, keikaillen korkeilla kollektivisoimis-prosenteilla ja jättäen asian edelleen kehittymisen itsevirtauksen varaan, jättäen sen luonnonvoimaisuuden varaan. Kollektiivitalouksien suunnitelmallisesti johtamisen probleemin olisi pitänyt johtaa kommunistien johdon voimistumiseen kollektiivitalouksissa. Mutta todellisuudessa useissa tapauksissa tapahtui siten, että kommunistit osoittautuivat olevan toisten talutusnuorassa, ja kollektiivitalouksissa isännöivät entiset valkoupseerit, entiset petljuralaiset sekä yleensä työläisten ja talonpoikain viholliset.

Näin on asian laita maaseututyössämme ilmenneiden puutteiden toiseen syyhyn nähden.

3) Kolmantena syynä työmme puutteisiin maaseudulla on se, että monet tovereistamme yliarvioivat kollektiivitaloudet uutena talouden muotona, yliarvioivat ja muuttivat ne ikäänkuin jumalankuviksi. He päättelivät, että niin pian kuin saadaan syntymään kollektiivitaloudet sosialistisena talousmuotona, niin siinä sitä jo riittääkin, sillä onkin jo turvattu kollektiivitalouksien asiain

oikea hoito, kollektiivitalouden oikea suunnittelu, kollektiivitalouksien muodostuminen mallikelpoisiksi sosialistisiksi talouksiksi.

He eivät ymmärtäneet sitä, että järjestöllisen rakenteensa puolesta kollektiivitaloudet ovat vielä heikkoja ja tarvitsevat vielä vakavaa apua puolueelta niin niiden turvaamisessa koetelluilla bolshevistisilla kaadereilla kuin myöskin kollektiivitalouden juoksevien asiain johtamisessa.

Mutta tässä ei vielä kaikki, eikä edes pääasia. Pääpuutteena tähän nähden on se, että monet tovereistamme yliarvioivat itsensä kollektiivitalouksien voimat ja mahdollisuudet maatalouden uutena järjestömuotona. He eivät ymmärtäneet sitä, että kollektiivitalous sellaisenaan, siitä huolimatta vaikka se onkin sosialistinen talousmuoto, — ei vielä ole läheskään turvattu kaikenlaisilta vaaroilta ja kaikenluontoisten vastavallankumouksellisten ainesten tunkeutumiselta kollektiivitalouden johtoon, ei ole turvattu siltä, että visseissä olosuhteissa neuvostovastaiset ainekset voivat käyttää kollektiivitalouksia hyväkseen omiin tarkoituksiinsa.

Kollektiivitalous on *taloudellisen* järjestäytymisen sosialistinen muoto, samoin kuin neuvostot ovat *poliittisen* järjestäytymisen sosialistinen muoto. Sekä kollektiivitaloudet että neuvostot ovat vallankumouksemme valtavimpia saavutuksia, työväenluokan valtavimpia saavutuksia. Mutta kollektiivitaloudet ja neuvostot ovat vain järjestäytymisen *muoto,* totta kylläkin, sosialistinen muoto, mutta silti vain järjestäytymisen *muoto.* Kaikki riippuu siitä, minkälainen *sisältö* tulee tähän muotoon sisältymään. Me tunnemme tapauksia, jolloin työläisten ja sotilaiden edustajain neuvostot visseissä vaiheissa tukivat vastavallankumousta taistelussa vallankumousta vastaan. Näin tapahtui meillä Neuvostoliitossa esimerkiksi heinäkuussa v. 1917, jolloin neuvostojen johdossa olivat menshevikit ja esserrät, ja jolloin neuvostot suojelivat vastavallankumousta taistelussaan vallankumousta vastaan. Näin oli asia myöskin Saksassa vuoden 1918 lopulla, jolloin neuvostojen johdossa olivat sosialidemokraatit ja jolloin ne suojelivat vastavallankumousta taistelussa vallankumousta vastaan.

Siis kysymys ei ole ainoastaan neuvostoista järjestäytymisen muotona, vaikkakin itse tämä muoto sellaisenaan jo on mitä valtavin vallankumouksellinen saavutus. Kysymys on ennen kaikkea neuvostojen työn sisällöstä, kysymys on neuvostojen työn luonteesta, kysymys on siitä, *kutka* nimenomaan johtavat neuvostoja — vallankumoukselliset vaiko vastavallankumoukselliset. Tämä itseasiassa selittääkin sen tosiasian, etteivät vastavallankumoukselliset aina esiinny neuvostoja vastaan. Onhan tunnettua, että esimerkiksi Venäjän vastavallankumouksen johtaja Miljukov Kronstadtin kapinan aikana esiintyi neuvostojen puolesta, mutta neuvostojen ilman kommunisteja. "Neuvostot ilman kommunisteja", — kas tällainen oli silloin Venäjän vastavallankumouksen päämiehen Miljukovin tunnus. Vastavallankumoukselliset ymmärsivät, että kysymys ei ole vain itsestään neuvostoista, vaan ennen kaikkea siitä, kutka tulevat johtamaan niitä.

Ja samaa on sanottava kollektiivitalouksista. Kollektiivitaloudet, talouden järjestämisen sosialistisena muotona, voivat osoittaa taloudellisen rakennustyön ihmeitä, jos niiden johdossa ovat todelliset vallankumoukselliset bolshevikit, kommunistit. Ja taas päinvastoin — kollektiivitaloudet voivat vissiksi ajaksi muodostua kaikenlaisten vastavallankumouksellisten vehkeilyjen verhoksi, jos niissä tulevat isännöimään esserrät ja menshevikit, Petljuran upseerit ja muut valkokaartilaiset, entiset Denikinin ja Koltshakin kätyrit. Ja tämän yhteydessä on otettava huomioon, että kollektiivitaloudet järjestäytymisen muotona eivät ainoastaan ole vakuuttamattomat neuvostovastaisten ainesten tunkeutumiselta niihin, vaan vieläpä ne al-

kuaikana muodostavat eräitä mukavuuksiakin sille, että vastavallankumoukselliset voivat niitä väliaikaisesti käyttää hyväkseen. Siihen saakka kun talonpojat harjoittivat yksityistaloutta, — he olivat hajallaan ja eristettyinä toinen toisistaan, jonka vuoksi neuvostovastaisten ainesten vastavallankumoukselliset vehkeilyt talonpoikien keskuudessa eivät voineet antaa niin suuria tuloksia. Kokonaan toisenlainen kuva muodostuu talonpoikain siirryttyä kollektiiviseen taloudenhoitoon. Kollektiivitalouksien muodossa talonpojilla tässä on jo valmis joukkojärjestäytymisen muoto. Tämän vuoksi neuvostovastaisten ainesten tunkeutuminen kollektiivitalouksiin ja niiden neuvostovastainen toiminta voi vaikutusteholtaan olla paljon voimakkaampaa. On oletettava, että kaiken tämän neuvostovastaiset ainekset ottavat huomioon. Onhan tunnettua että eräs osa vastavallankumouksellisista, esimerkiksi Pohjois-Kaukaasiassa, pyrki itse perustamaan jotain kollektiivitalouksien tapaisia, käyttäen niitä hyväkseen laillisena verhona maanalaisia järjestöjään varten. Samoin on tunnettua, että useissa piireissä, missä neuvostovastaisia aineksia ei vielä ole paljastettu eikä lopullisesti murskattu, ne menevät mielellään kollektiivitalouksiin vieläpä ylistävätkin niitä, voidakseen muodostaa kollektiivitalouksiin vastavallankumouksellisen toiminnan pesäpaikkoja. Myöskin on tunnettua, että eräs osa neuvostovastaisista aineksista nykyään esiintyy itse kollektiivitalouksien puolesta, mutta ehdolla, että niissä ei olisi kommunisteja. "Kollektiivitaloudet ilman kommunisteja" — kas tällaista tunnusta nostatetaan nykyään neuvostovastaisten ainesten keskuudessa. Siis tässäkään ei ole kysymys vain itsestään kollektiivitalouksista järjestäytymisen sosialistisena muotona, vaan ennenkaikkea siitä, minkälainen sisältö tähän muotoon juurrutetaan. Kysymys on ennenkaikkea siitä, *kutka* ovat kollektiivitalouksien etunenässä ja *kutka* johtavat niitä.

Leninismin näkökannalta kollektiivitaloudet, samoin kuin neuvostotilatkin, otettuina järjestäytymisen muotona, ovat aseina ja vain aseina. Määrätyissä olosuhteissa tämä ase voidaan suunnata vallankumousta vastaan. Se voidaan suunnata myöskin vastavallankumousta vastaan. Se voi palvella työväenluokkaa ja talonpoikaistoa. Mutta määrätyissä olosuhteissa se voi palvella myöskin työväenluokan ja talonpoikaiston vihollisia. Koko kysymys on siitä kenen käsissä tämä ase on ja ketä vastaan se tulee suunnatuksi.

Tämän alkavat ymmärtää myöskin työläisten ja talonpoikain viholliset, joita johtaa heidän luokkavaistonsa.

Mutta ikävä kyllä, eivät eräät kommunisteistamme ymmärrä tätä.

Ja nimenomaan juuri siksi, että eräät meidän kommunisteista eivät ole käsittäneet tätä yksinkertaista asiaa, — nimenomaan juuri siksi meillä onkin nykyään sellainen kuva, että useissa kollektiivitalouksissa asioita johtavat hyvin naamioituneet neuvostovastaiset ainekset, järjestäen siellä sabotaashia ja tuholaisuutta.

4) Neljäntenä syynä työmme puutteisiin maaseudulla on se, että koko joukko tovereistamme paikkakunnilla eivät ole osanneet uudestijärjestää rintamaa taistelussa kulakistoa vastaan, eivät ole ymmärtäneet sitä, että luokkavihollisen ulkomuoto viimeaikana on muuttunut, että on muuttunut luokkavihollisen taktiikka maaseudulla ja että sitä vastaavasti meidänkin on muutettava taktiikkamme, jos mielimme saavuttaa menestystä. Vihollinen on ymmärtänyt muuttuneen tilanteen ja olosuhteet, se on tullut huomaamaan uuden järjestelmän voiman ja mahtavuuden maaseudulla ja, tämän ymmärtäen, se on uudesti järjestäytynyt, muuttanut taktiikkaansa, — se on siirtynyt avoimesta hyökkäyksestä kollektiivitalouksia vastaan hiljaiseen hajoitustyöhön. Mutta me emme ole tätä ymmärtäneet, emme ole jaksaneet nähdä uutta tilannetta, vaan etsimme edelleenkin luokkavihollista sieltä,

missä sitä ei enää ole, jatkamme edelleenkin vanhaa yksinkertaistettua taistelutaktiikkaa kulakistoa vastaan, silloin kun se, juuri tämä taktiikkamme, on jo aikaa sitten vanhentunut.

Luokkavihollista etsitään kollektiivitalouksien ulkopuolelta, sitä etsitään ulkonäöltään petomaisissa ihmisissä, joilla on tavattoman suuret hampaat, turpea niska, pyssyn tussari käsissään. Etsitään sellaista kulakkia, jollaisina me olemme tottuneet näkemään ne plakaateissa. Mutta tällaisia kulakkeja ei enää ole pitkiin aikoihin ollut pinnalla. Nykyiset kulakit ja kulakkien kätyrit, nykyiset neuvostovastaiset ainekset maaseudulla — ovat suurimmalta osaltaan "hiljaisia", "makeita" ihmisiä, melkeinpä "pyhimyksiä". 'Heitä ei ole etsittävä kaukaa kollektiivitalouksista, he istuvat itse kollektiivitalouksissa, ollen siellä varastonhoitajina, taloudenhoitajina, kirjanpitäjinä, sihteereinä ym. tehtävissä.

He eivät koskaan sano, "Alas kollektiivitaloudet". He ovat kollektiivitalouksien "puolesta". Mutta he harjoittavat kollektiivitalouksissa sellaista sabotaashia ja tuholaistyötä, että se ei suinkaan ole terveydeksi kollektiivitalouksille. He eivät koskaan huuda "alas viljanhankinnat." He "kannattavat" viljanhankintaa. He "vain" turvautuvat demagogiaan, vaatien, että kollektiivitalous muodostaisi karjanhoitoa varten 3 kertaa suuremman rehuvaraston kuin todella tarvittaisiin, että kollektiivitalous muodostaisi vakuutetun siemenvaraston mutta 3 kertaa suuremman kuin asia todella vaatii, että kollektiivitalous luovuttaisi yhteiskunnalliseen ruokailuun 6—10 naulaa leipää jokaista työntekijää kohden päivässä jne. On selvää, että tällaisten "varastojen" ja tällaisten luovutusten jälkeen yhteiskunalliseen ruokailuun, tällaisen kavalan demagogian jälkeen kollektiivitalouden taloudellinen mahti tulee tietenkin murretuksi eikä viljanhankintaa varten jää mitään.

Kyetäkseen saamaan ilmi tällaisen viekkaan ja taitavan vihollisen sekä säilyäkseen joutumasta demagogian valtaan on omattava vallankumouksellinen valppaus, on omattava taito repiä naamio luokkavihollisen kasvoilta ja osoittaa kollektivisteille hänen todellinen vastavallankumouksellinen naamansa. Mutta paljonko meillä maaseudulla on nämä taidot omaavia kommunisteja? Useinkin kommunistit eivät ainoastaan ole paljastamatta tällaisia luokkavihollisia, vaan päinvastoin itse joutuvat niiden kavalan demagogian valtaan ja laahustavat niiden hännässä.

Huomaamatta luokkavihollista sen uuden naamarin takaa ja osaamatta paljastaa sen lurjusmaisia juonia ja vehkeilyjä, eräät tovereistamme useinkin rauhoittavat itseään sillä, että kulakkeja muka ei enää ole olemassakaan, että neuvostovastaiset ainekset maaseudulla on jo, kulakiston luokkana likvidoimis-politiikan tuloksena, hävitetty ja että tämän vuoksi voidaankin sietää "neutraalisten" kollektiivitalouksien olemassaolo, kollektiivitalouksien, jotka eivät ole ei bolshevistisia, eivätkä neuvostovastaisia, mutta jotka muka itsestään, luonnonvoimaisesti, kuten sanotaan, tulevat siirtymään neuvostovallan kannalle.

Mutta tämä, toverit, on suuri erehdys. Kulakit on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole vielä läheskään lopullisesti nujerrettu. Ja vieläkin enemmän — ne eivät tule vielä kohtakaan murskatuiksi, jos kommunistit tulevat haukottelemaan ja välinpitämättöminä heittäytymään toimettomiksi, ajatellen, että kulakit muka menevät itsestään hautaan, kuten sanotaan, luonnonvoimaisen kehityksen mukaisesti. Mitä taas tulee "neutraalisiin" kollektiivitalouksiin, niin niitä ei yleensä ole olemassakaan, eikä niitä voikaan olla. "Neutraaliset" kollektiivitaloudet — ovat vain sellaisten ihmisten mielikuvitusta, joille on annettu silmät sitä varten, etteivät he mitään näkisi: tällaisen kärkevän luokkataistelun oloissa, mikä on nykyään käynnissä neuvostomaassamme, ei enää

ole tilaa "neutraalisille" kollektiivitalouksille. Tällaisissa olosuhteissa kollektiivitaloudet voivat olla vain *joko* bolshevistisia *tai* neuvostovastaisia. Ja jos me emme johda yksiä tai toisia kollektiivitalouksia, niin se merkitsee sitä, että niitä johtavat neuvostovastaiset ainekset. Siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä.

5) Ja, loppujen lopuksi, vielä eräs syy työmme puutteisiin ja epäkohtiin maaseudulla. Tämä syy on siinä, että aliarvioidaan kommunistien osuus ja vastuunalaisuus kollektiivitalouksien rakennustyössä, aliarvioidaan kommunistien osuus ja vastuunalaisuus viljanhankintojen suorituksessa.

Puhuessaan viljanhankinnan vaikeuksista kommunistit tavallisesti sälyttävät kaiken edesvastuun talonpoikien hartioille väittäen, että kaikkeen ovat syynä vain talonpojat. Mutta tämä on kerrassaan väärin ja ehdottomasti kohtuutonta. Talonpojat siinä eivät ole lainkaan syyllisiä. Jos on kysymys syyllisyydestä ja vastuunalaisuudesta, niin vastuunalaisuus lankeaa täydelleen ja kokonaisuudessaan kommunistien osalle, ja syyllisiä kaikkeen tähän olemme vain me, kommunistit.

Maailmassa ei ole eikä ole ollut toista näin mahtavaa ja auktoriteettista valtaa kuin on meidän neuvostovaltamme. Maailmassa ei ole eikä ole ollut niin voimakasta ja auktoriteettista puoluetta kuin on meidän kommunistinen puolueemme. Ei kukaan estä eikä voi estää meitä viemästä kollektiivitalouksien asiaa eteenpäin niin kuin sitä vaativat kollektiivitalouksien edut, kuten sitä vaativat valtion edut. Ja kun me emme aina onnistu viemään kollektiivitalouksien asiaa eteenpäin niin kuin sitä vaatisi leninismi, kun me useinkin teemme joukon törkeitä, kerrassaan sallimattomia virheitä, sanokaamme, **esimerkiksi** viljanhankintojen alalla, niin syyllisiä siihen olemme me, ja **vain** me.

Me olemme syyllisiä siihen, että emme aikanaan havainneet kollektiivitalouksien viljakaupan kielteisiä puolia ja siten teimme koko joukon mitä törkeimpiä virheitä. *Me* olemme syyllisiä siihen, että koko joukko puoluejärjestöistämme eristäytyi kollektiivitalouksista, lepäsi laakereilla ja heittäytyi itsevirtauksen ja luonnonvoimaisuuden varaan. *Me* olemme syyllisiä siihen, että koko joukko tovereitamme yhä vieläkin yliarvioi kollektiivitaloudet joukkojärjestöjen muotona, ymmärtämättä sitä, että kysymys ei ole niinkään paljon itsestään muodosta, kuin siitä, että itse ottaisimme johdon käsiimme näissä kollektiivitalouksissa ja syrjäyttäisimme kollektiivitalouksien johdosta niihin pesiytyneet neuvostovastaiset ainekset. *Me* olemme syyllisiä siihen, että emme aikanaan huomanneet uutta tilannetta ja olosuhteita, että emme selvittäneet itsellemme luokkavihollisen uutta taktiikkaa, sen toimiessa salavihkaa myyräntyössä.

Kysytään, miten tässä voivat olla talonpojat syyllisiä?

Tunnen kokonaisia ryhmiä kollektiivitalouksia, jotka kehittyvät hyvin ja kukoistavat, jotka täyttävät täsmällisesti kaikki valtion asettamat tehtävät ja taloudellisessa suhteessa lujittuvat päivä päivältä. Mutta toiselta puolen tunnen myöskin sellaisiakin kollektiivitalouksia, jotka sijaitsevat aivan yllämainittujen naapureina ja jotka siitä huolimatta, vaikka niillä on aivan samanlainen satoisuus kuin edellisilläkin ja toimivat aivan samanlaisissa objektiivisissa olosuhteissa edellisten kanssa, siitä huolimatta kuihtuvat ja rappeutuvat. Missä sitten on syy siihen? Syy on siinä, että edellisen ryhmän kollektiivitalouksia johtavat todelliset kommunistit, mutta toisen ryhmän kollektiivitalouksia johtavat nuhjukset, totta kylläkin, puoluekirja taskussaan, mutta siitä huolimatta nuhjukset.

Kysytään, miten tähän voivat olla talonpojat syyllisiä?

Seurauksena kommunistien osuuden ja vastuunalaisuuden aliarvioimisesta on se, että useinkin syitä työmme puutteisiin ei etsitä sieltä,

mistä niitä pitäisi etsiä, ja lopputuloksena nämä puutteet ja epäkohdat jäävät edelleenkin poistamatta.

Ei ole etsittävä talonpojista syitä vaikeuksiimme viljanhankintojen suorituksessa, vaan meistä itsestämme, omista riveistämme, sillä *me* olemme vallassa, *meidän* käytettävissämme on valtion varat ja voimat, *meidän* on johdettava kollektiivitalouksia ja *meidän* on myöskin kannettava täydellinen vastuu työstä maaseudulla.

Tällaiset ovat ne pääsyyt, joilla on määriteltävissä työmme puutteet ja heikkoudet maaseudulla.

Voidaan ehkä ajatella, että minä olen antanut liian synkän kuvan, että meillä kaikessa työssämme maaseudulla on ainoastaan puutteita ja epäkohtia. Mutta se olisi tietenkin väärin. Tosiasiassa työssämme maaseudulla on näiden puutteiden ohella myöskin koko joukko mitä valtavimpia ja ratkaisevia saavutuksia. Mutta sanoin jo puheeni alussa, että en aseta tehtäväkseni luonnehtia saavutuksiamme, että minä otin puhuakseni vain puutteellisuuksista työssämme maaseudulla.

Voidaanko nämä puutteet sitten korjata? Kyllä, epäilemättä voidaan. Entä korjaammeko me ne aivan lähiaikana? Kyllä, epäilemättä korjaamme. Siitä ei voi olla epäilyäkään.

Ajattelen että kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen poliittiset osastot ovat eräs niitä ratkaisevia keinoja, joiden avulla nämä puutteet ja epäkohdat voidaan mitä lyhyimmässä ajassa poistaa.

(*Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia*).

KARL RADEK

Neljä vuotta taistelua rauhan puolesta

KULUNEET neljä vuotta ovat vuosia, jolloin on käytännössä toteutettu neuvostotalouden rekonstruoinnin viisivuotissuunnitelmaa. Tämän rekonstruoinnin tarkoituksena ei ollut pelkkä suuren maamme tuotantovoimien kohottaminen. Näiden neljän vuoden kuluessa on proletariaatti, v. 1917 valtaamansa vallan perustalla, nojautuen uuden talouspolitiikan ensimmäisen kauden suuriin saavutuksiin, sodan hävittämän teollisuuden ja maatalouden jälleenrakentamiseen, rakentanut — ja rakentanut valmiiksi — sosialismin perustuksen. Jo yksin Neuvostoliiton teollistuttaminen, taistelu sen muuttamiseksi agraari- ja teollisuusmaasta, teollisuus- ja agraarimaaksi olisi riittänyt tekemään kireiksi suhteet imperialististen valtojen kanssa. Uuden teollisuusvaltion syntymisen yhteydessä on aina ollut suuria poliittisia hankauksia, jos ei järkytyksiä, sillä se on aina yhdellä tai toisella tavalla muuttanut voimasuhteita kansainvälisessä mitassa. Sosialismin rakentamisen suureen maahamme täytyi aiheuttaa kireyttä, joka ei mahtunut tavallisen markkinoista käytävän taistelun puitteisiin. Kapitalistinen maailma joutui sen tosiseikan eteen, että kysymys sosialismista, joka ennen v. 1917 oli sille ollut puhtaasti teoreettinen kysymys ja vuoteen 1928 asti esiintyi sille vain puhtaasti poliittisen vaaran kysymyksenä, on viisivuotissuunnitelman toteuttamishetkestä lähtien tullut sille kysymykseksi *kahden talousjärjestelmän välittömästä taistelusta.* Niin kauan, kun Neuvostoliitto ei vielä ollut astunut viisivuotissuunnitelman toteuttamiskauteen, oli kapitalistisella maailmalla se vakaumus, että uuteen talouspolitiikkaan perustuvien ristiriitojen taistelu kiertämättä johtaa Neuvostoliitossa voittoon kapitalistiset pyrkimykset ja sen seurauksena kapi-

talistinen järjestelmä tulee palautumaan muodossa tai toisessa. Nyt kapitalistinen maailma seisoo silmäkkäin bolshevistisen hyökkäyksen edessä, joka suoritetaan koko rintamalla maan kapitalistisia aineksia vastaan, ja jonka aikana samalla kun hävitetään näitä aineksia, kehittyy uusia sosialistisia tuotantovoimia: sosialismi taloudellisena järjestelmänä on tullut todellisuudeksi. Kapitalistinen maailma ei voinut olla varustautumatta tätä vaaraa vastaan. Ensiksi, käsittämättä sosialistisen teollistuttamisen omaperäisyyttä, sen tarkoituksena kun on ensi kädessä tyydyttää kotimaiset tarpeet ja herättää yhä uusia tarpeita, imperialistinen maailma todella pelkäsi, että Neuvostoliiton sosialistinen teollisuus ja sosialistinen talous voivat ilmestyä maailman markkinoille uhkaavana kilpailijana. Ja toiseksi kapitalistinen maailma enemmän kuin tätä kilpailua, pelkäsi, että lännen työläiset, nähdessään sosialismin rakentamisen Neuvostoliitossa, eivät halua kauemmin sietää kapitalistista järjestelmää, että kapitalististen maiden työväenluokka, neuvostojen esimerkin nojalla varmistuttuaan siitä, että sosialistisen talouden rakentaminen on mahdollista, moninkertaistuttaa taistelunsa kapitalismia vastaan. Sen tähden ei ole ensinkään ihmeteltävää, että Neuvostoliitto astui taisteluun viisivuotissuunnitelman puolesta *sangen kireän kansainvälisen tilanteen ilmapiirissä.*

"Kansainvälinen tilanne, jossa Venäjä oli, oli äärimmäisen epäsuotuisa: Englanti katkaisi suhteensa sen kanssa, Amerikka kieltäytyi sitä tunnustamasta, suhteet Ranskan kanssa olivat kireät, Puola pysytteli vihamielisenä, kiinalaiset viranomaiset tunkeutuivat neuvostolähetystöön Pekingissä: muidenkin kaupunkien konsulaatteihin tehtiin hyökkäyksiä ja jahdattiin neuvostoedustajia. Ei yksikään kansa osoittanut Neuvostoliittoa kohtaan vähääkään myötätuntoa, lukuunottamatta Saksaa ja Turkkia, mutta nekin tekivät sen omaperäisesti ja sangen kitsaasti" (Round Table. Joulukuu v. 1932, siv. 102).

Tämä Englantilaisen vapaamielisen aikakauslehden kuvaus vielä koko joukon kaunistelee sitä tilannetta, missä Neuvostoliitto oli viisivuotissuunnitelman alussa. *Suhteiden katkaiseminen Neuvostoliiton kanssa Englannin vanhoillisen hallituksen taholta oli askel, jolla oli laajempi kuin paikallinen merkitys.* Kovakalloiset koettivat, onnistuisiko heille saada muutkin maat ryhtymään samanlaisiin toimenpiteisiin. Heidän suunnitelmansa oli sellainen, että kansainvälisellä painostuksella pakoitettaisiin Neuvostoliitto harjoittamaan sellaista sisäpolitiikkaa, joka antaisi voiton kapitalistisille aineksille neuvostotaloudessa. Finanssisaarron yhdistettynä kauppasaartoon tuli pakottaa Neuvostoliitto polvilleen. Siinä tapauksessa, että se vastustelisi, voitaisiin ryhtyä välittömiin sotatoimiinkin. Jyrkkä suhteiden kiristyminen Ranskan kanssa, Voikovin murha Puolassa, — kaikki ne olivat todistuksia siitä, että suhteiden katkeaminen Englannin kanssa alkoi kehittää neuvostovastaisia voimia. Siitä, että Kiinan ja Neuvostoliiton välien katkeaminen tapahtui näiden imperialististen voimien painostuksesta, puhui julkisesti hyvin huomattavan amerikkalaisen lehden, *Baltimore Senin,* kirjeenvaihtaja Berton, joka monen vuoden aikana oli välittömästi seurannut taistelua kaukaisessa idässä.

Kaikkiin näihin uhkauksiin Neuvostoliitto vastasi päättämällä toteuttaa viisivuotissuunnitelman ja kohotti päättävän hyökkäyksen lipun kapitalismia vastaan. On selvää, että maailman kapitalismi puolestaan valmistui vastahyökkäykseen. Sen pikaista toteuttamista ehkäisi ensi kädessä se, että Englannin täytyy Yhdysvaltojen painostuksesta kieltäytyä merisopimuksesta Ranskan kanssa, sopimuksesta, jossa se, Ranskan hallitukselta saamastaan kannatuksesta merivarustuskysymyksessä, tunnusti Ranskan hegemonian mantereella. Tämä teki mahdottomaksi heti luoda yhteisrintaman Neuvostoliittoa vastaan.

Sen tähden, valmistellen tulevaa laajaa hyökkäystä, eräät imperialistivallat päättivät jo vuonna 1929 tunnustella, onnistuisiko niiden vetää Neuvostoliitto sotaan *kaukaisessa idässä.* Tämän sodan, sitoen Neuvostoliiton voimat hyvin kaukaiselle taistelualueelle, piti toisaalta estää toteuttamasta viisivuotissuunnitelmaa ja toisaalta helpottaa iskua lännestä. Tämän yrityksen päättävä likvideeraaminen Puna-armeijan yhdistettyjen sotaliikkeiden avulla, jolloin Puna-armeija lyhyessä ajassa teki lopun valkoisten kiinalaisten kenraalien hyökkäilyistä, ja neuvostodiplomatian avulla, joka ei antanut voittojen hetkeäkään horjuttaa itseään rauhanpolitiikassa, politiikassa, joka kieltäytyi osallistumasta millään tavalla taisteluun vaikutusalueiden jaosta Mandshuriassa, näytti imperialistiselle maailmalle ei vain Puna-armeijan voiman, vaan myöskin neuvostohallituksen kylmäverisyyden.

Hyökkäyksen valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan täytyi suorittaa laajemmin ja syvemmin. Englannin kovakalloisten hallituksen kukistumisen jälkeen siirtyi tämän valmistelun johto Ranskan imperialismin seikkailija-aineksille, jotka varmistuttuaan viisivuotissuunnitelman suorittamisen menestymisestä ryhtyivät järjestämään sen tyhjäksi tekemistä tuholaisten käsillä. Täten he tahtoivat luoda tilanteen, joka helpottaisi sota-iskua lännestä. Tämä suunnitelma ehkäistiin neuvostovallan päättävällä politiikalla, joka, likvideerattuaan imperialistien kannatuksella luodut järjestöt, pakotti perääntymiseen.

Hurjat *neuvostovastaiset kamppailut,* joita harjoitettiin milloin uskonnon *puolustamisen tunnuksella,* milloin *neuvostodumpingia* vastaan taistelemisen tunnuksella, osoittivat, että vastustaja ei hetkeksikään antanut perään. Kaiken, mitä se menetti Neuvostoliitossa tuholaisjärjestöjen hävittämisen jälkeen, se yritti korvata, käyttäen hyväkseen suur- ja pikkuporvariston apua ulkomailla. Mutta tunnuksilla taistelusta dumpingia vastaan lännen imperialistiset piirit koettivat tunnustellen hakea yhteyttä myöskin työläisjoukkojen kanssa, joita he tahtoivat nostaa jalkeille, kuvaamalla niille vaaroja, joilla luuloteltu "neuvostodumping" uhkaa ei vain kapitalisteja, vaan myöskin työläisiä. Iskun, jonka neuvostohallitus antoi kulakeille — perusjoukolle, johon imperialistit sodan syttyessä Neuvostoliittoa vastaan tahtoivat nojautua, he kuittasivat päättävämmällä yrityksellä vetää puolelleen taistelussa Neuvostoliittoa vastaan kapitalististen maiden *sovittelija-ammattiliittoihin* järjestyneet työläisjoukot. Tätä tarkoitusta palveli kamppailu *pakkotyöstä Neuvostoliitossa,* jolla piti vedottaman laajoihin työläisjoukkoihin. Tuholaisuuden avulla valmistetun intervention tyhjiin raukeamiseen vastasi maailman imperialismi laajentamalla *mobilisatiotoimintaa pääoman maissa, syventämällä yleisen mielipiteen valmistamista tulevaa interventiota varten.* Tämä toiminta päättyi *vararikolla.* Syynä siihen oli se vakuutus, mikä viisivuotissuunnitelman menestyksellisestä toteuttamisesta saapuneilla tiedoilla oli lännen työläisten takapajuisiinkin joukkoihin, ja vuonna 1929 alkaneen pulan vaikutus, joka horjutti ei vain työläisten, vaan kaupunkien ja maaseudun laajojen pikkuporvarillisten joukkojenkin sekä myöskin porvarillisen intelligenssin laajojen joukkojen luottamusta kapitalistiseen järjestelmään.

Yritysten vetää Neuvostoliitto sotaan kaukaisessa idässä vuonna 1929 raukeaminen, tuholaistoiminnan vuonna 1930 tyhjäksi tekeminen, neuvostovastaisten kamppailujen, joiden tarkoituksena oli mobilisoida laajat kansanjoukot lännessä neuvostovaltaa vastaan, raukeaminen (ja tämä raukeaminen määriteltiin lopullisesti vuonna 1931), antoi mahdollisuuden ei vain jatkaa Neuvostoliiton hengähdysaikaa, vaan myöskin *kehittää laajalla rintamalla taistelun rauhan lujittamiseksi,* jota oli val-

mistanut pulan vaikutus *ei vain luokkien välisiin suhteisiin, vaan myöskin imperialistivaltojen välisiin suhteisiin.*

2

Maailmanpula kärjisti ennenkuulumattomasti *ristiriitoja kaikkien imperialistivaltojen välillä.* Kärjistyi taistelu maailman markkinoista, jossa lähes kaikki valtiot käyttivät toisiaan vastaan aseena dumpingia. Yritys kirkua neuvostodumpingista samalla hetkellä, kun Englannin imperialismi syyttää Japania siitä, että se tunkee pois sen tekstiilituotteet englantilaisista siirtomaista viemällä japanilaisia tekstiilituotteita pilkkahinnalla, kun Amerikan imperialismi syyttää Englannin imperialismia siitä, että se ei halua palata kultastandartiin juuri siksi, että saisi mahdollisuuden kilpailla Amerikan teollisuuden kanssa dumpingin avulla, menetti kaiken vakuuttavuutensa. Tullitariffien kohoaminen kaikissa maissa, Englannin siirtyminen s u o j elustullijärjestelmään, Englannin yritys leikata maailman taloudesta sille varattu alue luomalla *valtakunnan suojelustullijärjestelmä,* — kaikki se vaikeutti ennen kuulumattomasti ei vain Saksan *reparatioiden maksua* vaan myös Euroopan imperialistivaltojen sotavelkojen maksua Yhdysvalloille. Saksan reparatioiden täydellinen vararikko, jotka pula pyyhki pois, vain kärjisti taistelua liittolaisten välisiä velkoja koskevan kysymyksen ratkaisemisesta. Euroopan imperialistiset vallat koettavat millä keinolla tahansa siirtää nämä velat Yhdysvalloille. Näkemättä minkäänlaista ulospääsyä pulasta, kaikki imperialistivaltiot valmistautuvat taistelemaan pulasta ulospääsemiseksi *asevoimalla.* Parhaana todistuksena siitä on mahdottomuus päästä sovintoon aseistariisumiskysymyksessä. Kaikkien aseistariisumista koskevien sopimusyritysten karilleajo paljastaa sen tosiasian, että kaikki kapitalistivallat *valmistavat maailmansotaa.*

Ensimmäinen maa, joka on yrittänyt ulospääsyä pulasta sodan kautta, on *Japani.* Sen esiintymiset merkitsevät taistelun alkamista voimasuhteiden täysin muuttumisesta kaukaisessa idässä muiden imperialistimaiden vahingoksi. Samaan aikaan Euroopassa päivä päivältä yhä enemmän paljastuu *Versaillesin sopimuksen paikkansa pitämättömyys* tulevien suhteiden perusteena Euroopan valtojen välillä. Reparatioiden vararikko iski aukon Versaillesin sopimukseen. Eripuraisuus maailman sodassa voittaneiden valtojen välillä, *Englannin ja Amerikan suhteiden kärjistyminen, Japanin ja Amerikan sekä Ranskan ja Italian* välisten ristiriitojen syveneminen, se kaikki luo tilanteen, joka tekee Saksan porvaristolle mahdolliseksi toivoa, että Versaillesin sopimuksen muutkin kohdat voidaan rikkoa. Taistelu aseistariisumiskonferensseissa, joka on osoittanut, että ei voi olla puhettakaan aseistariisumisesta eikä edes mistään vakavasta aseistuksen vähentämisestä, antoi Saksan porvaristolle mahdollisuuden kääntää Versaillesin sopimus, joka lupasi, että Saksan aseistariisuminen tulee olemaan vain alkuna yleiseen aseistuksen vähentämiseen, tämän sopimuksen luojia vastaan. Saksan taistelu "tasa-arvoisuudesta aseistuksessa" aiheutti suurta mielenkuohua entisten voittajien leirissä. Selvimmin ilmaisi tämän tilanteen Winston Churchill, lausuen parlamentissa:

> "Saksa maksoi sodan jälkeen reparatioita miljaardin puntaa, mutta samaan aikaan se otti velaksi kaksi miljaardia, joiden avulla se maksoi reparatiot, varusti uudelleen teollisuutensa. Se lähti Lausannesta vapautuneena reparatioista. Mitä tulee sen kauppavelkoihin, niin nekin osoittautuivat lopputilissä mahdottomiksi saada takaisin... Nyt Saksa vaatii, että sen sallittaisiin lisätä aseistustaan. Emme tule pettämään itseämme. Saksan loistava nuoriso, joka marssii pitkin Saksaa haluten — mikä kuvastuu sen kasvoilta — kärsiä isänmaan puolesta, ei **taistele statuutin muuttamisesta. Se haluaa aseita, ja jos se saa aseet, niin, uskokaa minua, se tulee vaatimaan me-**

netettyjen alueiden ja siirtomaiden takaisin palauttamista. Jos tämä vaatimus esitetään, niin se kiertämättä järkyttää ja luultavasti järkyttää perustuksiaan myöten kaikkia maita, joista mainitsin, ja muutamia, joita en ole maininnut."

Tässä kärjistyvien imperialististen ristiriitojen tilanteessa on *Neuvostoliitto ja sen diplomatia asettaneet keskeiseksi tehtäväkseen rauhan säilyttämisen.* Imperialistinen sanomalehdistö syyttää neuvostohallitusta yrityksistä käyttää kaikkia imperialistisia ristiriitoja usuttaakseen toisen imperialistisen maan toista vastaan. Ei tarvitse alleviivata, että tällainen väitös on kuvittelua, joka osittain ilmaisee imperialistisen sanomalehdistön pahaa tahtoa, mutta osittain sen kykenemättömyyttä käsittää Neuvostoliiton politiikkaa, joka perusteellisesti eroaa imperialististen valtojen politiikasta. Neuvostoliittoa ohjaavat politiikassaan neuvosto-kansanjoukkojen edut, sosialismin rakentamisen edut, jotka ovat yhdenmukaiset maailman proletariaatin etujen kanssa. *Ei ainoastaan sosialismin rakentaminen vaadi rauhaa, tätä rauhaa vaativat kansanjoukkojen edut kaikissa maissa.* Asettaessaan politiikkansa päämääräksi rauhan säilyttämisen Neuvostoliitto huolehtii *ei vain siitä, ettei päästä hyökkäämään maahan, joka rakentaa sosialismia, vaan myöskin siitä, ettei tule vedetyksi imperialististen valtojen taisteluun.* Näitä kahta tarkoitusta, jotka ovat lujasti yhteydessä keskenään, palveleekin Neuvostoliiton politiikka, jota se harjoittaa ristiriitoihin nähden, jotka rikkovat *Länsi-Euroopan rauhaa,* ja ristiriitoihin nähden, joita esiintyy kaukaisessa idässä.

3

Maailmansota, jonka aiheutti englantilais-saksalainen kilpailu, muodostui Saksan imperialismille taisteluksi hegemoniasta Euroopan mantereella, joka hegemonia oli ehtona Saksan imperialismin maailmanmahdille.

Mitä merkitsi tämä hegemonia meidän maahamme nähden, sen osoitti Saksan imperialismi Brest-Litovskissa. Maailmansodassa lyöty *Saksan porvaristo* yrittää suurilla ponnistuksilla riisua yltänsä Versaillesin ikeen ja saattaa entiselleen menetetyn asemansa. Puolustautuen voittajien vaatimuksilta, se uudisti jälleen diplomaattiset ja kauppasuhteet Neuvostoliiton kanssa tasa-arvoisuuden perustalla. Mutta on kylliksi viitata Saksan entisen valtiokanslerin, von Papenin, ehdotukseen ranskalais-saksalaisesta liitosta, joka olisi tähdätty Neuvostoliittoa vastaan, taikka *kansallissosialistien* ulkopoliittiseen ohjelmaan, jotka teoreettisessa äänenkannattajassaan esittävät sitä kantaa, että Versaillesista on päästy, mutta Brest-Litovsk tulee Saksan politiikan johtotähdeksi, jotta voidaan päättää olevan olemassa melko vaikutusvaltaisia saksalaisia porvarispiirejä, joilla on imperialistisia tarkoitusperiä Neuvostoliittoon nähden. Ei pidä ylittää näiden ryhmien merkitystä — niiden kädet ovat lyhyet — mutta ei saa unohtaa, että mitä vaikeampi Saksan imperialismin on tunkeutua länteen, sitä enemmän houkuttelee seikkailevia aineksia itä.

Ranskan imperialismi, joka on voittanut Saksan, koettaa pystyttää hegemoniansa koko mantereella. Tässä se nojautuu uusiin valtioihin, joita syntyi Saksan, Itävallan ja tsaari-Venäjän tappion vuoksi, käyttäen hyväkseen näiden maiden kansanjoukkojen pelkoa, että uudelleen kadottavat kansallisen riippumattomuutensa. Ranskan imperialismin seikkailuhaluisimmissa piireissä on säilynyt Neuvostoliittoon nähden vihamielisyys, jossa viha syntyvää sosialistista valtiota kohtaan liittyy pelkoon, että se voi auttaa jaloilleen Versaillesin voittamat maat. Ne eivät luovu hetkeksikään aatteesta hävittää neuvosto-Karthago.

Saksa, jota Versailles puristi, oli ensimmäinen, joka uusi suhteet Neuvostoliiton kanssa tasa-arvoisuuden perustalla. Versaillesin valtiot tais-

telivat vielä kauan mitä räikeimmin muodoin Neuvostoliittoa vastaan. Vaara, joka uhkaa niiden Versaillesin saalista, pakotti ne *yrittämään muuttaa politiikkaansa Neuvostoliiton suhteen.* Neuvostoliitolla ei ollut mitään sitä vastaan, sillä se on aina pyrkinyt rauhallisiin suhteisiin Ranskan ja sen liittolaisten kanssa. Solmien sopimukset Puolan, Itämerenmaiden ja Ranskan kanssa *Neuvostoliitto myöskään ei aio menettää itsenäisyyttään päätöksissään näiden valtojen suhteen, kuten se säilytti täydellisen itsenäisyyden päätöksissään Saksan suhteen, veiläpä hetkellä, jolloin lähes kaikki muut Euroopan kapitalistiset valtiot sitä boikoteerasivat.* Hetkeksikään vaihtamatta arviointiaan Versaillesin sopimukseen nähden, hetkeäkään huomioonottamatta niiden taantumuksellisten ryhmien pyrkimysten erikoisluonnetta, jotka koettavat määrätä Saksan politiikan, *on Neuvostoliitto valmis elämään rauhassa Euroopan suurvaltojen molempien leirien kanssa, jos ne harjoittavat rauhanpolitiikkaa Neuvostoliittoon nähden ja ylläpitävät normaalisia taloudellisia suhteita, jotka perustuvat molempien puolien keskinäiseen etuun. Neuvostoliitto tulee maksamaan rauhan rauhalla, edut eduilla, ystävyyden ystävyydellä, tähdäten iskunsa vain niihin, jotka valmistavat sotaa sitä vastaan.* Erossa pysyminen Euroopan kapitalististen valtojen välillä tapahtuvasta taistelusta, valmius rauhallisiin taloudellisesti hedelmällisiin suhteisiin valtojen taholta siinä määrässä, sillä voimalla ja niillä perspektiiveillä, mitä Neuvostoliitto omaa, yhdessä ei vain työläisten, vaan myöskin Euroopan pikkuporvarillisten joukkojen myötätunnon lisääntymisen kanssa Neuvostoliittoa kohtaan on näytellyt ratkaisevaa osaa *neuvostollisen rauhanpolitiikan voitossa maamme länsirintamalla.* Se teki mahdolliseksi ei vain säilyttää, vaan vahvistaakin rauhallisia suhteita Euroopan mantereen valtioiden välillä.

4

Kaukainen itä on taisteluesineenä Japanin ja Amerikan imperialismin kesken. Amerikan imperialismi verhoo taistelunsa Tyynenmeren rannikon hegemoniasta Kiinan kansan yhteenliittymispyrkimysten tukemisen lipulla, Kiinan riippumattomuuden suojelemisen lipulla. Japanin imperialismi verhoo pyrkimyksensä saavuttaa hegemonia Aasian puoleisella Tyynenmeren rannikolla sillä, että se muka taistelee järjestyksen aikaansaamiseksi Kiinan äärettömän laajalla alueella. Ei tarvitse mainita, että Amerikan imperialismi on loistavasti todistanut, että sen "huolehtiminen Kiinan kansan yhteenliittymisestä", ei estänyt sitä pommittamasta vuonna 1926 Nankingia, kun kiinalaiset kansanjoukot yrittivät ottaa omiin käsiinsä Kiinan kansan yhdistämisasian. Japanin imperialismi ei pysty kaukaisessa idässä saamaan aikaan hiljaisuutta ja järjestystä edes haudoilla. Kiina käsittää liian suuren alueen, Kiinassa on noussut liian suuria joukkoja, että voitaisiin hallita tätä maata vain pomminkuljettajien ja tankkien avulla.

Edessämme on kysymys Kiinan jakamisesta imperialististen suurvaltojen vaikutusalueisiin. Tämä pyrkimys, joka XIX vuosisadan lopussa esiintyi aivan avoimesti, ei ole hävinnyt nytkään, päinvastoin se on nyt paljon elävämpi ja voimakkaampi kuin *30 vuotta sitten.* Sillä Kiinan valtaaminen on nyt paljon tarpeellisempi Japanin ja Amerikan imperialismille ja muille imperialistisille maille kuin aikaisemmin. Japanin porvaristosta tuli imperialistinen, hävittämättä feodalismin jäännöksiä, jotka siinä määrässä ehkäisevät Japanin talonpoikaiston kehitystä, että 16 miljoonaa japanilaista talonpoikaa ei tuota enempää kuin 3 miljoonaa englantilaista. Kotimaisten markkinain ahtaus teki sen, että suuren osan Kiinaa valtaaminen tuli elämän ja kuoleman kysymykseksi Japanin imperialismille. Amerikan imperialismi on vasta nyt koh-

dannut kehityksensä kotimaiset rajat. Amerikan suunnattomat kotimaiset markkinat ovat osoittautuneet niin ahtaiksi, etteivät ne ole voineet turvata amerikkalaisille trusteille niitä lisävoittoja, joihin ne olivat tottuneet Amerikan tuotantovoimien suunnattoman kehityksen vuoksi viimeisinä 60—70 vuotena. Taistelu Amerikan ja Japanin imperialismin välillä tulevaisuudessa on kiertämätön. Muut imperialistiset vallat, ensisijassa Englanti, koettavat pitkittää viime hetkeen asti ratkaisua siitä, kenen puolelle ne tulevat asettumaan tässä taistelussa, etteivät tulisi myyneeksi liian halvalla apuaan. *Neuvostoliitto ei voi osallistua tähän imperialististen valtojen taisteluun, sillä se on imperialismin vastustaja, se ei osallistu imperialistiseen saaliin jakoon, se ei tarvitse vieraita alueita, se ei tarvitse imperialistisia etuoikeuksia. Neuvostoliitto ei osallistu leirien väliseen taisteluun. Neuvostoliitto tekee kaikkensa pakottaakseen molemmat puolet kunnioittamaan sen rajojen rauhaa ja sen etuja suurena itsenäisenä valtiona.*

Neuvostohallitus on rautaisella tarmolla taistellut rauhan säilymiseksi kaukaisessa idässä, kun tämä rauha on ollut vaarassa. Se ei ole antant vetää itseään kiinalaisten kenraaliklikkien ja Japanin väliseen taisteluun. Se ei ole antanut provoseerata itseään niiden julkisten kehoitusten, joita osassa Japanin imperialistista sanomalehdistöä on levitetty, ja joissa on yllytetty sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliitto ei ole antanut provoseerata itseään useiden sellaisten tekojen, jotka jokaisen porvarisvaltion taholta olisivat aiheuttaneet välittömän vastauksen. Se on pysynyt sellaisella johdonmukaisuudella erossa kaukaisessa idässä tapahtuneesta taistelusta, että sen politiikka on saanut samalla Japanissa aikaan vakavaa liikettä hyökkäämättömyyssopimuksen solmimisen puolesta ja Yhdysvalloissa Neuvostoliiton tunnustamisen puolesta.

Japanille tekemämme ehdotus hyökkäämättömyyssopimuksen solmimisesta aiheutti suurta levottomuutta Japanin imperialismin seikkailuhaluisimmissa piireissä, jotka nähtävästi arvelevat, että seikkailun avulla suhtautumisessa Neuvostoliittoon voidaan vähentää tai ainakin lykätä toistaiseksi ristiriitoja Yhdysvaltojen kanssa. Japanin hallitsevien luokkien järkevämmät ja kaukonäköisemmät ainekset kuitenkin käsittävät, ilmeisesti, että yhteentörmäys Neuvostoliiton kanssa, horjuttaen Japanin voimia, avaisi vain tien Amerikan imperialismin hyökkäykselle. Mutta Japanissa tapahtuva sisäinen taistelu ei nähtävästi salli Japanin johtavien piirien ottaa niin yksinkertaista askelta kuin hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittaminen.

Japanin johtavat piirit ovat viivyttäneet Neuvostoliiton esityksen hyväksymistä, asettaen kysymyksen sen suhtautumisesta Mandshou Gohon. On vaikea määritellä, missä loppuu Japanin armeija, joka toimii Mandshuriassa, ja missä alkaa Mandshou Gon sotajoukko, siksi Neuvostoliitto, pyrkiessään solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksen Japanin kanssa, ei kieltäydy solmimasta samanlaista sopimusta Mandshou Gon kanssa. Neuvostoliitto allekirjoitti jo vuonna 1924 sopimuksen Tshantsolinin kanssa, joka oli Japanin vaikutuksen ja suojeluksen alainen, vaikka hänen hallituksensa ei ollut kansainvälisesti tunnustettu. Se on valmis solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksen Rumanian kanssa, jonka kanssa se ei ole minkäänlaisissa diplomaattisissa suhteissa. Ilmoittaen olevansa valmis solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksen Japanin ja Mandshou Gon kanssa, *Neuvostoliitto löi Japanin imperialistien käsistä kaiken mahdollisuuden syyttää neuvostohallitusta minkäänlaisista pyrkimyksistä sotaan Japania vastaan tai sekaantumisesta Mandshurian asioihin.*

Mutta yhtä suurella päättäväisyydellä Neuvostoliitto torjui yrityksen

saada se sekaantumaan taisteluun, joka tapahtuu Mandshuriassa, yrityksen, joka ilmeni vaatimuksena luovuttaa mandshurialainen kenraali Subinvein, joka oli siirtynyt yli neuvostorajan ja riisuttu aseista. Jos Neuvostoliitto olisi hyväksynyt Japanin hallituksen esityksen, olisi se Kiinan kansanjoukkojen silmissä ollut suoranainen osallistuja ja Japanin imperialismin avustaja. Että Japanin vaatimuksella oli tällainen tarkoitus, osoittivat ei vain eräiden japanilaisten diplomaattien eräät "ylistävät" esiintymiset Neuvostoliittoa kohtaan, vaan myöskin tyytymättömyyden purkaus osassa Japanin imperialistista sanomalehdistöä *diplomaattisten suhteiden uusimisen johdosta Neuvostoliiton ja Nankingin hallituksen välillä.* Perustelut, joita tämä sanomalehdistö esittää, ovat siinä määrin keksittyjä, että ei voi hetkeäkään ottaa niitä vakavasti. Neuvostohallitus ei pyrkinyt katkaisemaan diplomaattisia suhteita Kiinan kanssa edes v. 1926—1927 traagillisten tapahtumien aikana, jolloin Kiinan porvaristo petti Kiinan vallankumouksen, kukistaen Kiinan kansanjoukkojen liikkeen. Neuvostohallitus ei ole milloinkaan ollut sitä mieltä, että olla huomioonottamatta olevia porvarillisia imperialistisia ja vastavallankumouksellisia hallituksia on keino, joka esittää myönteistä osaa kansainvälisten suhteiden kehityksessä. Siksi ei ole ihmeteltävää, että neuvostohallitus ei ole hetkeäkään kieltäytynyt uusimasta diplomaattisia suhteita Kiinan kanssa, kun kerran Nankingin hallitus, joka vuonna 1927 katkaisi suhteensa Neuvostoliiton kanssa eräiden imperialististen valtojen painostuksesta, nyt, jouduttuaan hyökkäyksen alaiseksi erään niistä taholta ja saamatta vakavaa apua muilta, on tullut siihen järkevään johtopäätökseen, että ei ole vahvistanut asemiaan suhteiden puuttuessa Neuvostoliiton kanssa. Tätä, vaikkakin myöhäistä, näkönsä takaisin saamista on vain tervehdittävä. Kirkuna, jonka osa Japanin imperialistista sanomalehdistöä nosti tämän johdosta, puhuu ensiksi siitä, että nämä piirit katsoivat, ettei Neuvostoliitolla saa olla normaalisia diplomaattisia suhteita kaukaisessa idässä.

Tämän ajatuksen selittäminen riittää paljastamaan piirit, jotka ovat tällä kannalla, vihamielisiä Neuvostoliittoa kohtaan, ja riistämään niiltä kaiken oikeuden puhua vihamielisyydestä Neuvostoliiton taholta. Kuka yrittää olla sallimatta normaalisia diplomaattisia suhteita Neuvostoliiton ja minkä tahansa muun valtion välillä, se suorittaa epäystävällisen teon Neuvostoliittoon nähden, suhtautuu siihen epäystävällisesti. Neuvostoliitto taas taistellessaan tällaisia saartamispyrkimyksiä vastaan sen suhteisiin nähden puolustaa vain laillisia etujaan. Väitteet, että Neuvostoliitto uusiessaan jälleen suhteensa Kiinan kanssa, muuttaa kantansa Mandshurian kysymykseen sekaantumattomuuteen nähden, ovat naurettavia. *Sekaantumattomuus kahden puolen väliseen taisteluun vaatii normaalisia suhteita molempien kanssa.* Kaikki nämä haetut perustelut osoittavat niiden piirien asemien heikkoutta, jotka suhteiden uusimisessa Neuvostoliiton ja Kiinan välillä näkevät esteen hyökkäämättömyyssopimuksen solmimiselle Japanin, Mandshurian ja Neuvostoliiton välillä. *Kuka esiintyy tämän sopimuksen solmimista vastaan, se paljastaa itsensä rauhan lujittamisen vastustajaksi kaukaisessa idässä.*

Neuvostoliitto säilytti rauhan suurten koettelemusten hetkinä siksi, että se samalla näytti ja todisti vastapuolen seikkaileville aineksille kykenevänsä puolustamaan rauhaa ja todisti järkevimmille porvariston aineksille, että se ei aio käyttää voimiaan sekaantumiseen Mandshurian asioihin, että se päinvastoin harjoittaa rauhan ja sekaantumattomuuden politiikkaa. Olemme vakuutettuja, että tämä politiikka — *Neuvostoliiton puolustuksen lujittaminen ja valmius jatkaa rauhanpolitiikkaa, tekee tehtävänsä ja pakottaa kaukaisessa idässä olevat hyökkäämättömyysso-*

pimuksen vastustajat luopumaan kaikista seikkailuajatuksista ja ulkonaisesti ilmaisemaan se allekirjoittamalla hyökkäämättömyyssopimuksen.

5.

Mandshurian tapahtumien alkaessa kaukaisen idän imperialistit *luottivat interventiopyrkimysten lisääntymiseen lännessä,* samaten kuin seikkailevat ainekset lännessä *luottivat läheiseen selkkaukseen Neuvostoliiton ja Japanin välillä.* Tänäpäivänä ovat interventionistien asemat lännessä hyvin heikkoja. Naapuriemme ja Ranskan kanssa solmimamme hyökkäämättömyyssopimukset eivät ole pelkkiä paperisopimuksia, salatarkoituksilla allekirjoitettuja. Riippumatta niistä ajatuksista, mitä voi olla yhdellä tai toisella porvarisklikkien edustajalla lännessä, *ilmaisevat nämä sopimukset muuttunutta voimasuhdetta luokkien välillä ja valtioiden välillä.* Mitä merkitsee yksin se seikka, että Puolassa, missä tsaarivalta satoja vuosia kylvi epäluottamusta kaikkea venäläistä kohtaan, missä kaikkien suuntien porvarillinen sanomalehdistö 15 vuoden aikana on koettanut esittää bolshevikit tsaarivallan harjoittaman muiden kansojen orjuuttamispolitiikan jatkajiksi, ei yksikään ääni noussut vastustamaan sopimuksen allekirjoittamista! Se todistaa suurta luottamusta, jonka Neuvostoliitto on valloittanut kansanjoukoissa rajan takana. Puolassa niiden klikkien, jotka eivät ole luopuneet sota-ajatuksesta Neuvostoliittoon nähden, oli nähdessään kansanjoukkojen mielialan, pakko salata aikomuksensa. Samoin on laita useissa muissakin maissa.

Vaikutusvaltaisten imperialististen piirien lännessä on toistaiseksi vielä onnistunut estää *sopimuksen allekirjoittaminen Neuvostoliiton ja Rumanian välillä.* Se on *varoituksena Neuvostoliiton kansanjoukoille siitä, että lännestä eivät ole hävinneet seikkailevat ryhmät, jotka valmistavat sotaa meitä vastaan.* Mutta se seikka, että näiden ryhmien täytyi piiloutua Titulescun "leveän selän" taakse, osoittaa kuinka heikko on niiden asema: jos ne alkavat näytellä va-bankia, tulee riski olemaan kokonaan niiden puolella.

Sopimusten allekirjoittaminen läntisellä rajallamme on merkkinä myös voimasuhteiden muuttumisesta valtioiden välillä: *Neuvostoliiton voimien kasvu ja ristiriitojen kasvu imperialismin leirissä.* Molemmat nämä tekijät tulevat kasvamaan vastaisuudessakin, vaikeuttaen sodanjärjestäjien mahdollisuutta toteuttaa aatteitaan.

Suurta osaa interventiopyrkimysten heikontumisessa lännessä on esittänyt se seikka, että Neuvostoliitto osoittautui *kykeneväksi puolustamaan kaikkia rajojaan.* Siksi seikkailevat imperialistiset klikit kaukaisessa idässä eivät nyt voi perustaa laskelmiaan varmuuteen siitä, että saavat apua samanmielisiltä länsieurooppalaisilta.

Neuvostohallitus on pystynyt mitä kireimpien kansainvälisten suhteiden aikana ohjaamaan maan läpi kaikkien vaarojen ja säilyttämään rauhan. Nyt, kun viisivuotissuunnitelma on toteutettu, kun olemme luoneet maalle uuden *metallurgisen perustan,* luoneet *kemiallisen teollisuuden,* luoneet oman *ilmailuteollisuuden,* luoneet välineet *kollektivisoidun maatalouden teollistuttamista varten, voi neuvostomaa kasvavalla varmuudella katsoa tulevaisuuteen.* Neuvostohallitus ja Neuvostoliiton kommunistinen puolue ovat pystyneet tov. Stalinin johdolla säilyttämään rauhan maalle ja suojelemaan sen sosialistista työtä. *Maamme ominaispaino on suunnattomasti kasvanut ja sen puolustuskykyisyyttä eivät epäile edes vihollisemme.* Mitä lujemmaksi tulee rauhanpolitiikkamme sitä kirkkaammin tulee maamme loistamaan sekasorron, rappion, pulan ja hurjan aseistautumisen maailmassa, majakkana kaikille kansoille. Ei kukaan epäile, että edustajistomme Geneven konferenssissa oli ainoa edustajisto, joka vilpittömästi taisteli yleisen aseistariisumisen puolesta. Mutta juuri tietoisuus, että olem-

me — *rauhan maa,* tietoisuus, joka asuu jokaisen työläisen ja kollektivistin rinnassa Neuvostoliitossa ja kymmenien miljoonien työläisten ja talonpoikien rinnoissa kapitalistisissa ja siirtomaissa, antaa meille suunnattoman voiman taistelussa sodanvaaraa vastaan, *voiman taistelussa rauhan puolesta ja voiman hyökkäyksen sattuessa.* Miljoonien joukkojen usko neuvostohallituksen rauhanpolitiikkaan yhdessä niiden aineellisten mahdollisuuksien kanssa, joita meille antaa viisivuotissuunnitelma, merkitsee *voittoa siinä tapauksessa,* jos toiset eivät halua elää kanssamme rauhassa.

Sen tietävät kansanjoukkomme. Tulkoon sen tietämään kapitalistinen maailmakin.

T. T:lä

Armeija ja vallankumous

YHDEKSÄSTOISTA vuosisata on kapitalistisen tuotantotavan valta-asemaan pääsyn aikaa koko maapallolla. Samana aikana muodostui suurimmassa osassa maailmaa perustusta vastaava päällysrakenne porvariston vallan muodossa kaikkine sille kuuluvine tunnusmerkkeinensä, s.o. porvarillinen valtio ja sen valtava ja monimutkainen koneisto.

Länsi-Euroopan ja Amerikan mantereilla käytiin porvariston taistelut vallan valtaamiseksi feodaaliherroilta. Näissä taisteluissa syntyivät porvariston "demokraattiset" yleiseen asevelvollisuuteen perustuvat armeijat. Mutta ne syntyivät vasta sitten, kun porvaristo oli tehnyt yhteiskunnan "oman kuvansa mukaan" ja vakiinnuttanut herruutensa. Sen mukaan, miten porvaristo oli sopinut vallan jaosta entisten feodaaliherrojen kanssa, johtui se, millaisen muodon porvarillinen valtio milloinkin sai: tasavalta tai monarkia; presidentti, kuningas tai keisari.

Kaikissa 19:nnen vuosisadan vallankumouksissa näemme Ranskan v. 1789—94 vallankumouksen esimerkin mukaan porvaristoa itseäänkin aseissa n.s. kansalliskaarteissa. Mutta päävoimat näissä ovat jo v. 1830—50 taisteluissa porvaristoa vuorossa seuraavalta kaupunkien työväestöltä. Lyon, Pariisi, Wien, Dresden, Berlin, Lontoo ja niiden kadut ja torit ovat näiden taistelujen todistajina. Mutta kun suurporvaristo, eli silloiset liberaalit, olivat saaneet voitto-osuutensa turvatuksi ja monissa tapauksissa osansa valtion kautta varastetuista yhteiskunnan rikkauksista, niin se jätti kansalliskaartit palkattujen kenraalien Windisehgrätzien, Radetzkyjen, Cavaignae'ien, Gallifet'ien y.m. teurastettaviksi. Tämä on historian sanelema asiainkulku. Sillä "itse työväenliike ei ole koskaan itsenäinen, ei koskaan yksinomaan proletaarinen luonteeltaan, ennenkuin keskiluokan kaikki ryhmät ja varsinkin sen edistyksellisin kerros, suurtehtailijat, ovat valloittaneet tarpeittensa mukaan" (*Marx*). Kun Saksan porvaristo "muovasi valtion tarpeittensa mukaan" Otto von Bismarckin johdolla, niin silloin se myös antoi koko porvarilliselle maailmalle mallin oman kuvansa mukaisesta armeijasta, joka perustui yleiseen a s e v e lvollisuuteen. Yleistä asevelvollisuutta "on kehuttu demokraattisena reformina... ja todellinen yleinen asevelvollisuus on epäilemättä demokraattinen reformi: se murtaa säätylaitosta ja toteuttaa kansalaisten t a s a-a r v o i suuden" *(Lenin).* Mutta yleinen asevelvollisuus tässä mielessä on jäänyt paperille missä pienemmässä, missä suuremmassa mitassa, ja siihen perustuva armeija itse tullut kansalaisten tasa-arvon vastakohdaksi ja yhteiskunnallisen eriarvoisuuden tueksi ja joukkomittaisen väkivallan välineeksi.

Kaiken maailman porvaristo on kuitenkin saanut suurten joukkojen mieliin syvälle syöpymään käsityksen valtionsa arvovallasta, "oikeusvaltiosta", "perheen", "omaisuuden", "uskonnon" ja "järjestyksen" turvasta. Maailmansodan hirmunäytelmän ja monia muita hirmunäytelmiä sen jälkeen olemme saaneet nähdä, mutta tästä huolimatta valtio ja "aseelliset miehet" ovat tekijöitä, jotka pitävät vallassansa suurten proletaarijoukkojenkin mieliä kapitalistisissa maissa.

Kapitalististen yhteiskuntien remmissä on pikkuporvaristo tärkeänä osana. Ja tämä "Pikkuporvaristo suuressa kerskailussaan on sangen voimaton toimintaan ja sangen pelkuri asettamaan mitään vaaraan". Näin arvosteli Marx pikkuporvaristoa Saksan v. 1848 tapahtumain perusteella.

Ennen maailmansotaa olivat kaikkien maiden pikkuporvarilliset ainekset se hedelmällinen maaperä, johon sotapropaganda kohdistettiin vuodesta toiseen, yhä ja uudelleen. Se oli sinä voimansiirtolaitteena, joka II internationalen kautta siirsi kapitalistien käskyt ei yksin pikkuporvariston, vaan proletariaatinkin keskuuteen, käskyn käydä teurastamaan toisiansa. Mutta maailmansodan näytelmät menivät yli pikkuporvariston voimien ja se nosti vanhan tunnuksen "aseet pois"!

Tov. Lenin arvosteli v. 1916 tätä tunnusta m.m. seuraavasti: "Aseista riisuminen on sosialismin ihanne. Sosialistisessa yhteiskunnassa ei tule olemaan sotia, toteutuu siis aseista riisuminen. Mutta se ei ole sosialisti, joka tahtoo toteuttaa sosialismin *ohi* sosiaalisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin. Diktatuuri on välittömään *väkivaltaan* perustuva valtiovalta. Väkivalta ei ole 19:nnellä vuosisadalla — eikä yleensä sivistyskaudella — nyrkki ja kurikka, vaan *sotaväki*. "Aseista riisumisen" ohjelmaan asettaminen merkitsee yleensä: olemme aseiden käyttämistä vastaan. Mutta tässähän ei ole hituistakaan marxismia, ei sen enempää kuin jos sanoisimme: olemme väkivallan käyttämistä vastaan."

Aseista riisumisen tunnus on siis sosialistinen tunnus, mutta asetettuna työväenluokalle aikana, jolloin maailma oli suursodassa, tällainen tunnus merkitsi samaa kuin vaatia työväestön asettautumaan aseettomana kapitalistien ja heidän palkkalaistensa raadeltaviksi.

Maailmansota puhkesi kapitalistien valtavana aseellisena hyökkäyksenä proletariaatin vallankumouksellisia liikkeitä vastaan. Imperialististen maiden jokapäiväinen käytäntö todistaa, että kapitalisteilla on maailmansodan jälkeen erikoisen kiihkeänä kysymys asevoimista proletariaattia vastaan. Se saa eri maissa eri muotoja, miliisi, poliisi, armeija, suojeluskunnat j.n.e., mutta muodosta huolimatta sisältö on kaikkialla sama: porvariston aseistautuminen proletariaattia *vastaan*. "Tunnuksemme täytyy olla: proletariaatin aseistaminen porvariston voittamiseksi, aseista riisumiseksi ja pakkoluovuttamiseksi", (Lenin) porvariston aseistautumisen tosiasiaa vastaan. Vain tämä on vallankumouksellinen kanta proletariaattiin nähden.

Neuvostoliitossa, omassa vallassansa, proletariaatti on toteuttanut tuon yllämainitun Leninin tunnuksen ja proletariaatti on suorittanut kansan aseistamisen Punaisen armeijan ja muiden järjestöjen kautta. Kansa, s.o. työtätekevät joukot, ovat ensimmäisen kerran pysyvästi aseissa *itseänsä varten*. Meillä on kyllä kutsuntaan perustuva armeija, joka *muodoltaan* ei suuresti poikkea muista armeijoista, mutta *sisältö* sen on toinen. Armeija on väkivallan välikappaleen *vissi muoto*. Mutta se ei ole ratkaiseva. Kysymyksen ratkaisee se, *mikä sisältö* armeijalla on ja *kuka sitä johtaa*. Meidän armeijamme on aseistautuneen työväenluokan runkojoukko, jota johtaa proletariaatti ja sen etujoukko, kommunistinen puolue. Se on esikuva ja kehoittava esimerkki kaikkien maiden työtätekeville a s e i s t a utumisesta

oman luokkansa hyväksi ja vapautumiseksi kantaa asetta omaa luokkaansa vastaan ja luokkavihollisen hyväksi.

Meidän armeijamme on yksi todellinen työtätekevän tasa-arvoisen ja toverillisen kasvatuksen järjestö. Demokratia, jota porvaristo tavoittelee eikä voi toteuttaa, on meillä toteutunut. Tähän perustuu Punaisen armeijamme eheys, tiiveys ja tietoinen kurinalaisuus, jollaista kapitalistien armeijoilla ei ole.

Proletaarinen vallankumous on muuttanut armeijan taantumuksen aseesta vallankumouksen aseeksi Punaisen armeijan muodossa. Niinkuin Neuvostoliiton olemassaolo vallankumouksellistaa kaikkien maiden työtätekeviä, niin Punaisen armeijan olemassaolo vaikuttaa hajoittavasti imperialistien armeijoihin; kansalaissota antoi siitä jo aikoinaan puhuvia esimerkkejä. Porvaristo tietää tämän, sillä se on jo osaksi sen kokenut neljäntoista kenraalin armeijoissa. Sen vuoksi näemmekin kaikissa maissa erilaisia toimenpiteitä ja muotoja, joilla imperialistit koettavat varmentaa asevoimiensa luotettavuutta vallankumousta vastaan. Mutta turhaan. Sillä armeijoja ei saada kokoon ilman proletaareja ja muita työtätekeviä aineksia, ja ne vievät hajoittavan aineksen mukanansa imperialististen armeijain riveihin. Siinä on mahdollisuus jokaisen impeperialistin armeijain *epäluotettavuuteen* isäntiänsä kohtaan.

Liikkeelle lähteneen vallankumouksen eräänä kulmakysymyksenä on ollut ja on nyt proletaaristen vallankumousten kaudella vielä enemmän kysymys porvariston komennossa olevan armeijan epäluotettavaksi tekemisestä, taistelusta vieroittamisesta, veljeilystä vallankumouksellisten kanssa, aseiden kääntämisestä entisiä komentajia vastaan.

Historia antaa lukuisia esimerkkejä siitä, miten tarkalla on ollut kysymys luotetuista joukoista. Pariisin kommuunia kukistamaan piti Thiers,in koota pitkän aikaa joukkoja, ja tapahtui kukistaminen Saksan armeijan avulla. Berliinin kapinan kimppuun v. 1849 tuotiin muualta Wrangelin johdolla 40000 miehen armeija. Moskovan joulukuun kapinan kukistamiseen tuotiin joukot Pietarista j.n.e. Tämän viimeisen (Moskovan) kapinan arvostelussa Lenin erikoisesti merkitsee kapinallisten taitamattomuuden ottaa johtoonsa epäröivät sotajoukot ja miten tsaarin upseerit osasivat sen toteuttaa.

Meidän aikamme tuo joka päivä lukuisia esimerkkejä siitä, että armeija on nyt muuttunut yhä jokapäiväisemmäksi *poliisin reserviksi* ja että asevoiman käyttäminen työläisiä ja talonpoikia vastaan on vakinainen ilmiö, kun se ennen maailmansotaa oli poikkeusluontoinen tapahtuma. Poikkeuksesta on tehty sääntö. Ja se merkitsee sitä, että kapitalististen valtioiden elämä on nykyään yhtämittaista sisäistä sotaa, sotaa työn ja pääoman välillä. Kauniita todistuksia on myös siitä, että sotaväki ei ole kapitalistien käytettävissä vapaasti ja luottamuksella, vaan se osoittaa tottelemattomuutta, niinkuin v. 1932 Sveitsissä ja Belgiassa erikoisesti.

Euroopan imperialisteilla on myös kokemuksia armeijojen tottelemattomuudesta maailmansodan ajoilta ja erikoisesti v. 1917—18, jolloin Venäjän 14 miljoonan armeija kävi kokonaan imperialisteille käyttökelvottomaksi ja jolloin oli kysymys, kumpiko, Saksan vai Ranskan armeija, ennemmin hajoaa. Tapahtui edellinen. Mutta korkea kapinallisuuden käymistila oli Ranskankin armeijassa, kuten nyt vasta julkaistut ja silloin salatut tiedot kertovat. Liittolaisten armeijan lännessä lujittikin v. 1917 Pohj. Amerikan Yhdysvaltojen silloin tuotu kahden miljoonan miehen armeija. Imperialistit eivät ole voineet unohtaa ja jättää huomioimatta näitä kokemuksiansa.

Imperialistisen kauden porvaristo pitää yhä suuremmassa mitassa kelvottomana demokratialla verhotun yhteiskuntajärjestelmän yleensä ja demokraattisesti kootun armeijan

erikoisesti, koska ne eivät enää takaa riistämisrauhaa. Senvuoksi demokratian verhoon kätketyn porvarillisen diktatuurin tilalle astuu alaston fasistinen diktatuuri ja yleisen asevelvollisuuden armeijan ohella syntyy fasistisia asejoukkoja eri maissa eri nimillä ja mahdollisesti eri muodoissa, mutta samalla sisällöllä: aseistettu kapitalismi. Mutta imperialistisen kauden porvaristo ei ole se, joka tappeli luokkansa voittoon, vaan se on rappeutuva voima, joka on menettänyt moraalissa sikäli mikäli se on voittanut varallisuudessa. Tästä syystä se ei voi välttää toisten väestökerrosten käyttämistä luokkansa palvelukseen; ja tällaisena aineksena on pikkuporvaristo. Mutta pikkuporvaristo ei myöskään ole nyt sitä tyyppiä kuin oli v. 1848—50 taisteluiden aikana. Se myös on toinen. Silloisen pikkuporvariston tyypillisin aines oli pikkuyrittäjä, käsityöläisiä ja kotityöläisiä. Nykyisen pikkuporvariston muodostavat suurpääoman toimenantoja suorittavat sekalaiset ainekset ja tuntuvassa määrässä parhaiten palkatut palkkatyöväen kerrokset, jotka ideologiansa puolesta taipuvat pikkuporvaristoon. Tämä merkitsee pikkuporvarillisen aineksen merkityksen kasvua siirtolaitteena kapitalisteista proletariaattiin. Tästä johtuu, että se on nykyjään suurin vaara proletariaatin taistelua vastaan, koska se kaikkein vähimmän toivoo muutoksia itse kapitalistiseen valtakomentoon, tyytyen vain olemaan osallisena keskustelemassa todellisten vallanpitäjien kanssa. Proletariaattia lähinnä on nykyisen sosialidemokratian voimat, ja sen vuoksi se on juuri suurin vaara.

Sosialidemokratia huutaa "alas aseet", mutta auttaa kapitalistisen valtion aseistautumista työväkeä vastaan. Se saarnaa kansalaissotaa vastaan ja työrauhan puolesta, mutta se sietää jatkuvan kansalaissodan ja tukee riistorauhaa kaikissa kapitalistisissa maissa. Se pelkää työväen diktatuuria, mutta rakastaa porvariston diktatuuria, jolta se palkkansa saa.

Tällaisen asiantilan vallitessa ei vallankumouksellisella proletariaatilla ole muuta mahdollisuutta kuin valmistautua aseelliseen taisteluun ottaen itselleen kaiken mahdollisen opin aseiden käytössä ja tehden hajoitustyötä kapitalistien armeijoissa ja muissa porvariston "aseellisten miesten" joukoissa. Ei vähääkään ole menettänyt merkitystänsä Leninin seuraava lausunto: "Meidän on agitatiossamme erikoisesti selvitettävä selvän kannan välttämättömyys asioihin nähden, neuvostojen järjestämisen ohella *sotilaallisen järjestämisen* (harv. Lenin) välttämättömyys, puolustamaan neuvostoja, tekemään sen kapinan, jota ilman ovat voimattomia kaikki neuvostot ja joukkojen valitsemat edustajat."

Vallankumouksen kautta valtaan. Ja "vain voima voi olla valtaa. Voimana nykyisessä yhteiskunnassa voi olla ainoastaan aseistettu kansa ja aseistettu proletariaatti sen johdossa". (Lenin).

Neuvostovallan ja sen Punaisen armeijan 15-vuotinen kokemus on osoittanut tämän monin kerroin todeksi.

K. PIETARINEN

Uutta puolustustyössämme

TAMMIKUUN täysi-istunnossa tov. Stalin arvioi tyhjentävästi ensimmäisen viisivuotissuunnitelmamme neljässä vuodessa täyttämisen kansainvälisen merkityksen.

Viisivuotissuunnitelman täyttämisen tuloksena Neuvostoliittomme on astunut teknillis-taloudellisessa suhteessa kaikkein kehittyneimpien maiden joukkoon. Kuluneiden neljän vuoden aikana on työväenluokan rakentamisinnostuksen tuloksena saa-

tu valmiiksi kymmeniä, jopa satojakin uusia tuotantolaitoksia, joiden vertaisia on vähän maailmassa.

Konerakennusteollisuus on kehittynyt kymmenkertaisesti ennen vallankumousta olleesta määrästä. On luotu aivan uudesta laadultaan ja määrältäänkin kehittynyt kemiatuotanto ja oma liikennevälineteollisuus, m.m. valtamerilaivojen ja lentokoneiden tuotanto, auto- ja traktoriteollisuus.

Maataloudessa ovat lopullisesti voittaneet sosialistiset talousmuodot, on muodostettu yli 200.000 kollektiivitaloutta ja 5000 neuvostotilaa, laajennettu kylvöalaa 21 milj. ha:lla ja kehitetty oma raaka-ainetuotanto jopa aina raakakumin tuontiin saakka. On murskattu viimeinen kapitalismia edustava riistäjäluokka — kulakisto — ja siten tehty ratkaiseva askel luokkien likvidoimiseksi maassamme yleensä. Leniniläinen kysymys "kuka kenet" on nyt ratkaistu sosialismin eduksi koko maassamme, lopullisesti ja palauttamattomasti.

Neuvostoliitto on muuttunut takapajuisesta maatalousmaasta, jossa oli vain köyhä teollisuus, mahtavaksi kehittyneen teollisuuden maaksi, jossa sen lisäksi on maailman suurin maatalous. Täten on verrattomasti lujittunut maamme riippumattomuus kapitalistisista maista ja kaikki puolustuskuntoisuutemme tekijät ovat kohonneet kiitettävälle tasolle.

Ottaen huomioon kapitalististen maiden talouden perinpohjaisen rappeutumisen, vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsymisen sekä työttömyyden, kurjuuden ja nälän ennenkuulumattoman kasvun niissä, on ehdottomasti selvää, että "viisivuotissuunnitelman täyttäminen Neuvostoliitossa ei viidessä, vaan neljässä vuodessa on nykyaikaisen historian kaikkein suurimerkityksellisin tapahtuma" (täysi-istunnon päätöksistä).

Sen perusteella meillä onkin oikeus sanoa että "kapitalistinen talousjärjestelmä on horjuva ja heikko, että se on jo elämänsä ehtoossa ja sen on pakko luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle, neuvostolliselle, sosialistiselle talousjärjestelmälle" *(Stalin)*.

Neuvostoliiton taloudellisen rakennustyön valtavat saavutukset eivät ole voineet olla vaikuttamatta myöskin SNTL:n kansainväliseen asemaan. Kapitalististen maiden hallitsevien luokkien keskuudessa ovat voimistuneet pyrkimykset ratkaista syvällisen talouskriisin aiheuttamia vaikeuksia koettamatta hyötyä ensimmäisen proletaarisen valtion ja sosialistisen rakennustyömme tuloksista. Tämä pyrkimys on eräissä maissa ((Saksa, Puola, Suomi, Ranska, Viro, Latvia y.m.) vienyt vallassa olevat ryhmät allekirjoittamaan kanssamme hyökkäämättömyyssopimuksen kaupankäyntitarkoituksessa. Toiset maat sensijaan (esim. Japani, Rumania, Englanti y.m.) avoimesti kieltäytyvät hyökkäämättömyyssopimuksesta, pyrkien nähtävästi vihamielisiin toimenpiteisiin asemansa parantamiseksi Neuvostoliiton kustannuksella. Viimemainituissa maissa nähtävästi ei oteta vakavalta kannalta sitä seikkaa, että "heikosta ja puolustuskyvyttömästä maasta Neuvostoliitto on muuttunut mahtavaksi maaksi puolustuskykyisyyden mielessä, maaksi, joka on valmis kaikkien yllätysten varalta, maaksi, joka kykenee tuottamaan joukkomitassa kaikkia nykyaikaisia puolustusvälineitä ja varustamaan niillä armeijansa hyökkäyksien maahamme kohdistuessa" *(Stalin)*.

Useiden toverien taholta jokapäiväisissä keskusteluissa on ilmennyt puutteellisia käsityksiä siitä, miksi bolshevistinen puolueemme on kiihdytetyin tempoin ajanut käytäntöön neuvostomaamme teollistuttamista ja sen puolustuskuntoisuuden kohottamista. Eikö olisi voitu noudattaa hieman verkkaisempia tempoja teollisuuden kehittämisessä, täydellisemmin tyydyttää väestön kulutustarpeita, enemmän tuottaa kankaita ja jalkineita, muonaa ja muuta hyvää, supistaa koneiden ja puolustusvälineiden tuotantoa, rakennustöitä?

Ei — sillä "hetken olosuhteet, kapitalististen maiden aseistuksen kasvu, aseistariisumisaatteiden murskaantuminen ja kansainvälisen porvariston viha Neuvostoliittoa kohtaan — kaikki nämä pakottivat puoluetta kiihdyttämään maan puolustuskykyisyyden lujittamista ja sen riippumattomuuden perusteiden luomista" *(Stalin)*.

Tov. Stalin puheessaan toi ilmi senkin puolen asiasta, mitä olisi seurannut, jos me emme olisi menetelleet juuri noin. Meillä olisi silloin elettävänä jokseenkin samanlainen tilanne kuin nyt on Kiinalla, jota nokkii jokainen kuka vain viitsii.

Jokainen Neuvostoliiton todellinen ystävä ja rauhan asian todellinen puolustaja ei voi olla lämpimästi tervehtimättä ja kaikin keinoinsa tukematta bolshevistisen puolueemme politiikkaa maamme puolustuskuntoisuuden kohottamisessa ja iloitsematta sen saavutuksista tällä alalla.

Mutta se ei merkitse, että nyt olisi jo suoritettu kaikki välttämättömät toimenpiteet Neuvostoliiton puolustamiseksi. Eipä suinkaan. Tehtävien laatu ja luonne ovat nyt muuttuneet. Rakentamisinnostuksemme on nyt täydennettävä perehtymisellä uusien tuotantolaitosten, uusien tehtaiden ja uuden tekniikan *oikein käyttämiseen*, työn tuottavaisuuden ja työn laadun vakavalla kohottamisella sekä tuotantokustannusten ja hylkytavarain määrän vakavalla alentamisella.

Meillä ei ole enää tarpeen noudattaa kaikkein kiihdytetyimpien tempojen politiikkaa. Me voimme nyt jatkaa menestyksellistä sosialistista hyökkäystämme jonkinverran hitaammin tempoin — 13—14 % vuotuisella kasvulla, mutta sen sijaan tulee vakavasti *parantaa työmme laatua* kaikinpuolisesti ja kaikilla aloilla.

Aivan samoille perusteille rakentuu nyt työmme puolustuskuntoisuudenkin kohottamisen alalla, esim. Oso-järjestömme työssä.

Mitkä ovat pääasiallisemmat tehtävät maamme puolustuskuntoisuuden kohottamisen alalla, jos otamme lähtökohdaksi meidän suomenkielisen asujamistomme konkreettiset olosuhteet?

Jätämme enemmättä käsittelyttä kysymyksen yleisten talouspoliittisten tehtävien suorittamisesta, joka on aivan ensimmäinen ehto maamme puolustuskuntoisuuden edelleen lujittamiseksi. Mainitsemme niistä vain sen, että tuotantosuunnitelmien täyttäminen täydellisesti ja määräajallaan, niin *laatuun* kuin määräänkin nähden, on nyt se koetinkivi, joka näyttää, olemmeko omaksuneet uuden ohjeen työn tuottavaisuuden kohottamisesta ja tuotantokustannusten alentamisesta uuden tekniikan oikein käyttämisen perusteella.

Maataloudessa sen lisäksi neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien sosialistinen sisältö määritellään sen mukaan, kuinka hyvin ja nopeasti on täytetty hankintasuunnitelmat. On muistettava, että maataloustuotteittemme kuluttajina ovat myöskin mainehikkaat puna-armeijalaisemme joten hankintasuunnitelmien repeämät koituvat myöskin välittömästi puolustuskuntoisuutemme vahingoksi.

Uuden tekniikan omaksumisessa on maahamme ulkomailta saapuneilla työläistovereilla ja spesialisteilla kiitollinen työala kokemustensa siirtämisessä neuvostotyöläisille.

Maataloudessamme laadun kohottamisvaatimus koskee suomenkielistä väestöä ennenkaikkea karjatalouden parantamisessa ja vihannespeltojemme satoisuuden kohottamisessa.

Välittömän puolustoimintamme alalla on meillä nykyisissä olosuhteissa viisi päätehtävää, joiden suorittamiseksi on nyt ponnisteltava: taistelutekniikkaan perehtyminen (ennenkaikkea moottorin tunteminen ja snaipperiammunta); hevosen hyvä hoito ja ajokalujen kuntoisuus; voimistelu ja urheilu s.o. työ- ja puolustusmerkin hankkiminen; kaasu- ja ilmapuolustustaito sekä lujat,

hyvälaatuista työtä suorittavat Oso- ja Punaisen ristin solut.

Nämä tehtävät ovat siksi helposti ymmärrettävissä, että tarvitsee vain muutaman sanan kunkin selvittämiseksi.

Nykyisin Puna-armeijan taistelukuntoisuuden määrää ennenkaikkea se, kuinka miehistö ja päällystö osaa käyttää sosialistisen teollisuutemme antamia taisteluvälineitä. Siitä velvoitus: tunne hyvin sinulle uskottu taisteluväline, hoida ja käytä sitä hyvin!

Nykyisin Puna-armeijamme manööveritekniikka perustuu moottorin moitteettomaan työskentelyyn (autossa, lentokoneessa, traktorissa). Samoin moottorin moitteeton työskentely (tankissa, lentokoneessa, panssariautossa) määrää murron ja tuhoamisen onnistumisen. Siitä velvoitus: tunne ja hoida moottoria, mikä on uskottu haltuusi hyvin ja käytä sitä hyvin!

Nykyisin Puna-armeijamme taistelutoiminnassa tarkalla tulella on ratkaiseva merkitys. Siitä vaatimus: ammu hyvin, hoida asettasi hyvin ja harjoittele ampumista säännöllisesti.

Koneiden lisääntyminen ei missään tapauksessa merkitse hevosen poistumista nykyiseltä sotanäyttämöltä. Hevonen on vielä arvokkaana tekijänä tulevissa taisteluissa, tov. Budjonnyin ja hänen oppilaittensa johtamissa loistavissa reiteissä sekä kuormienkin kuljetuksessa. Siispä hevoselle, tuolle taistelutoverillemme, mitä huolellisin hoito. Saakoon "hevosen päivä" 6/II mitä laajimman joukkoluonteen! Auto ja traktori eivät missään tapauksessa merkitse kuormakärryjen ja rekien syrjäyttämistä taistelukentiltä. Päinvastoin, ne tulevat vielä pitkän ajan täydentämään toinen toisiaan. Siksipä, "hevosen päivän"tunnus on täydennettävä tunnuksella "ajopelien päivästä" ja ajopelien kunnostamisesta kaikissa niissä talouksissa, missä valjaat, kärryt ja reet ovat epäkunnossa.

Tulevan sodan rintama tulee olemaan ehdottomasti moitteetonta fyysillistä kuntoisuutta ja harjaantuneisuutta. Siispä jokainen mies ja nainen, tyttö ja poika työ- ja puolustusmerkkiä lunastamaan.

Tulevan sodan rintama tulee olemaan joka paikassa. Se siksi, että ilmailuvälineet, kemia ja yleensä moottorit sekä kauaskantavat aseet eivät tunnusta rintamaviivoja. Siksipä velvoitukset ilma- ja kemiapuolustuksesta ovat nykyisin yhä elävämpiä kuin ennen. Etenkin näin rajaseudulla, missä olemme ensimmäisen iskun alaisina ja sille alttiina.

Ososolujen samoin kuin Punaisen ristin solujenkin työssä on nyt pääpaino asetettava laadun parantamiseen. On puhdistettava solujen rivit lorvailevista ja vieraista aineksista, valittava johtoon aktiivisemmat jäsenet, kasvatettava ohjaajien ympärille luja aktiivi, täytettävä työsuunnitelmat, kohotettava työskentely- ja harjoituskuria, elävöitettävä joukkotyötä jne. Tulee lähentää toiminta mahdollisimman lähelle tuotantoa ja yhdistää se jäsenien jokapäiväisiin käytännöllisiin harrastuksiin. Yhä tarmokkaammin pitää koota varoja lentokoneiden, tankkien ym. lahjoittamiseksi Puna-armeijallemme. On juurrutettava puolustusaatteiden toteuttamista yhä laajemmin jokapäiväiseen joukkotyöhön j.n.e.

Puolustuskuntoisuutemme kohottaminen on niin tärkeä tehtävä siksi, että me sen avulla turvaamme Neuvostoliittomme koskemattomuuden kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen alkuna ja tukikohtana. Se on eräs työtätekevän väestömme kunniakkaimpia velvollisuuksia.

Muistuttakaamme mieliin, mitä suuri johtajamme ja opettajamme Lenin lausui ensimmäisen sosialistisen maan osuudesta yleisessä kumousliikkeessämme:

"On toteutettava maksimi siitä, mikä on mahdollista yhdessä maassa kehittääkseen, kannattaakseen, herättääkseen vallankumousta kaikissa maissa" (Kootut teokset, toinen venäjänkielinen painos, XXIII

nide s. 385)" ... voittanut proletariaatti pakkoluovuttaa kapitalistien omaisuuden ja järjestettyään maassaan sosialistisen tuotannon asettuu jälelläolevaa kapitalistista maailmaa vastaan vetäen puolelleen muiden maiden sorretut luokat nostaen niitä kapinaan kapitalisteja vastaan, esiintyen tarvittaessa asevoiminkin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan" (Kootut teokset, XVIII nide, ss. 232-233).

Taistellen kommunistisen puolueemme johdolla me olemme saavuttaneet sellaisen aseman, joka on kunniakas ja joka voi antaa paljon proletariaatin voitolle koko maailmassa, jos vain horjumatta seuraamme puoluettamme, joka tietää minne se kulkee eikä pelkää vaikeuksia.

V. KUDRJAVTSEV

Punainen armeija ja sosialistinen rakennustyö*)

UUSI yhteiskunnallinen luokka, noustessaan valtaan, ei ole milloinkaan voinut eikä voi nyt saavuttaa tätä valtaa ja lujittaa sitä muutoin, kuin kokonaan hajoittaen vanhan armeijan... muutoin kuin kulkien halki mitä vaikeimman, tuskallisimman kauden ilman minkäänlaista armeijaa (tämän tuskallisen kauden halki kulki myös Ranskan suuri vallankumous), muutoin, kuin vähitellen kehittäen raskaassa kansalaissodassa uuden luokan uuden armeijan, uuden kurin, uuden sotilaallisen järjestön..." (*Lenin,* XV nide, ss. 494-495).

Punainen armeija kasvoi kansalaissodan tulessa, karkaistui rintamilla, oppi taisteluissa sosialismin puolesta antamaan viholliselle kuolettavia iskuja. Se oli voittojen ja tappioiden "mitä vaikein ja tuskallisin kausi", se oli voittamattoman Punaisen armeijan järjestämisen ensimmäinen kausi.

V. 1918 alussa meillä ei ollut Punaista armeijaa. Oli kymmenistä miljoonista aseistetuista työläisistä ja talonpojista muodostettu vanha armeija, joka oli kokonaan hajoamassa ja karkaili rintamalta. Se oli käännekohta. Alettiin rakentaa sosialistista armeijaa, Punaista armeijaa, joka erinomaisesti tiesi, minkä puolesta se taistelee, joka kulki tavattomiin uhrauksiin ja kieltäymyksiin ja joka voitti kaikilla rintamilla.

"Meidän Punaisen armeijamme ensimmäinen ja peruserikoisuus on siinä, että se on vapautettujen työläisten ja talonpoikien armeija, se on Lokakuun vallankumouksen armeija, proletariaatin diktatuurin armeija" (*Stalin)*

Meidän Punainen armeijamme eroaa perusteellisesti kaikista muista armeijoista siinä, että se on maailman vallankumouksen armeija, kaikkien maiden työläisten armeija, että se suorittaa kasvatustyötä internationalismin hengessä ja puolustaa proletaarisen valtion etuja kaikilta imperialistien väkivallanyrityksiltä.

Mikä tahansa muu armeija on hallitsevan luokan — porvariston — imperialistisen politiikan ase. Kapitalistisissa maissa armeijaa kasvatetaan vihamielisyyden hengessä toisia kansoja, toisia valtioita, oman ja muiden maiden työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Porvaristo yrittää, ja toistaiseksi se sille vielä onnistuu, muodostaa armeijansa kuuliaiseksi aseeksi, jota voitaisiin käyttää taistelussa toisia imperialistisia valtoja ja ensikädessä oman maan vallankumouksellisia työläisiä ja talonpoikia ja Neuvostoliittoa — maailman proletariaatin isänmaata — vastaan.

Punainen armeija on voimakas

*) Lyhennetty suomennos

luokkatiiveytensä ja tietoisuutensa vuoksi. Kapitalistisille armeijoille ovat ominaisia sovittamattomat luokkaristiriidat hallitsevien ja riistettyjen luokkien välillä. Kärjistyessään nämä ristiriidat yhä enemmän hajottavat imperialismin armeijan "monoliittisuutta", taistelukykyisyyttä ja kuria. Siinä on kapitalistisen armeijan heikkouden lähde. Porvaristo käyttää kaikkia keinoja suojellakseen armeijansa vallankumouksellisten työläisten vaikutukselta;. ankarilla vainotoimenpiteillä se yrittää puristaa pois armeijaan tunkeutuvan "bolshevismin myrkyn". Porvariston on pakko pidättää armeijaansa kasarmiin suljettuna ja julistaa, että armeijan täytyy olla luokkien ja politiikan ulkopuolella. Kaikella tällä on yksi tarkoitus: keppikurilla, aresteilla, parjauksilla, petoksella ja jolloinkin myös fyysillisellä vastavaikutuksella pyritään kasarmien kivisten seinien takana muokkaamaan työläisistä ja talonpojista tottelevaisia sotilaita, kuuliaisia aseita taistelun käymiseksi kasvavaa vallankumouksellista liikettä, Punaista armeijaa ja toisten kapitalististen maiden armeijoita vastaan julkean riiston, sorron, orjuutuksen ja voitonkiskonnan puolesta.

Kapitalististen maiden. armeijat eivät osallistu maittensa poliittiseen elämään. Se oikeus on myönnetty vain hallitsevan luokan edustajille — upseereille ja kenraaleille. Punainen armeija on aktiivinen osallistuja sosialismin rakentamiseen ja neuvostorajojen uskollinen vartia. Meidän armeijamme — yhtenäinen luokkakollektiivi, joka on tiivistäytynyt puolueemme leniniläisen linjan ympärille ja omistautunut proletaariselle vallankumoukselle — "ei palvele herroja, vaan entisiä orjia, nykyisin vapautettuja työläisiä ja talonpoikia" (Stalin). Sentähden Punainen armeija, alituisesti kohottaen taistelutaitoaan ja valmistautuen ratkaiseviin ja viimeisiin taisteluihin imperialismin armeijoiden kanssa, yhdessä maan työväenluokan, kollektivisti-talonpoikaiston ja työtätekevien kanssa rakentaa luokatonta sosialistista yhteiskuntaa.

Maassamme tapahtuneet yhteiskunnalliset voimainsiirtymiset heijastuvat Punaisessa armeijassa, kohottavat sen taistelukykyisyyttä ja lujittavat rautaista vallankumouksellista kuria.

Sosialistisen talouden perustan valmiiksi rakentaminen, leniniläisen kysymyksen "kuka kenet" lopullinen ratkaiseminen maamme rajoissa, teollisuuden jättiläisten, jotka lisäävät ensimmäisenä maailmassa sosialismia rakentavan maan teknillistä varustautuneisuutta, kasvu, sekä täyskollektivisoinnin peruspiirteissään päättäminen useissa piireissä ja sen pohjalla tapahtuva kulakiston luokkana likvidointi ovat muodostaneet murtumattoman voimakkaan perustan Neuvostoliiton puolustuskykyisyydelle, perustan Punaisen armeijan teknilliselle varustamiselle ja sen taistelukykyisyyden ja tiiveyden vastaiselle lujittumiselle.

Maassa tapahtuneet perinpohjaiset voimainsiirtymiset, jotka ovat saaneet aikaan vaihdoksia luokkavoimain suhteissa sosialismin hyödyksi, ovat huomattavasti muuttaneet Punaisen armeijan piirteitä. Työläiskerros on viime vuosina armeijassa kasvanut, kollektivistien rivit ovat lisääntyneet. Vuosi vuodelta muodostuu yhä korkeammaksi nuorten taistelijain poliittinen tietoisuus ja aktiivisuus, heidän tullessaan armeijaan rikkaine luokkataistelun ja iskutyön kokemuksineen sosialistisista tuotantolaitoksista, kollektiivitalouksista ja neuvostotiloilta.

Uusi taistelutekniikka lujittaa Punaisen armeijan taistelumahtia, tekee sen voittamattomaksi ja ensiluokkaiseksi poliittiseksi kouluksi. Maassa tapahtuneet yhteiskunnalliset voimainsiirtymiset lujittavat erästä Punaisen armeijan taistelukykyisyyden tärkeintä tekijää — sen puolue- ja nuorisoliittojärjestöä. Sen rivit ovat viime vuosina huomattavasti kasvaneet.

Tammik. 1 p:nä 1928 puolueen jäsenten prosentti koko armeijassa oli

13,8, tammik. 1 p:nä 1932 26,6, mutta maalisk. 1 p:nä 1932 tämä prosentti kohosi 30:een. On merkittävä, että erikoisen myrskyinen oli puoluerivien kasvu v. 1931. Mainittuna vuonna puolueeseen hyväksyttyjä oli 38% enemmän kuin v. 1930 ja melkein neljä kertaa enemmän kuin v. 1927.

Samanaikaisesti puoluejärjestöjen kasvun kanssa on kasvanut myös sen työläiskerros. Tammik. 1 p:nä 1932 oli armeijan kommunisteista työläisiä 61,3%, kun tammik. 1 p:nä 1928 niitä oli 41,7%. V. 1931 puolueeseen hyväksytyistä oli työläisiä 66,4%.

Rajusti kasvaa nuorisoliittojärjestö. V. 1931 nuorisoliittoon hyväksyttyjä oli 63,6% enemmän kuin v. 1930. Tammik. 1 p:nä 1932 nuorisoliittolaiskerros oli 23,3%, ja maalisk. 1 p:nä 1932 25%.

Tammik. 1 p:nä 1932 puolue- ja nuorisoliittolaiskerros koko Punaisessa armeijassa muodosti 49,9% ja nyt se on likipitäin 60%. Tämä tosiasia on todisteena Punaisen armeijan korkeasta taistelukykyisyydestä ja lujasta tiiveydestä. Se on todisteena siitä, että uudet tuhannet ja kymmenettuhannet puna-armeijalaiset ja päällikkökuntaan kuuluvat astuvat etumaisiin riveihin taistelemaan sosialistisen rakennustyön, maamme puolustuskykyisyyden ja proletariaatin diktatuurin armeijan taistelukykyisyyden lujittamisen puolesta.

Maailman talouspula kiristää yhä tiukemmin hirttonuoraa kapitalismin kaulaan. Ja, ennakolta tuntien kuristumishetkensä lähenevän, imperialistit yrittävät löytää ulospääsyn pulasta uuden sodan avulla, yrittävät sodan avulla ratkaista koko maailmassa vallitsevan perusristiriidan kapitalismin ja sosialismin välillä.

Me noudatamme rauhanpolitiikkaa. Ja se, että puolue ja hallitus on sitä johdonmukaisesti noudattanut, on turvannut suuret menestyksemme. Mutta rauhanpolitiikka ei missään määrässä merkitse kieltäytymistä maan puolustamisesta. Kukaan ei tule luvattomasti tunkeutumaan Neuvostoliiton alueelle. Siitä on takeena Punainen armeija. "Meidän on järjestettävä asia niin, että tulevassa sodassa saavutetaan voitto "vähällä verellä" ja tämä sota siirtyy sen maan alueelle, joka ensimmäiseksi nostaa miekan meitä vastaan" *(Voroshilov)*.

Punaisen armeijan, neuvostorajojen luotettavan vartian, ensimmäisenä ja tärkeimpänä tehtävänä on joka hetki kohottaa taistelutaitoaan, täydellisentyä taistelutoiminnoissa, lujittaa taistelumahtiaan ja nostaa se kaikkein korkeimmalle tasolle.

Punainen armeija menestyksellisesti perehtyy uuteen taistelutekniikkaan, perehtyy nykyaikaisen sodankäynnin monimutkaisiin muotoihin, kasvattaa lujatahtoisia, alotekykyisiä ja tietoisia taistelijoita ja komentajia, joita ilman menestyminen nykyaikaisessa sodassa on mahdotonta.

Mutta tätä tärkeintä ja perustehtävää täydentää myöskin toinen tehtävä — *välitön osallistuminen sosialistiseen rakennustyöhön,* luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen. Meidän puna-armeijalaisemme ja komentajamme ovat tuhansin langoin yhdistetyt työväenluokkaan, kollektivisti-talonpoikaistoon, työtätekeviin. Armeijassa oltaessa nämä yhteydet eivät katkea, vaan päinvastoin laajenevat ja lujittuvat. Näiden yhdyssiteiden olemassaolon toteamiseksi riittää, kun mainitsee proletaarisen yhteiskunnallisuuden Punaiseen armeijaan nähden ottaman kunniapäällikkyyden monilukuisista muodoista.

Taistelijoilleen Punainen armeija on samanaikaisesti ensiluokkainen poliittinen ja käytännöllinen koulu. Punaisessa armeijassa tuhannet ja kymmenettuhannet sotilaat ovat likvidoineet lukutaidottomuutensa, tämän kapitalismin inhoittavan perinnön, kasvaneet poliittisesti ja rikastuneet sosialismin rakentamisen alalla tehdyn työn kokemuksilla. Armeijasta puna-armeijalainen lähtee lukutaitoisena ja tietoisena sosialismin rakentajana. Hän kantaa kor-

kealla sosialistisen kulttuurin lippua joukoissa.

Mutta puna-armeijalaisemme eivät esiinny sosialistisen kulttuurin lipunkantajina, puolueen päälinjan agitaattoreina ja propagandisteina ja joukkojen järjestäjinä sosialistisen rakennustyön suuriin tehtäviin vasta armeijasta lähtönsä jälkeen. Ollessaan Punaisessa armeijassa he ylläpitävät säännöllistä yhteyttä vanhempiensa ja kollektiivitalouden, neuvostotilan tai tehtaan yhteiskunnallisten työntekijöiden kanssa. *Puna-armeijalainen on ensimmäinen puolueen ja neuvostovallan toimenpiteiden propagandisti.* Hänen maaseudulle lähettämillään kirjeillä on suuri agitatoorinen ja propageeraava merkitys.

Erikoisen selvänä todisteena Punaisen armeijan ja neuvostomaan työtätekevien välisestä rautaisesta yhteydestä on Kaukaisen Idän punaisen lipun erikoisarmeijan (KIPEA:n) alote. KIPEA:n vallankumouksellinen sotilasneuvosto päätti antaa KIPEA:n lipun, joka on mustunut ruudinsavusta sitkeissä taisteluissa sosialismin puolesta, tämän mainehikkaan Kaukaisen Idän armeijan sankarillisten traditioiden lipun aluepiirin parhaimmalle, etumaisimmalle, kevätkylvösuunnitelmansa bolshevistisesti täyttäneelle ja ylittäneelle kollektiivitaloudelle.

KIPEA:n päällystön vetoomus kohotti tuotannollista innostusta ja herätti kilpailuhenkeä Kaukaisen Idän kollektivisteissa. Kylvön tempot olivat tässä aluepiirissä huomattavasti korkeammat kuin edellisenä vuonna. Esim. toukok. 10 p:ään mennessä edellisenä vuonna aluepiirissä oli kylvetty 16113 ha, mutta tänä vuonna 79159 ha. Tämä kasvu oli tuloksena joukkokilpailusta, jota käytiin oikeudesta kirjoittaa alle kevätkylvön voittojen raportti.

Kaukaisessa Idässä kilpaili kaksi armeijaa: KIPEA korkean sotilastaidon puolesta ja kollektivistien armeija taistelulipun valtaamisen puolesta. Tässä keskinäisessä yhteydessä, tässä sosialistisen ja puolustusrintamain yhtenäisyydessä on voitokkaasti sosialismia rakentavan maan voima ja lujuus.

Punainen armeija auttaa sosialistista rakennustyötä myös välittömällä osallistumisella siihen, suorittaen erilaisia töitä eri aloilla. Emme voi sivuuttaa sitä suuremmoista apua, minkä puna-armeijalaiset antoivat kollektiivitalouksille ja neuvostotiloille ensimmäisissä Voroshilovin talkoissa.

Punainen armeija — sosialismin rakentajain etumainen osasto, joka, suorittaen useita puolueen ja hallituksen toimenpiteitä, voimakkaasti edistää kollektivisoinnin menestymistä — esiintyi *sadonkorjuussa* talkoiden järjestämisen alottajana. Kommunistisen työn päivät Neuvostoliiton pelloilla muodostuivat Punaisen armeijan ja työtätekevien välisen yhtenäisyyden joukkonäytteiksi.

Perekopin divisia esitti v. 1931 Punaisen armeijan kaikille osastoille taisteluhaasteen: "On järjestettävä yleisliittolaiset Voroshilovin talkoot sadonkorjuussa, on myötävaikutettava siihen, ettei ainoatakaan kiloa viljaa joutuisi hukkaan."

Perekopilaisten kutsuun yhtyivät kaikki Punaisen armeijan osastot. Osasto toisensa perästä marssi pelloille, taisteluun kunnollisen ja aikanaan toimitettavan sadonkorjuun puolesta, taisteluun sadonhäviöitä vastaan. Voroshilovin talkoisiin yhtyivät proletaariset yhteiskunnalliset järjestöt. Tuhansia työpäiviä antoi Punainen armeija sosialistiselle rintamalle, tuhansien hehtaarien alalta korjasivat sadon puna-armeijalaiset ja komentajat. Sillä oli todellakin valtava merkitys ja se kohotti huomattavasti sadonkorjuun tempoja.

Armeijan yhteiskunnallisuus on jo monet kerrat osoittanut omistautuneisuutensa proletaariselle vallankumoukselle ja aktiivisen kannatuksensa puolueen päälinjalle *käytännöllisesti auttamalla neuvostotiloja ja kollektiivitalouksia* kitkennässä, sadonkorjuussa ja viljanpuinnissa. Kansankomissaarien neuvoston ja

KK:n kutsuun käydä sadonkorjuun aikaa lyhentämällä taisteluun häviöitä vastaan, armeijan koko yhteiskunnallisuus vastasi kuluneena vuonna joukkotalkoilla, antamalla maalle vähintään 2 vapaapäivää.

13 tarkka-ampuja-divisian alotteesta PohjoisKaukaasian aluepiirissä Punaisen armeijan osastot järjestivät toiset Voroshilovin talkoot. Samanlaisia talkoita järjestettiin Ukrainassa, Siperiassa ja muilla paikkakunnilla. Ja käytännöllisesti auttaessaan kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja puna-armeijalaiset samalla antavat esimerkkejä iskutyöstä.

Elok. 7 p:nä kuluneena vuonna tt. Stalin ja Molotov kääntyivät neuvostotila *Gigantin* puoleen sähkösanomalla. Tässä sähkösanomassa kehoitettiin neuvostotilan työläisiä ratkaisevasti voimistamaan sadonkorjuun tempoja, huolehtimaan pielestämisen aikanaan suorittamisesta ja puinnin järjestämisestä, huolellisesti luetteloimaan viljan, päättävästi taistelemaan rosvoamista vastaan ja aikanaan täyttämään tehtävänsä viljanluovuttamisen alalla.

Voroshilovin talkoisiin yhtyneet N:n rykmentin puna-armeijalaiset ja komentajat antoivat *Gigantissa* loistavia näytteitä sosialistisesta työhön suhtautumisesta. M.m. eräs ryhmä ylitti norminsa 140%:lla. Samainen ryhmä teki useita järkiperäistyttämisehdotuksia korjuukoneiden parhaimmasta käyttämisestä ja voimien parhaiten sijoittelusta. Ehdotukset tulivat neuvostotilalla hyväksytyksi. Kaikilla työmailla puna-armeijalaiset järjestivät työläisten kanssa keskusteluja, joissa selittivät puolueen ja hallituksen viimeisiä päätöksiä ja kehoittivat työläisiä iskujärjestyksessä täyttämään viljanluovutuksen. Puna-armeijalaisten vetoomukset kohottivat huomattavasti innostusta työhön. Neuvostotilan työläiset hyväksyivät vastasuunnitelman sadonkorjuun ja viljanluovutuksen määrä-aikojen lyhentämisestä.

Kaikkialla ja aina, missä vain Punainen armeija joutuu kosketuksiin väestön kanssa, puna-armeijalaiset ja komentajat suorittavat huomattavaa järjestävää ja rakennustyötä. Jokaisen osaston historialliseen aikakirjaan tulee taisteluopintojen rintamalla saavutettujen voittojen rinnalla kirjoitettavaksi monilukuisia tosiasioita kollektiivitalouksille annetusta järjestöllisestä avusta, taloudellisesta, kulttuurisesta ja työavusta. Manöövereilla asutusseuduilla puna-armeijalaiset ja komentajat järjestävät keskusteluja, selittäen kollektivisteille puolueen ja hallituksen politiikkaa, levähdyspäivinä järjestetään iltamia ja kulttuurisia ajanvietetilaisuuksia; komentajista ja puna-armeijalaisista järjestetään prikaateja, jotka korjaavat työvälineistöä, koneita ja traktoreita sekä auttavat sadonkorjuussa ja viljanpuinnissa.

Punaisen armeijan osallistumista maan poliittiseen elämään erikoisesti alleviivaa se, että sen edustajat — puna-armeijalaiset ja komentajat — työskentelevät välittömästikin proletariaatin diktatuurin elimissä — neuvostoissa. Punainen armeija valitsee vuosittain omat edustajansa piirien ja alueiden neuvostoihin ja tasavaltojen toimeenpaneviin keskuskomiteoihin. Punainen armeija antaa hallituselimiin taisteluopintojen parhaat iskurit, poliittisesti tietoiset taistelijat. Jokaisesta osastosta voimme löytää taistelijoita, jotka ovat neuvostojen jäseniä. Taisteluvalmennuksen parhaimpia iskureita, puna-armeijalainen tov. Dybrovskii on Neuvostoliiton TPKK:n jäsen. Hän, ollen rivimies, kantaa rinnassaan TPKK:n merkkiä, toimeliaasti osallistuu korkeimman hallinnollisen laitoksen töihin ja lujittaa Punaisen armeijan taisteluvalmeutta. Päästettäisiinköhän kapitalistisen armeijan sotilasta osallistumaan parlamentin työhön? Ei. Sellaista "ylellisyyttä" porvaristo ei salli, sillä se on ristiriidassa sen luokkaetujen kanssa.

Neuvoston edustaja tekee ajoittain valitsijoilleen selkoa toiminnastaan. Hänen selontekonsa käsitellään huolellisesti ja annetaan uusia evästyksiä, uusia esityksiä, jotka neuvoston

tulee harkita ja sovelluttaa käytäntöön. *Täten koko Punainen armeija välittömästi osallistuu proletaarisen valtion hallintoon.* Jos punainen armeija antaa käytännöllistä apua neuvostojen työlle, niin yhtä paljon se saa sitä itse neuvostoilta. Otamme esim. kutsunnat. Neuvostot suorittavat kutsuntalaisten luokkavalinnan, päästämättä armeijaan luokkavieraita aineksia. Ne tekevät kutsuntalaisten keskuudessa työtä lukutaidottomuuden ja kehnon lukutaidon poistamiseksi. Koko tämän poliittisesti erittäin tärkeän kamppailun tarkoituksena on antaa Punaiselle armeijalle täysi-arvoisia taistelijoita, jotka kykenevät entistäkin enemmän lujittamaan sen luokkatiiveyttä ja lyhyessä ajassa perehtymään taistelutekniikkaan. Suurta apua antavat neuvostot armeijalle manööverien, kesä- ja talviopintojen aikana ja myöskin puna-armeijalaisten perheille.

Osoaviahimin KK:n III laajennettu täysi-istunto päätöksissään erikoisesti alleviivasi, että Osoaviahimin täytyy tulla Punaisen armeijan täydennysreserviksi. Uuden imperialistisen sodan ollessa uhkaamassa on maan työtätekevien joukkojen taisteluvalmennuksella erikoisen tärkeä merkitys. Jokaisen työläisen ja kollektivistin on tarvittaessa osattava puolustautua ilmahyökkäykseltä ja käydä taistelua vastustajan armeijaa vastaan. Osoaviahin kehittää laajaa sotilaallis-poliittista opiskelua tehtaissa, kollektiivitalouksissa, neuvostotiloilla. Punaisen armeijan osastot käyvät avuksi yhteiskunnallisille järjestöille. Sotilasosastojen päällystö ja politkoneisto erikoisesti määräävät puna-armeijalaisia ja komentajia opettamaan sotilastaitoa työtätekeville. Me jo sanoimme, että meidän rauhanpolitiikkamme ei merkitse kieltäytymistä puolustuksesta. Me työskentelemme sitkeästi päivästä päivään muodostaaksemme tehtaistamme tehdas-linnoituksia ja kollektiivitalouksistamme samoin määrätynlaisia linnoituksia, sillä me tiedämme, että ennemmin tai myöhemmin meidän on aseet käsissä ratkaistava historiallinen taistelu sosialismin ja kapitalismin välillä. Puna-armeijalaiset ja komentajat opettavat työläisiä tarkasti ampumaan, opettavat käyttämään konekivääriä, tutustuttava tankkeihin, opettavat taistelutoimintoihin kentällä. Tässä yhteisessä opiskelussa valmentautuu moniniljoonainen Punainen armeija, joka kykenee sodan sattuessa ratkaisemaan kysymyksen "kuka kenet" sosialismin hyväksi myöskin taisteluareenalla.

Punainen armeija valmistaa järjestäjiä ja johtajia kaupunkeja ja maaseutua varten. Kuulkaamme, mitä puhuu pitkä-aikaiselle lomalle päästetty ja puna-armeijalaisten kollektiivitalouteen matkustanut puna-armeijalainen:

"Me Pashkovin kanssa palasimme kyläneuvoston puheenjohtajan, N:n radiopataljoonan entisen sotilaan Tverdohlebin luota NKP(b):n kollektiivitalouden ruokalaan. Pashkov, entinen puna-armeijalainen, on luja, karkaistunut, vaikutusvaltainen työntekijä. Nykyisin hän on Osinovkan kylän nuorisoliittosolun sihteeri.

Pashkov kertoo:

"Sellaisia, kuin Tverdohleb, meillä on paljon. Täällä Mihailovsko-Primorskin piirissä monet entiset puna-armeijalaiset ovat neuvosto-, puolue- ja yhteiskunnallisessa työssä. Esim. entinen puna-armeijalainen Dragin on puoluesolun sihteerinä Grigorjevkin kylässä. Puna-armeijalainen Lesentshuk on NLKNL:n piirikomitean sihteeri, Kosarev on Osinovkan kylän klubin johtaja, Savtshenko Sunjantsenin neuvostotilan apulaisjohtaja, Maklashki Frunsen kollektiivitalouden puoluesolun sihteeri...

Kauan luetteli Pashkov entisten puna-armeijalaisten nimiä, jotka nykyisin johtavat neuvostoja, puoluesoluja, kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja."

Tuhansia Tverdohlebeja, Pashkoveja, Dragineja, Lesentshukoveja on ympäri ääretöntä Neuvostoliittoa. Kaikki he ovat erinomaisia joukkojen sosialistiseen rakennustyöhön ja maanpuolustukseen järjestäjiä, erinomaisia puolueen päälinjan ja proletaarisen kulttuurin toteuttajia. Heidän käsillään rakennetaan uusia sosialismin tulipesiä kaupunkeihin ja

maaseudulle, heidän järkähtämättömällä, bolshevistisella sitkeydellään vuosisatoja viljelemättöminä olleet maat muuttuvat silminkantamattomiksi kollektiivitalouksien pelloiksi.

Nämä tosiasiat havainnollisesti osoittavat, että Punainen armeija kasvattaa täysi-arvoisia kansalaisia, jotka ovat uskollisia sosialismin asialle ja ovat valmiita minkälaisissa vaikeuksissa tahansa, puutteita kärsien, käytännössä toteuttamaan ja ehdottomasti noudattamaan puolueen linjaa, käymään leppymätöntä taistelua kapitalistisen luokan jätteitä — kulakistoa — vastaan ja luokkataistelun tulessa rakentamaan luokatonta sosialistista yhteiskuntaa.

KOIKARI

Keskustelua Suomen v. 1918 luokkasodan tappioiden johdosta

SOSIALISTISESSA AIKAKAUSLEHDESSÄ (n:o 24, v. 1924) kirjoittaa tov. Sirola, että

"vallankumous sipaisi v. 1905-1906 Suomen työväkeä niin likeltä, että sen teoreettisten edustajain olisi pitänyt siitä ottaa oppia ja syventyä sen tutkimiseen sekä lähestyä venäläisiä. Marxilaisuus opettaa nimittäin meille, että niin kauan kuin vastakohdat kärjistyvät eivätkä tule ratkaistuksi (hävityissä) taisteluissa, nämä uudistuvat yhä laajempina. On siis aatteellisesti valmistauduttava: vakaumus, että taistelu tulee. — On valmistauduttava teoreettisesti: tutkittava, missä muodoissa taistelu todennäköisesti uudistuu uuden vallankumouksellisen tilanteen tullen. Ja: organisatoorisesti valmistauduttava silloin toimimaan tietoisesti ja aloitteellisesti, niin ettei joudu tiepuoleen tai perässä laahaamaan, mikä maksaa työväelle raskaita uhreja ja vie tappioon."

Näin kirjoittaa tov. Sirola. Mutta miksi Suomen työväenliikkeen teoreettiset edustajat eivät ottaneet siitä oppia, miksi eivät lähestyneet venäläisiä, miksi Suomessa ei syntynyt bolshevikkipuoluetta, vaan "täytyi Suomen työväen joutua vallankumoukselliseen taisteluun v. 1918 ilman vastaavaa aatteellista, teoreettista ja järjestöllistä valmistusta?" Tähän hän selittää:

"ei ollut sitä vallankumoustaisteluiden miltei satavuotista entisyyttä, joka oli venäläisillä. Eikä ollut sitä käytännöllistä vallankumouksellisen toiminnan välttämättömyyttä, joka Venäjällä jatkuvasti vallitsi, sitä ilmapiiriä, jossa vain voi kasvaa vallankumouksellisten karaistunut joukko. Oltiin vailla vallankumouksellista traditiota ja kokemusta."

Että asia joutuisi monipuolisemman käsittelyn alaiseksi, haluaisin omalta kohdaltani mielipiteenäni huomauttaa, että ei yksin kokemuksien puute estänyt bolshevistisen puolueen syntyä Suomeen, vaan on siihen useita muitakin tekijöitä vaikuttamassa. Kyllä Suomen työväenluokalla ja työtätekevällä talonpoikaistolla on melko pitkä ja kunniakas taistelutaival takanaan, kuten esim. viime vuosisadalta sitkeä tappelu vieraskielistä virkamiesbyrokratiaa vastaan, suuret lakkotaistelut vuosisadan loppupuolella, puhumattakaan enää v. 1905—06 tapauksista. Niiden kokemusten olisi kyllä pitänyt ajaa niitä tarkemmin tutkimaan, niihin olisi kannattanut syventyä ja tehdä marxilaisuuden avulla niistä oikeat johtopäätökset.

Mitä taasen tulee käytännöllisen vallankumouksellisen toiminnan välttämättömyyteen tätä varten, niin sitäkin oli, olisi vain pitänyt se nähdä. Porvarillinen vallankumouskin oli vielä loppuunsuorittamatta. Suomi oli tsarismin sorron alainen. Useat eduskunnassa läpisaadut, laajoja kansanjoukkoja koskevat lait, kuten työväen suojeluslaki, kunnallinen äänioikeus y.m. lait jätti tsaari vahvistamatta (ei ilman Suomen

porvariston myötävaikutusta). Vallitsi joukkojen tyytymättömyys, niiden mieliala oli hyvin kiihtynyttä, vallankumouksellista. Objektiiviset tekijät bolshevikkipuolueen syntymiselle oli, mutta puuttui subjektiivista tekijää.

Myöhemmin tov. Sirola kehittää edelleen *Kommunistissa* tätä teoriaa, että "pääsyy siihen, että Suomeen ei syntynyt bolshevikkipuoluetta, on se, että v. 1905 kokemukset Suomessa jäivät puolinaisiksi." Tästä saa tov. Taimi aiheen väittää, että tämä ei ollut syy, ja sitä vähemmän pääsyy, ja hän tuo historiasta esille esimerkkejä eri maiden työläisten vallankumouksellisista kokemuksista, joiden tuloksena ei syntynyt bolshevikkipuoluetta. Edelleen hän osoittaa, että kun Venäjälle syntyi bolshevikkipuolue ja SKP v:n 1918 tapahtumain jälkeen, ei niihin kuitenkaan kaikki työläiset liittyneet, kaikista ei tullut bolshevikkeja. Tov. Taimi tekee johtopäätöksen, että

> "siis ei kansalaissodan antamat kokemukset, vaan henkilön tai henkilöiden poliittinen kaukonäköisyys, marxilaisen teorian täydellinen tuntemus ja tuon teorian käytäntöön sovelluttaminen "synnyttävät" kapitalistisissa maissa bolshevikkipuolueen". Suomen työväenliikkeen johtajista sanoo hän, että niillä "järki pysähtyi kesken."

Tässä osoittaa tov. Sirola tov. Taimen eksyneen idealistisille poluille, kun hän johtaa tällaiset asiat henkilöistä ja opeista, aatteista, ei ota huomioon aikaa ja paikkaa. Tov. Sirola sanoo:

> "Jos emme historiasta hae esimerkkejä, millaiset olot synnyttivät minkäkinlaisia ilmiöitä, niin mitä varten me historiaa tutkimme?"

Edelleen tov. Sirola osoittaa, miten viimeisen 80 v. aikana ovat uusiaikaisen proletariaatin kokemukset aiheuttaneet niiden marxilaista tulkintaa ja sen mukaisia organisatoorisia johtopäätöksiä. Itse Marx johti useiden puolueiden toimintaa, ohjeiden ja kritiikkiensä kautta.

Nähdäksemme, miten venäläiset bolshevikit asettavat kysymyksen yksilöistä ja olosuhteista, lainaamme tov. Stalinin vastauksen kirjailija Ludwigille:

> "Suurilla yksilöillä on arvoa vain sikäli, mikäli ne osaavat oikein ymmärtää nämä olosuhteet, ymmärtää, miten niitä on muutettava. Jos he eivät näitä olosuhteita ymmärrä ja tahtovat näitä olosuhteita muuttaa, niinkuin heille mielikuvituksensa sanoo, niin he, nämä yksilöt, joutuvat Don Quijotin asemaan. Näin ollen, juuri Marxin mukaan ei ole asetettava yksilöitä olosuhteiden vastakohdaksi. Juuri ihmiset, mutta vain sikäli kuin he ymmärtävät oikein olosuhteet, jotka he tapaavat valmiissa muodossa, ja sikäli kun he ymmärtävät, miten näitä olosuhteita on muutettava, tekevät historiaa."

Suomen työväenliikkeessä ei ollut tällaisia yksilöitä. Kysymykseen, miksi Suomessa ei ollut bolshevikkipuoluetta, saamme tästä oikean vastauksen tov. Stalinilta. Siis myöskin Suomen työväenliikkeen johtajat tekivät historiaa — sikäli kuin toimivat, mutta — he toimivat sen mukaan kuin ymmärsivät.

Omalaatuisellaan tavalla arvostelee Eino Rahja v. 1918 tappion syitä. Hän sanoo, että syy vallankumouksen tappioihin oli "johdossa — ja ainoastaan johdossa". Ottamatta omalle osalleen minkäänlaista vastuuta tai kohdistamatta itseensä minkäänlaista itsekritiikkiä, hän jatkaa:

> "Suomen työläisiä oli parikymmentä vuotta kasvatettu sosialidemokraattisessa hengessä. Ja sosdem puolueen johto kulki perässä, tehden joukkojen mieliksi, sillä vastaan paneminen olisi merkinnyt leipäpaikan menettämistä."

Tämän johdosta tov. Sirola huomauttaa, että Suomen työväestö ja työväenliike oli joukkoineen ja johtoineen valmistautumaton siihen suureen tehtävään, mihin se historiallisten olojen pakosta joutui. Ei ollut marxilaista puoluetta, joka olisi ajoissa valmistautunut kapinaan, mistä suurin edesvastuu tietysti lankeaa poliittisille johtajille, joiden velvollisuus olisi ollut syventyä historialliseen ajankohtaan ja parhaaseen sitä selvittävään teoriaan, bolshevismiin.

Tämä on kaikki paikalleen sanottu. Mutta kun tov. Sirola sitten esittää väitteen, että syytös leipäpaikoista on demagogiaa ja selittää, että yleensä työväenliikkeen toimitsijain palkat olivat Suomessa niin kohtuullisia, että törkeitä virkakiipeämisiä ei sen vuoksi ollut, niin sitä on syytä hieman tarkastaa.

Ei voi kieltää, etteivätkö useat vanhan sosdem puolueen johtajista todella etsineet oikean luokkataistelun teoriaa, jaksamatta kuitenkaan käsittää, että bolshevikkien luo menemällä he olisivat saaneet oikean ohjauksen. Mutta samalla on merkittävä sekin, että puuttui todellista johtajavastuuta, ja että vastuunalaisia tehtäviä usein pidettiin ikävinä velvollisuuksina, millä oli myös osansa olosuhteiden ymmärtämisessä. Haluaisin sanoa, että vaikka törkeitä leipäpaikkojen ajeluja ei ehkä voida merkitäkään, oli kuitenkin jo sen suuntaisia ilmiöitä havaittavissa. Olihan niitä parempipalkkaisia toimia osuusliikkeissä, eduskuntatyössä j.n.e. Erikoisesti luokkasodan jälkeen me olemme saaneet havaita, millainen "aate" oli niillä "sosialisteilla" jotka jo sitä ennen pääsivät pesiytymään työväen osuusliikkeiden parempipalkkaisiin toimiin. Kuvaavana esimerkkinä mainittakoon, kuinka kulutusosuuskuntien keskusliitto rahoitti, julkaisemalla hänen teoksiaan, sellaistakin lahtarikirjailijaa (Haarla), joka vaati erään lahtariystävänsä Siljon kuoleman johdosta "tuhat luisuetsaista punikin päätä".

Jos siis Rahja olisi tarkemmin määritellyt, missä oli havaittavissa leipäpaikkojen ajajia, niin häneen voisi tässä osittain yhtyäkin. Pitäisi todellakin osoittaa, miten sellaisilla oli vaikutusta vanhan työväenliikkeen kehitykseen. Mutta kun hän puhuu yleensä sosdem puolueen "johtoherroista", on hänen puheensa merkittävä demagogiseksi, ylimalkaiseksi huitomiseksi, sillä yleensä tiedetään puolueen toimitsijoilla olleen kohtuulliset palkat ja heidän tehneen tunnollisesti työtä.

Sitä vaaraa, että työväenliikkeen toimiin tahtoo tunkeutua myöskin leipäpaikkojen tavoittelijoita, on ollut aina ja on edelleenkin varottava. En puhukaan mitään noskeherroista. Heistä on suurin osa sellaisilla paikoilla kapitalistisessa yhteiskunnassa, että on suoraan sanottava heidät itsensä myyneiksi — "vakaumus" on tietysti seurannut mukana! Heitä on hallitusmiehinä (m.m. lähettiläinä ulkomailla, kuten Vuolijoki), suuripalkkaisilla paikoilla pankkien, yhtiöiden johdossa (Tanner, Heurlin y.m.), kuntien pomoina (Hupli, Hakkila) y.m.

Puhun sellaisista, jotka ovat olleet mukana luokkataistelulle perustuvassa työväenliikkeessä. Sitä varten ottakaamme esimerkkejä Suomen vasemmistolaisen julkisen työväenliikkeen kokemuksista viime vuosilta. Eikö useiden vasemmistotyöväenliikkeen johtajien ja nykyisten luopioiden likvidatooriseen toimintaan v. 1929 ja sen jälkeen ole huomattavalta osaltaan vaikuttanut se, että, päästyään julkisessa työväenliikkeessä kohtuullisen hyville palkoille, he eivät enää antautuneet siihen riskiin, mikä työväen luokkataisteluasialle uskollisina pysyviä lahtarikomennon aikana aina uhkaa. Ilmoittihan heistä moni aivan selvästi hoipertelijoiden sakkiin lähtönsä syyksi sen, että "eivät halua lähteä Tammisaareen". Toiset esittivät perhesuhteitaan j.n.e. Eräässä pesänselvittelykokouksessa, jossa oli läsnä useita satoja työläisiä, ilmoitti eräs hoipertelijain johtajista, että kysymys on nyt siitä, "otetaanko määräykset Moskovasta vai määräämmekö me itse", haluten tällä osoittaa ohranalle, ettei hänellä suinkaan ole kommunistien kanssa mitään tekemistä, niin että nämä jättäisivät hänet kirjoistaan pois. Näin halusi hän turvata sen leipäpaikan, minkä järjestämiseen lienee kommunisteilla aikoinaan ollut huomattava vaikutus, sillä kommunisteilla oli tällä, niinkuin monella muullakin paikkakunnalla hegemonia.

Tov. Sirola sanoo, että yleensä

toimitsijain palkat olivat niin kohtuullisia, että sen vuoksi ei törkeitä virkakiipeämisiä ollut. Mutta se ei yksin selitä. Kysymys on siitä, mikä on korkea palkka. Ei ne nykyisten luopurien palkat niin hirveitä olleet, sellaisia vain, että vaatimattomasti eläen toimeen tulivat. Mutta sekin oli jo riittävä synnyttämään vankilakauhun, josta he loivat oman erikoisen teoriansakin, mitä sitten yrittivät syöttää työläisillekin — kuitenkin tuloksetta.

En tarkoita sitä, että se taloudellinen kysymys, palkka, yksin määrää. Se on vain yksi tekijä. Ratkaisevana on vakaumus: tahtooko olla työväen mukana vallankumoukseen asti, ottaen, mitä se tuo mukanaan, vai onko "ehdollisesti" — vai vissiin rajaan asti.

Nämä nykyiset luopiot selittivät olevansa samantapaisen työväenliikkeen kannalla kuin mikä oli ennen v. 1918, s.o. he vetosivat niihin työläisiin, jotka yhä ajattelevat, että se vanha työväenliike oli vississä mielessä hyvä: suuri, yhtenäinen, eheä ja kuitenkin — muka luokkatietoinen! Sensijaan, että olisivat selittäneet näille työläisille, että se vanha työväenliike vei tappioon vallankumouksessa ja siinä meni hajalle ja että sitä ei voi elvyttää enää, nämä hoipertelijat huomioivat siinä erikoisesti tämän vanhan työväenliikkeen eristäytymisen bolshevikeista (nyt "Moskovasta"). Heidän ihanteensa oli siis "kansallinen työväenliike (nimittäin siinä mielessä, että eristäydytään kansainvälisestä työväenliikkeestä, erikoisesti Venäjän työläisistä). Mistä tämä kaikki johtui, se osoitettiin jo edellä. Ja epäilemättä se johtui ennen v. 1918 samoista syistä.

Johtopäätöksessä haluaisin sanoa, että tov. Sirolan arviota on tarkistettava. On todettava tosiasiat: mitä virkakiipeämisen etuilun ilmiöitä oli vanhassa työväenliikkeessä ja miten se vaikutti haitallisesti johtajien kantaan. Eläydyttiin niihin rauhallisiin oloihin, silloisiin luokkataistelun muotoihin eikä nähty tulevia — vallankumouksellisia, ei kehitetty niiden edellytyksiä järjestämällä vallankumouksellisia esiintymisiä (lakkoja, mielenosoituksia, esim. sodan aikana). Eikä luotu välttämättömiä järjestöjä, ennenkaikkea vallankumouksellista puoluetta, tehty pesäeroa reformisteista, vaan annettiin niiden vetää liike suohon. Siinä on meille varoittava esimerkki ja se on oikealla tavalla korostettuna pidettävä esillä.

J—a

Saksan imperialistien apu Suomen kapitalisteille v. 1918

MITKÄ tekijät saivat Saksan antamaan apua Suomen valkoisille ja mitkä syyt saivat Suomen porvariston kääntymään juuri Saksan puoleen?

Saksan imperialismin päämäärä oli voittaa maailmansodassa ja silloin päästä m.m. Itämeren herraksi. Tehdä Itämeren maista (Viro, Latvia, Liettua) taloudellisesti ja poliittisesti riippuvaisia Saksan vasallivaltioita, n.s. "Balticumin liittovaltio" (*Suomen vapaussota* I osa). Suomesta piti tulla samantapainen "itsenäinen" vasallivaltio. Saksan imperialismin poliittiset ja sotilaalliset voimat oli kuitenkin aika ajoin yleisen poliittisen ja sotilaallisen tilanteen takia sidottu muuanne niin, ettei se voinut Itämeren politiikkaansa ajaa täydellä voimalla. Niinpä se niissä salaisissa rauhanneuvotteluissa, joita se v. 1915 Tukholmassa kävi Venäjän kanssa, oli valmis luopumaan kaikista vaatimuksistaan Suomeen ja Baltianmaihin nähden

voidakseen saada joitakin etuja Balkanilta.

Taloudelliset edut, joita Saksan imperialismi ajoi, olivat myös huomattavat. Suomen ulkomaankaupan koko tuonnista tuli v. 1913 Saksan osalle 40,87 %. Saksalaisen pääoman sijoituksista Suomeen on vaikea saada tarkkoja tietoja. V. 1889 sai Suomen valtio 168 milj. Smk:n lainan Saksan kapitalisteilta rautateitten rakentamista varten.

Suomen päävientitavara, metsä- ja puuteollisuuden tuotteet, vietiin etupäässä Englantiin ja Saksaan. Halot Venäjälle. Venäjä alkoi esiintyä ennen maailmansotaa huomattavana kilpailijana puutavaramarkkinoilla. Toiselta puolen pitivät suomalaiset kapitalistit Venäjän markkinoita hyvin epäluotettavina (ks. *Suomen vapaussota* I osa). Tullisäännöstelyissä määriteltiin, mitä tavaroita ja minkä verran (esim. tekstiilituotteita) saatiin viedä Venäjälle. Metalliteollisuustuotteet tekivät tästä poikkeuksen, sillä Venäjän metalliteollisuus ei tyydyttänyt maan tarvetta. Sensijaan Venäjän kapitalistit vaativat täysiä elinkeino-oikeuksia Suomessa ja venäläisten tavarain (m.m. viljan) tullien ja muiden rajoitusten poistamista. Ja kun heillä oli vaikutusvaltaa tsarismiin, niin pitivät he puolensa myöskin taloudellisesti. Se ei tietenkään ollut Suomen kapitalistien etujen mukaista.

Venäläistä pääomaa ei Suomeen oltu juuri nimeksikään sijoitettu. Se mitä oli, oli sijoitettu joihinkin maatiloihin ja kauppa-alalle Viipurin läänissä.

Tämä ei tietenkään merkinnyt sitä, että kaikki Suomen kapitalistit olisivat orientoituneet Saksaan. Erimielisyyttä oli. Ne kapitalistit, jotka hyötyivät Venäjän markkinoista, (metalli- ja sota-ajan kulassikapitalistit), eivät juuri sekaantuneet aktivistien hommiin. Mutta bolshevikkien otettua lokakuussa vallan Venäjällä, tuli kaikista porvareista "itsenäisyysmiehiä".

Poliittinen kansallisuussorto koski myös pikkuporvarillisia aineksia, intelligenssiä, virkamiehistöä y.m. Useat virkapaikat joutuivat vieraisiin käsiin. (Venäläisiä ja venäläistyneitä suomalaisia palveli m.m. poliiseina. Luotseja tuotiin Venäjältä.) Se tietenkin kiihoitti mieliä; ei niitä vieraskielisiä tsaarin saappaitten nuolijoita kukaan kunnon työmieskään lempeästi katsonut.

Edellämainitusta selviävät ne taloudelliset vaikuttimet, jotka saivat suomalaiset kapitalistit orientoitumaan Saksaan ja Saksalta pyytämään apua sekä tämän sitä antamaan.

Jo maailmansodan ensimmäisenä vuonna (27.11.14) perustivat Suomen aktivistit Saksaan komitean, jonka Saksan yleisesikunta otti asiatoimistokseen. Ne solmisivat yhteyksiä Suomeen. A.F. Wetterhoff oli tämän hankkeen kärkimiehenä alussa. Komitean työ muodostui ensi aluksi etupäässä sotilas- y.m. vakoilun järjestämiseksi Saksan hyväksi. Kaikenlainen vakoilu olikin suomalaisten aktivistien jatkuvaa palvelusta Saksan imperialisteille koko maailmansodan ajan. He hankkivat tietoja tsaarin armeijasta, sotavarusteista ja suunnitelmista aina Pietarista ja kauempaa asti sekä raportteerasivat eri kansankerrosten mielialoista.

Syksyllä v. 1914 komitea esitti Saksan yleisesikunnalle suunnitelman hyökkäyksestä Suomen kautta Pietariin, suomalaisten avustaessa nousemalla kapinaan (*Suomen vapaussota* I osa s. 145). Saksan yleisesikunta vaati kuitenkin takeita kapinasta ja vastuunalaisten suomalaisten kapitalistien selostuksia ja myötävaikutusta. Tällaisena tilanneselostajana esiintyi sitten Joonas Castren, pitäen m.m. Zimmermannille Berlinissä esitelmän, jossa esitteli Suomen itsenäisyyttä Saksan imperialismin etujen ja suur-Saksan Itämeren politiikan kannalta, m.m. ylempänä mainittua Saksan kontrollin alaista "Balticumiliittovaltiota", joka piti muodostaa Itämeren maista. Castren lähetettiin sitten Tukholmaan "asioita hoitamaan" ja Zimmerman lupaili apua.

Esitettiin sitten anomus 2,000 mie-

hen sotilaskouluutuksesta, joitten piti olla kouluutettuna kesällä 1915. Monien lähetystöjen ja neuvottelujen jälkeen tehtiin 26.1.1915 Saksan yleisesikunnan kanssa sopimus 200 jääkärin kouluutuksesta (s. 155). Ensimmäiset jääkärit matkustivat Saksaan helmikuussa 1915 "pfadfinder" kursseille. Nämä oli aiottu lyhytaikaisiksi. Opetusaineina pääasiassa räjäyttämisoppia ja sissitoimintaa. Näille kursseille saatiin 182 miestä, joista 70 % ylioppilaita. Kesällä 1915 jääkäriliike laajenee. Sopimus 2,000 miehen kouluuttamisesta oli saatu aikaan. Nyt tuli jääkärikursseille paljon työmiehiäkin. Kapitalistipiirit lähettivät nyt arvovaltaisia edustajia Saksaan ja Ruotsiin, perustivat toimistoja ja edustajistoja, organisoivat Suomessa kokonaisen salaisen etappi- ja vakoilu- ja sotilasjärjestön. Näin porvarit valmistautuivat tulevien tapausten varalle. Eikä Suomen sosdemokraattinen puolue voinut olla näistä tietämätön. Mutta se ei ryhtynyt, niinkuin olisi pitänyt, perustamaan omaa salaista taistelujärjestöänsä ja solmimaan kiinteää yhteistoimintaa bolshevikkipuolueen kanssa. Olisi myös pitänyt osoittaa joukoille, että porvarien "itsenäisyys" pyrkimykset tarkoittavat heidän oman luokkaherruutensa vahvistamista, mutta silti olisi ollut katsottava, mitä siitä voisi saada työväelle hyötyä. Ennen kaikkea piti proletariaatin pyrkiä johtamaan pikkuporvarillisia kerroksia taisteluun tsaarin kukistamiseksi.

Ensimmäinen apu, jonka Saksan imperialistit antoivat Suomen kapitalisteille, oli siis jääkärien kouluuttaminen. Tätä jatkui leirillä ja rintamalla, jonne jääkäripataljoona oli siirretty. Helmikuun vallankumouksen kautta sai työväki huomattavia demokraattisia vapauksia, joitten käyttäminen peloitti porvaristoa. Venäjän vallankumous antoi toiselta puolen aktivisteille toiveita aseellisen kapinan ja saksalaisten avulla päästä irti Venäjän holhouksesta. Tähän vedoten, mutta yhä enemmän työväen kurissa pitämiseksi, ryhtyivät porvarit kaikkiin keinoihin aseitten hankkimiseksi, jääkärien kotiin lähettämiseksi ja saksalaisten joukkojen maihinnousun valmistuksiin.

Aseita oli jo jonkin verran saatu aikaisemmin, mutta vähän. Niitä oli vat tuoneet kotimaassa "asioilla" käväisseet jääkärit y.m. Esim. Uumajasta Vaasan saaristoon tuotiin syksyllä 1916 moottorivenelasti räjähdysaineita, käsigranaatteja ja revolvereja. Yleisen poliittisen ja sotilaallisen tilanteen takia ei Saksan hallitus voinut aikaisemmin kun vasta syksyllä 1917 ryhtyä laajempaan aseitten kuljetukseen Suomeen. Saksalainen vedenalainen n:o 57, päällikkö Wissman, toi 17.11.17 Hamskärille, Porvoon lähelle, 3,000 kg lastin räjähdysaineita, 100 kpl mauserpistooleja, käsigranaatteja ja 8 jääkäriä (vedenalainen tuhoutui matkalla Saksaan).

Lokakuun alussa 1917 tuotiin Vaasan saaristoon 4,500 kivääriä, 30 kuularuiskua, 2,800,000 patruunaa ja 1500 käsikranaattia. Vähän myöhemmin risteili saksalainen alus *Equidu* Porin edustalla, lastina 25,000 kivääriä, 50 kuularuiskua, ampumatarpeita y.m., mutta täytyi sen palata Saksaan, sillä vastaanotto oli sekaisin huonon tiedotuksen takia. Sitä ennen se laski maihin 21 jääkäriä ja nämä toivat maihin 100 pistoolia, 2 kuularuiskua ja jonkin verran kiväärejä ja ammuksia.

Kaikkiaan toimittivat saksalaiset aseita suomalaisille lahtareille, A. Toivolan laskujen mukaan (*Suomen luokkasota* s. 81) vähintään seuraavan määrän:

147,000 kivääriä, 82,500,000 kiväärin patruunia, 280 konekivääriä, 505,000 käsipommia, 32 tykkiä, 17,400 tykin ammusta ja 3 lentokonetta. Tämän lisäksi suuren määrän muita sotavälineitä.

Kolmas avustusmuoto oli saksalaisten sotamiesten lähettäminen Suomeen ja niitten osallistuminen taisteluun punaisia vastaan. Toveri A. Toivola on nämä saksalaisten liikkeet hyvin kuvannut edellämainitus-

sa teoksessa. Tulkoon tässä mainituksi, että von der Golzin divisiona (9000 miestä) teki valkoisille suuren palveluksen valloittamalla Helsingin ja etelä-Suomen rannikkoseutuja. Vähäisemmäksi jäi sensijaan Brandensteinin prikaatin saavutukset. Se oli lähetetty Tallinnasta ja nousi maihin Loviisassa huhtik. 7 päivänä. Tehtävänä: katkaista punaisten perääntymistie Lahden seuduilla. Siinä se onnistui vain osaksi, mutta yhdessä suomalaisten lahtarien kanssa se taisteli Lahdessa punaisia vastaan, kärsien suurta mieshukkaa.

Mainittakoon vielä, että Saksan hallitus rahoitti jääkäriliikkeen ja valkoisen armeijan aseistuksen, mutta valtaan päästyään sai Suomi maksaa kaikki kulut korkoineen. Saksalaiset joukko-osastot käyttäytyivät kuten ainakin valloitetussa maassa "pesorkaten" varsinkin työläiskodeista kupariset kahvipannutkin.

Allekirjoittanut on sitä mieltä, etteivät lahtarit olisi lopultakaan pystyneet voittamaan punaisia v. 1918 ilman Saksan imperialismin antamaa *monenlaista* apua.

Tällä hetkellä valkoinen Suomi on taloudellisesti ja poliittisesti riippuvainen Englannin, Ranskan ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen imperialisteista. Näitten johdolla se varustautuu sotaan. Sen omat imperialistiset pyyteet kohdistuvat Neuvosto-Karjalaan, jota se on monet kerrat bandiittijoukkojen avulla yrittänyt saada haltuunsa. Syvästä taloudellisesta kriisistä ja rahallisista vaikeuksista huolimatta se on lisännyt sotilasmenojaan: Uudestijärjestänyt armeijansa, rakentanut laivastoa, strateegisia rauta- ja maanteitä, ilmailukenttiä y.m. Meidän, vallankumouksellisten työläisten, on vastattava sellaisilla toimenpiteillä, etteivät imperialistit voi ryhtyä toteuttamaan katalia rosvosuunnitelmiaan SNTL:n tuhoamiseksi.

V. M. SMIRNOV.

V. 1917 punainen syksy Suomessa

(Jatkoa n:oon 2)

HERRAIN kerenskien taantumuksellinen Suomi-politiikka kohosi korkeimmilleen n.s. "valtalain" yhteydessä. Tämän lain mukaan Suomen korkeimman vallan haltijana olisi tullut olemaan eduskunta. Sille olisi tullut siirtymään koko lakiasäätävä ja toimeenpaneva valta Suomessa, ulkopolitiikkaa, sotilaslainsäädäntöä ja sotilashallintoa koskevia kysymyksiä lukuunottamatta. Tämän porvarillisen demokratian kannalta katsottuna mitä yksinkertaisimman ja demokraattisimman lain laativat suomalaiset sosialidemokraatit sen päätöslauselman mukaisesti, jonka menshevistinen ja es-erräläinen enemmistö oli hyväksynyt neuvostojen yleisvenäläisessä edustajakokouksessa Pietarissa. On huomattava, että bolshevistisen ryhmän puolesta tov. A.M. Kollontay esitti tässä edustajakokouksessa oikean luokkasisältöisen päätöslauselmaehdotuksen, joka sisälsi bolshevikkien vallankumouksellisen kansallisuuspolitiikan peruskohdat. Tässä päätöslauselmassa sanottiin:

> "Neuvostojen edustajakokous, joka tunnustaa kaikille kansoille itsemääräämisoikeuden, vaatii tämän oikeuden viipymätöntä toteuttamista, aina eroamiseen saakka, Suomen nähden."

Tässä päätöslauselmassa edelleen tuomittiin venäläisen porvarillisen sanomalehdistön suomalaisia vastaan harjoittamaa parjaus ja väliaikaisen hallituksen politiikka katsottiin sitäkin epädemokraattisemmaksi, kun

> "Suomen kansa ei tällä hetkellä esitä vaatimusta Suomen valtiollisen riip-

> pumattomuuden viipymättömästä toteuttamisesta, siirtäen kysymyksen sotajoukkojen poistamisesta Suomesta sodan päättymiseen saakka [1]), samalla kuin kysymys ulkopolitiikasta, joka myöskin tulee kuulumaan Suomelle, jätetään perustavalle kokoukselle muodollista vahvistusta varten."

Sen jälkeen, kun neuvostojen yleisvenäläinen edustajakokous oli hyväksynyt aikaisemmin mainitun päätöslauselman, eduskunnan sosdem ryhmä muutti kokonaan siihen saakka käsittelyn väliaikaisen hallituksen esittämän lakiehdotuksen sisäasioita koskevan kysymyksen ratkaisuvallan siirtämisestä kenraalikuvernöörille ja senaatille. Sen jälkeen Suomen korkeimman vallan haltijana olisi tullut olemaan eduskunta eikä väliaikainen hallitus.

Kiihkeän käsittelyn jälkeen eduskunta lopulta 136 äänellä 55 vastaan hyväksyi tämän lain. Ensimmäisessä äänestyksessä sen kiireellisyyden puolesta annettiin 165 ääntä 27 vastaan.

Siitä huolimatta, että tämän lain puolesta tosiasiallisesti äänesti suuri osa porvarillisistakin edustajista, Suomen porvaristo todellisuudessa vihasi sitä kaikesta sydämestään. Kulissien takana suomalaiset porvarilliset politiikot runnasivat väliaikaista hallitusta hajoittamaan "Mannerin eduskunnan" (tov. K. Manner oli sen puheenjohtaja). Menshevikkien ja es-erräin johtajat Dan, Avksentjev y.m. jotka olivat jokin aika sitten hyväksyneet mainitun päätöslauselman, matkustivat erikoisesti Helsinkiin saadakseen eduskunnan sosdem ryhmän luopumaan laista. Olin henkilökohtaisesti läsnä eräässä tällaisessa neuvottelussa, jossa Avksentjev piti hyvin heikon, sovittelevan puheen ja suomalaiset sosialidemokraatit pehmittivät hänet pahanpäiväisesti. On selvää, että nämä Pietarista saapuneet lähetit eivät päässeet heille suotuisiin tuloksiin ja heidän ministerinsä hajoittivat heinäk. 31 p:nä v. 1917 annetulla määräyksellä "punaisen" eduskunnan.

Suomen porvarilliset puolueet tietystikin riemuitsivat. Valmistaessaan salaisesti saksalaisten sotilaallista interventiota uutta Venäjää vastaan he olivat silti "uskollisia" väliaikaiselle hallitukselle. On selvää, että he eivät kannattaneet sosdem ryhmää, kun tov. K. Manner eduskunnan laittomasta hajoittamisesta huolimatta kutsui elokuussa ja syyskuussa koolle sen täysi-istunnon. Ensimmäisellä kerralla, elok. 29 p:nä, kenraalikuvernööri Stahovitsh vielä pystyi ympäröimään eduskuntatalon vastikään Venäjältä tuoduilla sotajoukoilla. Näin ollen eivät edustajat voineet päästä eduskuntataloon. Tapahtui vain eduskunnan jäsenten "yksityinen" neuvottelu. Mutta toisella kerralla, syysk. 28 p:nä, ei Stahovitshin seuraajalla Nekrasovilla, enää ollut käytettävänään uskollisia sotajoukkoja. Tämän takia hän ripusti eduskunnan ovelle uhkailmoituksen. Hänen määräyksestään asetetun sinetin eduskunnan puheenjohtaja, tov. Manner, mursi ja istunto pidettiin. Yksikään porvarillinen edustaja ei tietystikään saapunut istuntoon. Vahvistettiin eduskunnan hyväksymät tärkeät lait, mutta "lojaaliset" porvarilliset puolueet julistivat kaikki tämän istunnon päätökset laittomiksi. Ja porvarillinen sanomalehdistö vain ivasi Mannerin eduskuntaa.

9.

Kerenskin määräys eduskunnan hajoittamisesta oli tietystikin laki neuvostojen puolustuslaisille edustajille, sitäkin suuremmalla syyllä, kun he vähän tätä ennen heinäkuun päivien johdosta olivat tehneet jyrkän käännöksen oikealle. Stahovitsh ja myöhemmin Nekrasov tekivät kaiken voitavansa ehkäistäkseen hajoitetun eduskunnan istuntojen uudelleen aloittamisen. Helsingin neuvoston kokouksissa piti Stahovitsh laajoja puheita Krenskin "dekreetin" puolesta. Elokuun 3 p:nä Helsingin neu-

[1]) Tämän vaatimuksen esitti joulukuussa v. 1917 Svinhufvudin johtama Suomen taantumuksellinen senaatti.

vosto hyväksyi päätöslauselman, jossa sanottiin:

> 1) "kaikkien Venäjän kansalaisten on aivan ehdottomasti noudatettava... Venäjän vallankumouksellisen demokratian täysvaltaisen elimen, Venäjän vallankumouksellisen hallituksen määräyksiä. 2) Suomen demokratia on tehnyt ehdottomasti virheen, julistaessaan autonomiansa sopimatta siitä Venäjän vallankumouksellisen demokratian kanssa" jne. [1])

Elokuun 19 p:nä Stahovitsh jälleen esiintyi "vallankumouksellisen demokratian paikallisten toimeenpanoelinten" kokouksessa. Muistan, kuinka puhetta johtanut puolustuslainen kaikella kunnioituksella nimitti häntä "toveri kenraalikuvernööriksi".

Muistan, kuinka tov. Vasten esitti jyrkkiä vastaväitteitä Stahovitshia vastaan. Jälleen hyväksyttiin 89 äänellä 15 vastaan ja 9 pidättäytyessä väliaikaista hallitusta tukeva päätöslauselma [2]).

Kiintoisa on päätöslauselman kolmas kohta:

> "Tukien suomalaista demokratiaa sen luokkataistelussa, ei yhteinen kokous voi tukea sen taistelua Venäjän korkeinta valtaelintä — vallankumouksellista hallitusta — vastaan".

Ikäänkuin suomalaisten työläisten taistelu vallankumoukselliseksi hallitukseksi itseään nimittäviä Venäjän porvariston käskyläisiä vastaan ei olisi ollut luokkataistelua.

Mutta elokuun lopussa Suomessa olleissa venäläisissä järjestöissä kävivät jo toiset tuulet. Elok. 28 p:nä, eduskunnan puhemiehen tov. Mannerin koollekutsuman eduskunnan täysi-istunnon edellisenä päivänä, Helsingin neuvoston yhteinen kokous päätti, että siinä edustettujen sotajoukkojen ei ole osallistuttava eduskunnan hajoittamiseen tai sen istunnon ehkäisemiseen [3]).

Ei ole ihmeellistä, että neuvosto hyväksyi tällaisen päätöslauselman. Samana päivänä Senaatin torilla Helsingissä pidetty matruusien, sotilaiden ja työläisten joukkokokous, johon osallistui n. 20.000 henkilöä, hyväksyi jyrkän päätöslauselman väliaikaista hallitusta vastaan, jossa sanottiin, että eduskunnan hajoittaminen on ilmeisesti vastavallankumouksellinen askel väliaikaisen hallituksen taholta, että se on hajoitettu laittomasti, että väliaikaisella hallituksella ei ollut oikeutta... hyökätä demokraattisten laitosten kimppuun ja hajoittaa niitä:

> "...Älkööt nuo vanhat taantumukselliset ja romanovilaisen yksinvallan kätyrit luottako meidän apuumme ja osallistumiseemme demokraattisten parlamenttien hajoittamisessa."

Joukkokokouksen osanottajat vaativat lopuksi, että väliaikainen hallitus ei häiritse eduskunnan kokoontumista ja lausuivat, että kaikin heidän käytettävissään olevin taistelukeinoin tulevat tukemaan eduskuntaa kaikilta taantumuksen hyökkäyksiltä, vaikka taantumus kätkeytyykin demokratian tunnuslauseiden taakse [1]).

Ja Helsingin neuvosto lakkasi noudattamasta Kerenskin ja Stahovitshin määräyksiä.

Syyskuun 23 p:nä kokoontui Helsingissä 3:s aluekokous. Tässä edustajakokouksessa valittuun aluekomiteaan tuli 37 bolshevikkia, 26 vasemmisto-es-errää ja 2 menshevikki-internationalistia [2]).

Puolustuslaisten ylivalta loppui silloin myöskin Helsingin neuvostossa ja toimeenpanevassa komiteassa. Yleensä Suomessa olleiden venäläisten neuvostojen kokoonpano muuttui kokonaan toiseksi. Tästä lähtien Suomessa olleet venäläiset järjestöt olivat vallankumouksellisia todellisesti eikä vain nimellisesti. Niiden suhde Suomeen muuttui myöskin perinpohjaisesti. Suomea

---

[1]) "Helsingin neuvoston tiedonantoja" n:o 106, elok. 4 p:nä 1917.
[2]) Sama, n:o 121, elok. 22 p:nä 1917.
[3]) "Helsingin neuvoston tiedonantoja" n:o 151, syysk. 29 p:nä 1917.

[1]) "Priboi" n:o 12, elok. 31 p:nä 1917
[2]) "Hels. neuv. tiedonant. n:o 158. lokak. 7 p:nä 1917

koskevassa päätöslauselmassaan kolmas alueen edustajakokous:

"päättävästi tuomitsee väliaikaisen hallituksen Suomea kohtaan harjoittaman sentralistisen kansallisen sorron politiikan. Kokous lausuu, että jos Suomen demokratia katsoo tarpeelliseksi aloittaa uudestaan eduskunnan istunnot, niin kaikkia yrityksiä sen ehkäisemiseksi edustajakokous tulee pitämään vastavallankumouksellisina tekoina" [1].

Tämä puhtaasti bolshevistinen päätöslauselma hyväksyttiin 110 äänellä 10 pidättäytyessä.

Yleensä kerenskiläisten valta-aika oli nyt Suomessa päättynyt.

Suomen uusi aluekomitea, jonka puheenjohtajana aina venäläisten sotajoukkojen evakuointiin saakka v. 1918 huhtikuussa oli tov. I. T. Smilga, julisti heti tosiasiallisesti sodan väliaikaiselle hallitukselle kehoittaen kaikkia sotajoukkojen järjestöjä olemaan täyttämättä ainoatakaan kokoomushallituksen, sen laitosten taikka asettamain henkilöiden määräystä ilman Suomen aluekomitean suostumusta [2]. Näin ollen jo ennen kuin vallankumous oli Venäjällä voittanut, ei Suomessa olleille venäläisille järjestöille väliaikaisella hallituksella ollut mitään merkitystä.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen oli aluekomitea Venäjän neuvostohallituksen edustajana Suomessa.

10.

Jos pikkuporvarilliset menshevikit ja es-errät tapansa mukaan horjuivat suhtautumisessaan Suomeen, tunnustivat bolshevikit kaikille kansoille itsemääräämisoikeuden.

Leninin sanojen mukaan menshevikit "heittivät yli laidan" VSDTP:n ohjelman 9:nnen pykälän. Bolshevikit noudattivat aina selvää linjaa Suomea koskevassa kysymyksessä niinkuin kansallisuuskysymyksessä yleensäkin. Jo 19:nnen vuosisadan alussa vanha *Iskra* kävi järjestelmällistä taistelua tsarismin Suomessa harjoittamaa venäläistyttämispolitiikkaa vastaan. Lenin leimasi jyrkästi tämän Nikolai II:n harjoittaman rikollisen politiikan, samoin kuin myöskin Stolypinin aikana ja mustasotnialaisen valtakunnan duuman avustuksella Suomea vastaan suuntaaman tsarismin uuden hyökkäyksen. Siitä huolimatta, että taantumus oli saanut "voiton" ensimmäisestä vallankumouksesta, vakuutti Lenin hänelle ominaisella ihmeellisellä poliittisella kaukonäköisyydellä, että

"tulee aika, jolloin Suomen vapauden, Venäjän demokraattisen tasavallan puolesta nousee Venäjän proletariaatti" [1].

Helmikuun vallankumouksen jälkeen Lenin artikkelissaan *Suomi ja Venäjä* paljasti menshevikit syyllisiksi siihen, että he ovat kansallisuuskysymyksessä asiallisesti siirtyneet porvariston puolelle ja osoitti todella bolshevistisen linjan Suomea koskevassa kysymyksessä.

"Tietoinen proletariaatti ja sosialidemokraatit, ollen uskollisia ohjelmalleen, kannattavat Suomen, samoin kuin kaikkien muidenkin vajaoikeudellisten kansallisuuksien vapautta erota Venäjästä. Kas tämä on riidaton, selvä, tarkka kuva asiasta." [2]

Väliaikaisen hallituksen Suomipolitiikkaa, jota menshevikit tukivat (erikoisesti *Rabotshaja Gaseta)*, hän nimitti "epädemokraattiseksi, aluevaltaukselliseksi". Kun Venäjän porvaristo kielsi "sorretuilta kansoilta eroamisoikeuden", piti Lenin sitä "samana kuin aluevaltaukset".

"Ken on eroamisvapautta vastaan, se puolustaa aluevaltauksia", kirjoitti Lenin.

Edelleen hän toteaa:

"Proletariaatin puolue (bolshevikit) konferenssissaan kansallisuuskysymyksestä hyväksytyssä päätöslauselmas-

---

[1]) Hels. neuv. tiedonant." n:o 149, syysk. 26 p:nä 1917.

[2]) Sama. n:o 156, lokak. 5 p:nä 1917

---

[1]) Lenin, kootut teokset XIV osa 3 painos siv. 274.

[2]) Lenin. kootut teokset XX osa, 3 painos siv. 324. Alleviivaus Leninin

saan vielä kerran totesi eroamisoikeuden."

Lopuksi Lenin kirjoituksessaan antaa murhaavan arvostelun menshevikeistä ja es-erristä niiden suhtautumisen johdosta tähän kysymykseen:

"Pikkuporvarit antavat peloitetun porvariston aaveen peloittaa itseään— tässä on s.d. menshevikkien ja es-erräin politiikan perusolemus. He pelkäävät eroamista. Tietoiset proletariaatit eivät sitä pelkää."

Tässä esitetyt Leninin sanat sopivat mainiosti ei vain Liber-Danien v. 1917 harjoittamaan Suomi-politiikkaan, vaan myöskin Helsingin neuvostossa olleisiin heidän juoksupoikiinsa nähden.

Ylempänä siteeratussa artikkelissaan Iljitsh antoi bolshevikeille tarkkoja ohjeita niin Suomi-kysymyksessä kuin yleensäkin kansallisuuskysymyksessä joka, kuten tunnettua, esitti helmikuun vallankumouksen jälkeen tärkeätä osaa uudella Venäjällä.

Suomessa julkaistu bolshevistinen sanomalehti *Volna* painatti heti ensimmäisissä numeroissaan (n:o 9 huhtik. 9 p:nä. 1917) tov. J. V. Stalinin kirjoituksen *Kansallisten rajoitusten poistamisesta,* jonka hän kirjoitti uskonnollisten ja kansallisten rajoitusten poistamista koskevan väliaikaisen hallituksen dekreetin johdosta.

"Kehittyvän vallankumouksen ajamana — kirjoitti tov. Stalin, — väliaikainen hallitus oli pakoitettu ottamaan tämän ensimmäisen askeleen kansojen orjuudesta vapauttamiseksi ja se otti sen."

Esittäen dekreetin sisällön hän mainitsee:

"Mutta olisi anteeksi antamaton virhe luulla, että tämä dekreetti on riittävä kansallisen vapauden turvaamiseksi, että kansallisesta ikeestä vapauttamisen asia on jo viety loppuun saakka."

Arvostellen tätä puolinaista dekreettiä, tov. Stalin kirjoittaa:

"Tämän takia on julistettava itsemääräämisoikeus niille kansoille, jotka joidenkin syiden takia eivät voi jäädä valtiollisen kokonaisuuden puitteisiin."

Näin ollen tov. Stalin, samoin kuin Lenin, antoi kirjoituksessaan ohjeet Suomea koskevassa kysymyksessä Suomessa työskennelleille bolshevikeille. Hänen sanansa olivat erikoisen tärkeät Suomeen nähden, jossa tosiasiassa jo silloin monet eivät olisi tyytyneet minkäänlaiseen autonomiaan, vaan pyrkivät maansa täydelliseen riippumattomuuteen.

Suomen sos.dem. puolueen ylimääräisessä edustajakokouksessa kesäk. 1917 esiintyi bolshevikkien KK:n puolesta tov. A. M. Kollontay. Tervehdyspuheessaan hän m.m. lausui:

"Me venäläiset vallankumoukselliset internationalisti-bolshevikit, puolustaen kansojen itsemääräämisoikeutta aina eroamiseen saakka, — tällä tavalla paljastamme imperialismin todellisen olemuksen. Me tunnustamme Suomen kansalle täyden oikeuden ratkaista itse valtiollista olemassaoloaan koskeva kysymys." [1])

Hänen puheensa aikana esitettiin myrskyisiä suosionosoituksia. Suomalaiset sosialidemokraatit olivat jo silloin Suomen täydellisen itsenäisyyden kannalla.

Suomessa työskennelleet venäläiset bolshevikit kulkivat puolueen ohjelman ja sen johtajain Leninin ja Stalinin osoittamaa tietä. Pyrkimykset Suomen itsenäisyyteen saivat aina täyden tuen bolshevikkien taholta. Muista "sosialistisista" puolueista vain silloiset vasemmisto-es-errät yhtyivät bolshevikkien kantaan Suomea koskevassa kysymyksessä. *Volna, Priboi* ja Suomen toisen aluekokouksen jälkeen syyskuun lopussa. myöskin *Helsingin neuvoston tiedonantoja* valaisivat Suomea koskevaa kymystä bolshevistiselta kannalta

Suomi-kysymystä koskevia katsantokantojaan bolshevikit kehittivät ei ainoastaan sanomalehtikirjoituksissaan *(Volnassa),* vaan myöskin kokouksissa. Niinpä esim. kansallisuuskysymystä koskevassa kansanko-

[1]) "Volna" N:o 55, kesäk. 19 p:nä 1917.

kouksessa, jonka bolshevikkien Helsingin komitea järjesti Senaatin torilla Helsingissä heinäk. 8 p:nä, s.o. muutamia päiviä sitä ennen kuin sosialidemokraattisen ryhmän aloitteesta eduskunnassa tuli hyväksytyksi valtalaiksi (18 p. heinäk.). esitin päätöslauselman, joka sisältönsä puolesta yleensä oli neuvostojen yleisvenäläisen edustajakokouksen päätöslauselman kuin myöskin sosialidemokraattien esittämän valtalain mukainen. Esittämäni päätöslauselman, joka oli laadittu jyrkässä äänilajissa väliaikaista hallitusta ja venäläistä porvarillista sanomalehdistöä vastaan, joka harjoitti "häpeällistä panettelua Suomea kohtaan", kokouksessa läsnä olleet venäläiset matruusit, sotilaat ja työläiset hyväksyivät melkein yksimielisesti [1]).

Aikaisemmin mainittu päätöslauselma Suomea koskevassa kysymyksessä tuli Suomen aluekokouksessa hyväksytyksi Suomen sisäistä tilannetta koskevien selostuksien jälkeen, joiden esittäjinä olivat Suomen sosdem. puoluehallinnon valtuuttamina Helsingin entinen miliisipäällikkö tov. Kustaa Rovio ja allekirjoittanut.

Valtaan tultuaan bolshevikit, Venäjän proletariaatin etujoukko, alkoivat viipymättä toteuttaa ohjelmaansa myöskin kansallisuuskysymyksen alalla. Tärkeimmän työn tässä suhteessa suoritti tov. Stalin, joka oli siihen aikaan kansallisuusasiain kansankomissaarina. Muutamia päiviä Lokakuun vallankumouksen jälkeen, 2 p:nä marrask. 1917. julkaisi hän yhdessä Vladimir Iljitshin kanssa tunnetun "Venäjän kansojen oikeuksien deklaration". Siinä tov. Stalin kehitteli seikkaperäisemmin niitä kantoja, jotka hän oli esittänyt aikaisemmin mainitsemassamme artikkelissa. Siinä esitetään neljä kohtaa, jotka kansankomissaarien neuvosto oli päättänyt asettaa toimintansa perustaksi Venäjän kansallisuuksia koskevassa kysymyksessä.

Suomeen nähden oli erikoinen merkitys kahdella ensimmäisellä peruskohdalla: "1§. Venäjän kansojen tasa-arvoisuus ja suvereniteetti ja 2§. Venäjän kansojen vapaa itsemääräämisoikeus aina eroamiseen ja itsenäisen valtion muodostamiseen saakka".

II.

Venäjän neuvostohallitus oli millä hetkellä tahansa valmis ratkaisemaan Suomea koskevan kysymyksen Suomen kansan tahdon mukaisesti. Syksyllä v. 1917 (1—2 p:nä. lokak.) kaikki puolueet Suomessa, niin porvarilliset puolueet kuin sosialidemokraatitkin, menivät eduskuntavaaleihin Suomen täydellisen itsenäisyyden merkeissä. Mutta, kuten moneen kertaan siihen aikaan osoitimme *Priboissa* ja *Helsingin neuvoston tiedonantajassa* julkaistuissa artikkeleissamme, kummatkin ymmärsivät tämän itsenäisyyden aivan eri tavalla: Suomen porvaristo yhdisti Suomen "itsenäisyyden" tunnuslauseen "lain ja järjestyksen", so. voimakkaan poliisin j.n.e. palauttamisen kanssa. Porvaristolle itsenäisyys merkitsi ennen kaikkea Venäjän vallankumouksesta eristäytymistä. Sosialidemokraatit taas yhdistivät tämän itsenäisyyden "todellisen vapauden", tunnuslauseen "Kaikki valta kansalle ja kansan edustajille" kanssa.

Kuten jo mainittiin, olettivat suomalaiset sosialidemokraatit, että proletariaatti voi menestyksellisemmin käydä taistelua itsenäisen riippumattoman valtion puitteissa. Tällä näkökannalla oli perustansa vastavallankumouksellisen väliaikaisen hallituksen aikana, joka pani esteitä Suomen sisäisenkin autonomian kehitykselle. Lokakuun vallankumouksen jälkeen sen sijaan Suomen proletariaatti Suomen erotessa Neuvosto-Venäjästä olisi vain menettänyt voimakkaimman tukensa.

Mutta senkin jälkeen, kuin Venäjän proletariaatti oli saanut voiton maansa porvaristosta, suomalaiset

[1]) "Volna" N:o 72, heinäk. 10 p:nä 1917.

sosialiemokraatit edelleenkin pysyivät Suomen riippumattomuuden kannalla.

Heti samana päivänä, jouluk. 31 p:nä v. 1917, kun uuden taantumuksellisen Senaatin puheenjohtaja P. E. Svinhufvud teki asiasta esityksen, Venäjän neuvostohallitus tunnusti Suomen itsenäisyyden ja tammik. 4 p:nä yleisvenäläinen toimeenpaneva keskuskomitea vahvisti kansankomissaarien neuvoston päätöksen. Tässä on mainittava, että Lokakuun vallankumouksen jälkeen Suomen porvarillinen Senaatti pitkän aikaa ei ollut lainkaan tietääkseenkään neuvostohallituksesta ja eikä suinkaan aikonut kääntyä sen puoleen Suomen itsenäisyyttä koskevassa kysymyksessä. Porvarilliset sanomalehdet useiden viikkojen aikana ennustelivat neuvostovallan pikaista kukistumista. Yleensä Suomen porvaristo, jonka keskuudessa oli voimakkaana orientoituminen Saksaan päin, kun oli olemassa suomalainen jääkäripataljoona, joka paloi taisteluun "perivihollisen" kanssa Suomen omalla maaperällä ja salaisen suojeluskuntaliikkeen ollessa voimakkaasti kehittymässä, ei halunnut saada "rakkaan isänmaansa" riippumattomuutta vallankumoukselliselta Venäjältä, vaan saksalaisilta imperialisteilta. Kesällä ja syksyllä v. 1917 Saksan sotapäällystön ja ulkoministeriön kanssa käytyjen salaisten neuvottelujen pohjalla nämä isänmaalliset kaikin tavoin valmistelivat Saksan interventiota Suomeen Venäjää ja tosiasiallisesti myöskin Suomen vallankumouksellista proletariaattia vastaan. Tämän viimeksimainitun seikan suomalaiset porvarilliset historioitsijat julkeasti kieltävät vakuuttaen, että vasta marraskuun lakon jälkeen porvaristolle mukamas selvisi, että edessä tulee olemaan aseellinen taistelu myöskin punakaartia vastaan.

"Kunnialliset" porvarilliset "patriootit" olivat jo aikoja sitten päättäneet myydä imperialistiselle Saksalle maansa todellisen riippumattomuuden korvaukseksi aseellisesta avusta maan "puhdistamiseksi" venäläisistä sotajoukoista ja työväenliikkeen murskaamiseksi. Tämä on käynyt ilmi paljon myöhemmin historiallisista teoksista ja lahtarien muistelmista. Niiden ihanteena oli Suomen muuttaminen "voimakkaaksi" monarkiaksi hommaamalla saksalainen prinssi Suomen valtaistuimelle. Kun me nyt kaiken tämän tiedämme, käy selväksi, millaista nukkekomediaa hra Svinhufvudin johtama Suomen hallitus pelasi 4 p:nä jouluk. v. 1917. Saksalaisten imperialistien salaisen määräyksen mukaisesti se juhlallisesti esitti eduskunnassa julistuksen, jossa Suomi julistettiin itsenäiseksi valtioksi. Vannoutuneet monarkistit, taantumukselliset senaattorit julistivat uuden hallitusmuotoehdotuksen mukaisesti Suomen tasavallaksi. Nämä herrat jo silloin tekivät kaiken voitavansa muuttaakseen Suomen Wilhelmin. Ludendorfin ja Ko:n vasalliksi. Kaiken varalta, jos tulevasta Suomen kuningaskunnasta ei tulisikaan mitään, annettiin tasavallan presidentille suurempi valta kuin on kuninkaille perustuslaillisissa monarkioissa. Nykyään tätä suurta valtaa käyttää Svinhufvud itse — Suomeksi nimitettävän lapualaisen tasavallan presidentti.

Kaksi päivää myöhemmin, jouluk. 6 p:nä, eduskunta, jossa Kerenskin ja Ko:n ansiosta ei enää ollut sosialidemokraattista, vaan porvarillinen enemmistö (josta seuraavassa tarkemmin), hyväksyi hallituksen itsenäisyysjulistuksen hyläten sosdem. ryhmän ehdotuksen, että asiasta ensin sovittaisiin neuvostohallituksen kanssa. Jouluk. 6 ja 31 p:n välillä ei Suomen senaatti katsonut tarpeelliseksi kääntyä neuvostohallituksen puoleen. Lopuksi se tehtiin, mutta taaskin Saksan hallituksen käskystä, joka asetti Suomen tunnustamisen ehdoksi, että Neuvosto-Venäjä on sen sitä ennen tunnustanut. Tällainen on hra Svinhufvudin ja Ko:n Leninin puoleen kääntymisen kulissientakainen historia.

Valkosuomalaisilla on myöhemmin

ollut otsaa väittää, että neuvostohallitus muka tunnusti Saksan voimakkaan painostuksen johdosta Suomen riippumattomuuden ja että bolshevikit sitäpaitsi olivat varmat, että Suomen riippumattomuus tulee hyvin lyhytaikaiseksi, sillä Suomen proletariaatti ottaa pian vallan omiin käsiinsä.

Valkosuomalaisten kirjailijain hävyttömyydellä ei ole mitään rajoja. Kiireessään he ovat tietystikin unohtaneet, että kaikista Venäjällä olleista puolueista bolshevikkien puolue oli ainoa, joka melkein vallankumouksen ensipäivistä lähtien vaati Suomelle, niinkuin kaikille muillekin entisen tsaristisen Venäjän rajamailla, oikeutta erota Venäjästä.

Ennen Svinhufvudin Leninille lähettämää pyyntöä Suomen tunnustamisesta Suomen sos.dem. puolue kääntyi bolshevikkien KK:n puoleen kirjelmällä, jossa myöskin pyydettiin tunnustamaan Suomen itsenäisyys.

> "Nykyään koko Suomen kansa on sitä mieltä, että Suomen riippumattomuus on toteutettava viipymättä", — sanottiin m.m. mainitussa asiakirjassa.

Tämän yhteydessä selvitettiin, että

> "Suomen työväenluokka toivoo tätä kansanvallan kannalta, mutta porvaristo sen sijaan natsionalistiselta kannalta katsottuna".

Tässä kirjelmässä osoitettiin aivan oikein, että tämän pyynnön toteuttaminen riistää suomalaisilta natsionalisteilta niiden pääaseen Neuvosto-Venäjää vastaan [1])

> "Sen takia, että Venäjän porvaristo ja sosialipatriotit yhdessä esiintyivät Suomen itsenäisyyttä vastaan, oli aivan oikein, että Venäjän bolshevikit ja Suomen sosialidemokratia yhdessä toteuttivat Suomen itsenäisyyden. Sen kautta osoitettiin Suomen kansalle, että Venäjän työväki ja talonpojat eivät ole Suomen kansan vihollisia, ja tylsytettiin siten kiihkokansallisen agitation kärkeä Suomessa."

[1]) V. M. Smirnovin artikkeli "Helsingin neuvoston tiedonannoissa" n:o 232 tammik. 3 p:nä v. 1918.

Ja tällaiselle agitatiolle etupäässä talonpoikaiston keskuudessa antoi aiheen väliaikainen hallitus ehkäistessään Suomen sisäisen autonomian laajentamista. Edellä mainituissa teeseissä sanotaan edelleen:

> "Mutta kun Suomen sosialidemokratian keskuudessa kuitenkin ilmeni runsaasti sosialipatriotismia tässä yhteydessä, ei se voinut kyllin voimakkaasti tätä asiaa selvittää Suomen keskiluokille, vaan sai suurporvaristo ne puolelleen Suomen työväkeä vastaan." [1])

Porvaristo sai puolelleen m.m. suuren osan keski- ja jopa pientalonpoikaistoakin.

Kansalaissodan aikana v. 1918 kuului punaiseen kaartiin ei vain teollisuustyöläisiä, vaan myöskin torppareita ja maatyöläisiä. Lahtarien väitteen mukaan valkoinen armeija oli muodostettu pääasiassa talonpojista. Ja totta on, että talonpojat, eikä vain kulakit muodostivat verraten suuren osan Mannerheimin porvaritilanomistaja-kulakkiarmeijasta. Siitä huolimatta, että neuvostohallitus tunnusti Suomen riippumattomuuden aikaisemmin kuin yksikään porvarillinen hallitus, väittivät suomalaiset valkokaartilaiset talonpoikaiston keskuudessa harjoittamassaan provokatoorisessa agitatiossa, että taistelua käydään "perivihollisen" kanssa juuri isänmaan riippumattomuuden puolesta. Venäläisten sotajoukkojen olo Suomessa sodan päättymiseen saakka Saksan kanssa oli tärkeänä kohtana tässä agitatiossa. Maan "puhdistaminen" "ryssän soltuista", vihamielisistä sotajoukoista oli Suomen porvariston kaikkein enimmän käytettyjä tunnuslauseita. Ja porvaristo vihasi venäläisiä sotajoukkoja sen proletaarisen solidaarisuuden takia, jota ne usein osoittivat suomalaisille työläisille. Tämä oli pääsyy porvariston sanomalehdistön valitteluihin siitä, että Suomessa mukamas vallitsi "hirveä anarkia".

[1]) "Kommunisti" n:o 1 (37) v. 1928. s. 5 ja 6.

Kysymys Suomen ja Venäjän välisistä suhteista eli, mikä on samaa, itsenäisyyskysymys, muodostui helmikuun vallankumouksen jälkeen Suomen poliittisen elämän keskeisimmäksi kysymykseksi. Sen ympärille kiertyi joukko tärkeimpiä tapahtumia Suomessa v. 1917—18. Tämän takia on meillä ollut pakko antaa sille sangen suuri tila artikkelissamme.

(Jatk.)

V. V. RUDAS

Marxin 50-vuotiskuolinpäivä

VIISIKYMMENTÄ vuotta sitten, maaliskuun 14 p:nä 1883, kuoli Karl Marx, tieteellisen sosialismin perustaja, kansainvälisen proletariaatin johtaja. XIX vuosisadan toisen puoliskon suurin nero, jonka nerokkaat aatteet hedelmöittivät koko maailman työväen liikkeen. "Sitä mitä me olemme, olemme hänen ansiostaan, se mitä työväenliike on tänään, on hänen teoreettisen ja käytännöllisen toimintansa tulosta; ilman häntä olisimme sekavuuksien rikkaläjässä", kirjoitti Engels välittömästi ystävänsä kuoleman jälkeen.

Kansainvälinen proletariaatti vahvistaa Marxin kuolinpäivänä nämä Engelsin sanat muuttuessaan tämän päivän taistelupäiväksi, vallatakseen työväenluokan enemmistön niiden aatteiden puolelle, joiden luoja Karl Marx oli, samaten kuin niiden päämäärien puolelle, kaikkinaisen riiston poistamiseksi, luokattoman yhteiskunnan toteuttamiseksi, kommunismin toteuttamiseksi, jotka juuri Marx asetti proletariaatin historialliseksi tehtäväksi. Sillä Karl Marx oli mies, joka terästi ideologista asetta, jonka avulla kansainvälinen proletariaatti taistelee kapitalismia vastaan. Viimeisten 50 Marxin kuolemasta kuluneiden vuosien historia vahvistaa joka askeleella hänen aatteittensa oikeuden, se osottaa, että vain marxilaisuuden aatteellisella johdolla, marxilaisuuden, jonka Lenin kehitti marxilais-leniniläisyydeksi, on proletariaatin voitto mahdollinen.

Työväenluokan suuren johtajan 19 vuotiskuolinpäivä lankeaa yhteen ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman päättymisen kanssa sosialismin maassa, kapitalismin yleisen pulan kanssa. Se kuva, jonka Marx antaa *Pääomansa* ensimmäisen osan kanssa "kapitalistisen kasaantumisen historiallisesta suunnasta", ei tänään ole enää vain nerokas ennustus, vaan se on tullut *todellisuudeksi.* Kapitalismi romahtaa kasaan. Vahvistuneen, kouluutetun, yhdistyneen, järjestyneen työväenluokan suuttumus muuttuu maailman vallankumoukseksi. Maapallon yhdellä kuudesosalla on proletariaatti repinyt rikki kapitalistisen vaipan, kapitalistisen riiston hetki on lyönyt, riistäjät riistetään ja on Neuvostoliitossa jo riistetty. Venäjän proletariaatti pitää valtaa lujasti sen proletariaatin diktatuurin käsissä, jonka Marx esitti ylimenokauden vallankumouksellisena poliittisena muotona siirryttäessä kapitalismista kommunismiin, ja johtaa maailman proletariaatin etujoukkona viimeistä taistelua romahtavaa kapitalismia vastaan.

Ja niin on Marxin kuoleman 50 vuotispäivä samalla tämän suuren miehen kuolemattomien aatteiden toteuttamisen vuosipäivä. *Marx elää* Venäjän proletariaatin voitossa, joka on samalla maailman proletariaatin voitto, *Marx elää* lähestyvässä maailman vallankumouksessa. *Marxilaisuus elää ja on kehittynyt leniniläisyydeksi,* yhteiskunnallisten vallankumousten kauden marxilaisuudeksi. Marx *elää* kansainvälisessä kommunistisessa puolueessa, jonka perustaja ja johtaja hän oli, jossa hänen teoriansa, hänen vallankumouksellinen henkensä on elävöitynyt.

..*Marx on meidän ja vain meidän.* Vain me, kommunistit, jatkamme Marxin suurta työtä, vain me, kommunisti, säilytämme ja kehitämme Marxin teoriaa, leninismi yksinään on Karl Marxin vallankumouksellisen teorian ja käytännön jatkamista ja kehittämistä. Sosialifasistit ovat jo aikoja sitten poistaneet viimeisetkin jäljet "marxilaisuudestaan", heille on Marxin ja Engelsin suuret nimet vain peitteenä heidän petokselleen työväenluokan asiassa.

Karl Marxin 50 vuotiskuolinpäivänä on kaikkien kommunististen puolueiden tehtävänä osottaa, että Karl Marx on meidän ja että sosialifasistit yrittävät vain käyttää Marxin ja Engelsin nimiä petollisten tarkoitustensa hyväksi. Kommunististen puolueiden tehtävänä on käyttää tätä päivää marxilaisuuden ja leniniläisyyden tunnetuksi tekemiseksi laajojen joukkojen keskuudessa ja paljastaakseen edelleenkin sosialifasistit.

Katsauksia

KAPINA Hollannin laivastossa. Viisi päivää — helmik. 5:stä 10:een — kesti kapina Hollannin siirtomaaeskadeerin suurella panssarilaivalla De Zeven Provincien. Viisi päivää jatkoi laivan kapinaannoussut miehistö esiintymistään, joka täydellä syyllä on merkittävä kapitalistisissa armeijoissa ja laivastoissa tapahtuneiden vallankumouksellisten esiintymisten historiaan.

De Zeven Provincien on vanha laiva. Mutta kapina, jonka tällä laivalla järjesti etupäässä alkuasukasmiehistö, on uusi kirkas leimahdus niiden monilukuisten tapausten joukossa, joita viime vuosina on tapahtunut kapitalistisissa armeijoissa ja laivastoissa. Tämä kapina ei ilmentänyt ainoastaan sitä tosiasiaa, että porvaristolla ei laskukautenaan ole mahdollisuutta pitää erikoisoikeutetussa asemassa koko väkivaltakoneistoaan ja että se menettää poliittista vaikutustaan kaadereihin, joista tämä koneisto on kokoonpantu. Kapina Englannin laivastossa oli todisteena nimenomaan tästä seikasta. Mutta hollantilaisella panssarilaivalla nyt sattuneelle kapinalle on luonteenomaista myöskin se — ja juuri siinä se eroaakin edellisistä tapauksista, — että siihen liittyy anti-imperialistisen agraarivallankumouksen piirteitä. Siinä kuvastuu vallankumouksellisen nousun kehitys Hollannin porvariston siirtomaassa.

Viisi päivää oli De Zeven Provincien tilanteen herrana Sumatran — tämän Intian mereltä Tyynelle merelle johtavien tärkeiden kauppateiden luonnollisen salvan — länsirannikon vesillä. Suotta eivät finanssi- ja laivaruhtinaat olleet kiihdyksissään ja levottomia. Niillä oli sitäkin suurempi syy levottomuuteen, kun Hollannin Intian tapahtumia ei ole niinkään helppo salata lähellä olevien eri imperialistien manner- ja saarisiirtomaiden työtätekeviltä. Imperialisteille on tärkeätä säilyttää "rauhallisuus" Indonesiassa sen takia, että se on suunnattoman siirtomaapiirin keskuksessa, piirin, jota huuhtelevat kahden valtameren vedet, tai tarkemmin sanoen: kymmenien miljoonien imperialismin siirtomaaorjien veri ja hiki.

Viime aikain tapaukset — Hollannin siirtomaalaivastossa tapahtuneet monet levottomuudet, joiden seppeleenä on kapina panssarilaiva De Zeven Provincienilla — ovat uutena voimakkaana ilmauksena luokkataistelusta Indonesiassa.

Nykyaikaisen kapitalistisen yhteiskunnan historia tuntee paljon levottomuuksia ja kapinoita armeijassa ja laivastossa. Ne ovat aina olleet joidenkin luokkaprosessien ilmauksia, vallankumouksellisia purkauksia, ilmauksia sorrettujen sortajiaan, työläisten kapitalisteja, työtätekevien talonpoikien suurtilallisia vastaan käymästä vallankumouksellisesta taistelusta. Mutta hallitseville luokille on kuitenkin onnistunut kukistaa nämä suhteellisesti harvalukuiset kapinat ja lisäksi vielä pitkäksi aikaa niiden jälkeen eristää väkivaltakoneistonsa tärkeimmät voimat — armeija ja laivasto — ympäristön, s.o. proletariaatin ja työtätekevien vallankumouksellisen taistelun "hajoittavilta vaikutuksilta". Enemmänkin: imperialisteille on melkein aina onnistunut (ja osaksi onnistuu vielä nytkin) käyttää "valkoisia" sotilaita ja matruuseja taisteluun "vä-

rillisiä" vastaan; niille on onnistunut myös (ja osaksi onnistuu vielä nytkin) yllyttää osa alkuasukasväestöä toista osaa vastaan, sytyttäen rotuvihaa siirtomaiden monilukuisten kansallisuuksien keskuudessa. Myöskin Hollannin porvaristo on käyttänyt näitä aseita huomattavan paljon.

Viime vuosien kokemus kuitenkin näyttää, että hallitsevien luokkien ponnistukset eristää kasarmit ja sotalaivat niistä luokkaprosesseista ja -taisteluista, joita kapitalistisissa maissa tapahtuu, osoittautuvat yhä useammin turhiksi.

Kapina Hollannin laivastossa jälleen kerran todistaa, että laivasto ei ole ihmisten ja koneiden yhdistelmä, vaan luokkien yhdistelmä, luokkien, joiden välillä on käynnissä yhä kärjistyvä sovittamaton taistelu.

De Zeven Provincienin matruusien taistelulla oli uusi huomattava piirre: tällä kertaa Hollannin porvariston ei onnistunut, kuten "vanhoina hyvinä aikoina", käyttää taistelussaan vallankumouksellista liikettä vastaan aseenaan rotuvihaa. De Zeven Provincien on Indonesia pienoiskuvassa. Sen miehistöön, joka 5 päivää hallitsi laivaa, kuuluu saarien monien eri kansallisuuksien edustajia. Ja lisäksi laivalla oli myöskin valkoihoisia merimiehiä, jotka indonesialaisten rinnalla osallistuivat kapinaan ja nähtävästi myös sen johtoon.

Tämä kapina näyttää, kuinka taistelun kulussa muovautuu eri kansallisuuksien työtätekevien yhteisrintama yhteistä luokkavihollista vastaan. Juuri tätä kaikkein eniten pelkäävätkin herrat imperialistit.

Tietysti löytyy myöskin pelästyneen porvariston lohduttajia. Hollannin sosialidemokratia antoi hallitukselle suostumuksensa kapinallisille merimiehille osoitetun "moitteen" julkaisemiseen ammattiliittolehdistössä. Hollannin sosialidemokratia on aina aktiivisesti osallistunut taisteluun Indonesian samoin kuin myös itse Hollannin työtätekeviä vastaan. Nyt se käy virallisesti suorittamassa pyövelinrangaistusta, jota Hollannin porvaristo valmistaa kapinallisille merimiehille.

Hollannin sosialidemokraatit eivät ole yksinään tässä petturuudessa. Wieniläinen Arbeiter Zeitung kiirehti myöskin rauhoittamaan kansainvälistä porvaristoa. "Kapinaan nousseen laivan kohtaloa", kirjoitti se helmik. 9 p:nä, "ei tarvitse epäillä ... Sen täytyy antautua ... Kaikki yritykset ovat toivottomia ..."

Tuttuja sanoja: "Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin." Venäläisten menshevikkien ideologia on kiinteänä osana itävaltalaisten sosialifasistien virallisessa viisaudessa. Mutta näitä kapitalistien lohduttajia odottaa venäläisten menshevikkien kohtalo. Tsaarihallitus hirtätti monia potemkinilaisia, mutta se ei pelastanut porvariston ja suurtilallisten Venäjää ja sen laivastoa. Hollannin imperialistit valmistautuvat nyt verisesti rankaisemaan omia potemkinilaisiaan, mutta se ei pysähdytä Indonesian työtätekeväin vallankumouksellista taistelua.

Maailman porvarillinen lehdistö osoitti kapinapäivinä, että tapaukset Hollannin Intiassa ovat uhkaavana "varoituksena". Epäilemättä ne ovat erehtyneet. Tässä ei ole kysymyksessä vain varoitus, vaan — tuomio. Kapina paljasti ei ainoastaan porvariston heikkoutta, vaan myöskin näytti erään imperialismin suuren siirtomaan työtätekevien luokkasolidarisuuden voiman. Kapina näytti, että Indonesian työtätekevien luokkataistelun kulussa kehkeytyy mahtavia voimia, jotka vievät loppuun saakka sen asian, jonka puolesta De Zeven Provincienin matruusit taistelivat.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, Y. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 38. Jätetty kirjapainoon 2/II kirj. painettavaksi 20/II—33
Ленгорлит № 4844. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 2.600 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 275

Valtion Kustannusliike
KIRJAN
LENINGRADIN OSASTON

vuonna 1933 julkaisemat sanoma- ja aikakauslehdet ja niiden tilaushinnat

Lehden tai julkaisun nimi	Ilmestyy	Tilaushinnat				Yksityisnumeron hinta
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
Sanomalehdet:						
1. Vapaus	joka päivä	1:25	3:75	7:50	15:—	—:05
2. Nuori Kaarti	joka toinen päivä	—:65	1:95	3:90	7:80	—:05
3. Kipinä	5 kertaa kuukaudessa	—:25	—:75	1:50	3:—	—:05
Aikakauslehdet:						
1. Neuvostonainen	2 kertaa kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
2. Rintama	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
3. Punavartio	„	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
4. Kommunisti	„	1:20	3:60	7:20	14:40	—:60
5. Kollektivisti	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
6. Tietoa ja tekniikkaa	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
7. Punainen Valistustyö	1 kerran kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:60

Hinta 60 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1933